

Dziennik Urzędowy C 81 E

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

Tom 54

15 marca 2011

Powiadomienie nr

Spis treści

Strona

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

SESJA 2010 – 2011

Posiedzenia od 5 i 6 maja 2010 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 188 E z 13.7.2010.

Teksty przyjęte w dniu 5 maja 2010 r. dotyczące absolutorium z wykonania budżetu za rok 2008 zostały opublikowane w Dz.U. L 252 z 25.9.2010.

TEKSTY PRZYJĘTE

Środa, 5 maja 2010 r.

2011/C 81 E/01	<p>Konsekwencje wejścia w życie Traktatu z Lizbony w odniesieniu do trwających międzyinstytucjonalnych procedur podejmowania decyzji</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie konsekwencji wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych COM(2009)0665 – pełny wykaz ...</p>	1
2011/C 81 E/02	<p>Uprawnienia do delegowania aktów</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych (2010/2021(INI))</p>	6
2011/C 81 E/03	<p>Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategicznych celów i zaleceń w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (2009/2095(INI))</p>	10
2011/C 81 E/04	<p>Europeana – kolejne kroki</p> <p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie Europeany – kolejnych kroków (2009/2158 (INI))</p>	16

PL

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

2011/C 81 E/05	Ocena i podsumowanie wspólnotowego planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie ewaluacji i oceny Wspólnotowego planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 (2009/2202 (INI))	25
2011/C 81 E/06	Rolnictwo UE a zmiany klimatu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa unijnego i zmian klimatu (2009/2157(INI))	33
2011/C 81 E/07	Dokładniejsze ukierunkowanie pomocy dla rolników na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi – przegląd specjalny (2009/2156 (INI))	40
2011/C 81 E/08	Nowa agenda cyfrowa dla Europy: 2015.eu Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu (2009/2225(INI))	45
2011/C 81 E/09	Strategia UE w zakresie stosunków z Ameryką Łacińską Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategii UE dotyczącej stosunków z Ameryką Łacińską (2009/2213(INI))	54
2011/C 81 E/10	Szczyt UE-Kanada Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie zbliżającego się szczytu UE-Kanada w dniu 5 maja 2010 r.	64
2011/C 81 E/11	SWIFT Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie zalecenia Komisji dla Rady w sprawie upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczących umowy służącej udostępnianiu Departamentowi Skarbu Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych w celu walki z terroryzmem i finansowaniem go	66
2011/C 81 E/12	Zapis danych dotyczących nazwiska pasażera (PNR) Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. dotycząca rozpoczęcia negocjacji w sprawie umów dotyczących rejestru nazwisk pasażerów (PNR) ze Stanami Zjednoczonymi, Australią i Kanadą.....	70
2011/C 81 E/13	Zakaz stosowania technologii wydobywczych z wykorzystaniem cyjanku Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie całkowitego zakazu wykorzystania technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku w Unii Europejskiej	74
2011/C 81 E/14	Walka z rakiem piersi w Unii Europejskiej Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie walki z rakiem piersi w Unii Europejskiej	77
Czwartek, 6 maja 2010 r.		
2011/C 81 E/15	Zmiana traktatów - Środki przejściowe dotyczące składu Parlamentu Europejskiego * Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. dotycząca projektu protokołu zmieniającego protokół nr 36 w sprawie przepisów przejściowych w odniesieniu do składu Parlamentu Europejskiego do końca kadencji 2009-2014: opinia Parlamentu Europejskiego (art. 48 ust. 3 traktatu UE) (17196/2009 – C7-0001/2010 – 2009/0813(NLE))	78

Środa, 5 maja 2010 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

Konsekwencje wejścia w życie Traktatu z Lizbony w odniesieniu do trwających międzyinstytucjonalnych procedur podejmowania decyzji

P7_TA(2010)0126

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie konsekwencji wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych COM(2009)0665 – pełny wykaz

(2011/C 81 E/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wejście w życie traktatu lizbońskiego w dniu 1 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665) i uzupełnienie do niego (COM(2010)0147),
- uwzględniając pismo Rady w sprawie ponownej konsultacji z dnia 23 marca 2010 r.,
- uwzględniając oświadczenie Przewodniczącego wydane na posiedzeniu plenarnym w dniu 15 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 58 i 59 Regulaminu,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego⁽¹⁾, a szczególnie jej ust. 75,
- uwzględniając przeprowadzoną przez komisje parlamentarne analizę wszystkich niezakończonych procedur oraz jej wyniki, które Konferencja Przewodniczących Komisji zebrała w dniu 8 lutego 2010 r.,
- uwzględniając decyzję Konferencji Przewodniczących z dnia 4 marca 2010 r., zatwierdzającą wyniki tej analizy,
- uwzględniając pismo przewodniczącego z dnia 14 kwietnia 2010 r. do przewodniczącego Rady i przewodniczącego Komisji Europejskiej, w odpowiedzi na komunikat Komisji COM(2009)0665,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0373.

Środa, 5 maja 2010 r.

A. mając na uwadze, że Parlament Europejski sprawdził, że komunikat Komisji jest kompletny i poprawny, zwłaszcza jeśli chodzi o podstawy prawne i wymienione przez Komisję procedury stosowane zgodnie z traktatem lizbońskim,

1. uważa, że traktat lizboński ustanawia nowe ramy prawne, wpływając na niezakończone sprawy, zwłaszcza ze względu na zmiany dotyczące podstawy prawnej lub odpowiednich procedur, i w związku z tym przyjmuje do wiadomości następującą listę 10 procedur, w odniesieniu do których zwraca się do Komisji o przekazanie mu nowego lub zmienionego wniosku albo – w stosownych przypadkach – do Rady Unii Europejskiej o ponowne zasięgnięcie jego opinii w celu uwzględnienia tych nowych ram; wzywa obie instytucje, by zastosowały się do jego wniosków:

- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady (EWG) wykonującego na obszarze Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej decyzję nr 3/80 Rady Stowarzyszenia EWG/Turcja w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego państw członkowskich Wspólnot Europejskich w odniesieniu do pracowników tureckich oraz do członków ich rodzin, 1983/1101(CNS),
- wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie poprawy możliwości przenoszenia uprawnień do dodatkowych emerytur lub rent, 2005/0214(COD),
- wniosek dotyczący zalecenia Rady w sprawie środków zwalczania chorób neurodegeneracyjnych, w szczególności choroby Alzheimera, dzięki wspólnemu planowaniu badań naukowych, 2009/0113(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie ustanowienia mechanizmu oceny w celu weryfikacji stosowania dorobku Schengen, 2009/0033(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady wprowadzającego niektóre szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom fizycznym i prawnym oraz podmiotom i organom w związku z sytuacją w Somalii, 2009/0114(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1104/2008 w sprawie migracji z systemu informacyjnego Schengen (SIS 1+) do systemu informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II), 2009/0136(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady dotyczącego ochrony zasobów rybnych poprzez środki techniczne, 2008/0112(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską, Europejską Wspólnotą Węgla i Stali oraz Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Republiką Białorusi w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem, 1996/0053(CNS),
- międzynarodowa umowa w sprawie drewna tropikalnego z 2006 r., 2006/0263(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2100/94 w odniesieniu do kadencji Prezesa Wspólnotowego Urzędu Ochrony Odmian Roślin, 2005/0078(CNS);

Środa, 5 maja 2010 r.

2. potwierdza swoje stanowisko w następujących 29 sprawach, które zgodnie z traktatem lizbońskim przechodzą z procedury konsultacji do zwykłej procedury ustawodawczej, z procedury konsultacji do procedury zgody wprowadzonej w traktacie lizbońskim (APP) lub z procedury zgody sprzed traktatu lizbońskiego (AVC) do procedury zgody wprowadzonej w traktacie lizbońskim (APP):

- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy o dialogu politycznym i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Kostaryki, Republiką Salwadoru, Republiką Gwatemali, Republiką Hondurasu, Republiką Nikaragui i Republiką Panamy, 2003/0266(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy o dialogu politycznym i współpracy między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Wspólnotą Andyjską i jej państwami członkowskimi, tzn. Republiką Boliwii, Republiką Kolumbii, Republiką Ekwadoru, Republiką Peru oraz Boliwaryjską Republiką Wenezueli, 2003/0268(CNS),
- wniosek w sprawie rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1290/2005 w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej oraz rozporządzenie (WE) nr 1234/2007 ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) w odniesieniu do dystrybucji żywności wśród osób najbardziej potrzebujących we Wspólnocie, 2008/0183(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Wspólnotą Europejską a Konfederacją Szwajcarską w dziedzinie audiowizualnej, ustanawiającej zasady i warunki uczestnictwa Konfederacji Szwajcarskiej w programie Wspólnoty MEDIA 2007, oraz Aktu końcowego, 2007/0171(CNS),
- wniosek w sprawie rozporządzenia Rady rozszerzającego przepisy rozporządzenia (WE) nr 883/2004 i rozporządzenia (WE) nr [...] na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi przepisami wyłącznie ze względu na ich obywatelstwo, 2007/0152(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady upoważniającej państwa członkowskie do ratyfikowania, w interesie Wspólnoty Europejskiej, Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej pracy w sektorze rybołówstwa z 2007 r. (konwencja nr 188), 2008/0107(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady dotyczącej zawarcia przez Wspólnotę Europejską protokołu fakultatywnego do Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych, 2008/0171(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia odpowiednich umów na mocy art. XXI GATS z Argentyną, Australią, Brazylią, Kanadą, Chinami, chińskim Tajpej, Kolumbią, Kubą, Ekwadorem, chińskim Hongkongiem, Indiami, Japonią, Koreą, Nową Zelandią, Filipinami, Szwajcarią i Stanami Zjednoczonymi w sprawie koniecznych wyrównań wynikających z przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Republiki Austrii, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii, Republiki Słowackiej, Republiki Finlandii i Królestwa Szwecji do Unii Europejskiej, 2007/0055(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Protokołu do Porozumienia ramowego o handlu i współpracy pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Korei w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej, 2005/0121(CNS),

Środa, 5 maja 2010 r.

- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy przejściowej między Wspólnotą Europejską, Europejską Wspólnotą Węgla i Stali oraz Europejską Wspólnotą Energii Atomowej a Turkmenistanem w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem, 1998/0304(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia protokołu dodatkowego do Układu ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Chile w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Bułgarii i Rumunii do Unii Europejskiej, 2007/0083(AVC),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a państwami CARIFORUM, 2008/0061(AVC),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia wstępnej umowy o partnerstwie gospodarczym między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Wybrzeżem Kości Słoniowej, 2008/0136(AVC),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o udziale Republiki Bułgarii i Rumunii w Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz czterech powiązanych umów, 2007/0115(AVC),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 2007/2004 w odniesieniu do kadencji dyrektora wykonawczego i zastępcy dyrektora wykonawczego Europejskiej Agencji Zarządzania Współpracą Operacyjną na Zewnętrznych Granicach Państw Członkowskich Unii Europejskiej, 2005/0089(CNS),
- wniosek dotyczący dyrektywy Rady .../.../WE w sprawie wprowadzania do obrotu materiału do wegetywnego rozmnażania winorośli (wersja ujednolicona), 2008/0039(CNS),
- wniosek dotyczący dyrektywy Rady dotyczącej kontroli weterynaryjnych w handlu wewnątrzspółnotowym (wersja ujednolicona), 2008/0037(CNS),
- wniosek dotyczący dyrektywy Rady ustanawiającej zasady organizacji kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych do Wspólnoty z krajów trzecich (wersja ujednolicona), 2008/0253(CNS),
- wniosek dotyczący rozporządzenia Rady w sprawie patentu wspólnotowego, 2000/0177(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Republiką Albanii dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych, 2005/0143(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Bośnią i Hercegowiną dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych, 2005/0140(CNS),
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Serbią i Czarnogorą dotyczącej pewnych aspektów usług lotniczych, 2005/0141(CNS),

Środa, 5 maja 2010 r.

- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia wielostronnej umowy pomiędzy Republiką Albanii, Bośnią i Hercegowiną, Republiką Bułgarii, Republiką Chorwacji, Wspólnotą Europejską, Republiką Islandii, Byłą Jugosłowiańską Republiką Macedonii, Królestwem Norwegii, Serbią i Czarnogorą, Rumunią i Tymczasową Misją Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie dotyczącej ustanowienia wspólnego europejskiego obszaru lotniczego (ECAA), 2006/0036(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich reprezentowanych w Radzie Unii Europejskiej w sprawie zawarcia euro-śródziemnomorskiej umowy lotniczej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Królestwem Maroka, 2006/0048(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej zebranych w Radzie w sprawie zawarcia umowy o komunikacji lotniczej między Wspólnotą Europejską i jej państwami członkowskimi a Stanami Zjednoczonymi Ameryki, 2006/0058(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia umowy między Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o współpracy w zakresie uregulowań prawnych dotyczących bezpieczeństwa lotnictwa cywilnego, 2007/0111(CNS),
 - wniosek w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia porozumienia o współpracy między Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego i Wspólnotą Europejską w zakresie kontroli/inspekcji w dziedzinie ochrony lotnictwa i spraw powiązanych, 2008/0111(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, Protokołu wykonawczego konwencji alpejskiej w zakresie transportu (protokół „Transport”), 2008/0262(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie zawarcia przez Wspólnotę Europejską Umowy w sprawie przystąpienia Wspólnoty Europejskiej do Konwencji o międzynarodowym przewozie kolejami (COTIF) z dnia 9 maja 1980 r. zmienionej protokołem wileńskim z dnia 3 czerwca 1999 r., 2009/0121(CNS);
3. postanawia nie potwierdzać stanowisk przyjętych w 4 następujących procedurach i podkreśla, że chce ponownie przystąpić do pierwszego czytania pierwotnego wniosku:
- wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie przyjęcia statutu Międzynarodowej Agencji Energii Odnawialnej (IRENA) przez Wspólnotę Europejską oraz korzystania z jego praw i wykonywania wynikających z niego obowiązków, 2009/0085(CNS),
 - wniosek dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2003/109/WE w celu rozszerzenia zakresu jej obowiązywania na osoby objęte ochroną międzynarodową, 2007/0112(CNS),
 - wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli krajów trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z krajów trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim, 2007/0229(CNS),
 - wniosek dotyczący decyzji Rady w sprawie sieci ostrzegania o zagrożeniach dla infrastruktury krytycznej (CIWIN), 2008/0200(CNS);
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Unii Europejskiej, Komisji i parlamentom państw członkowskich.
-

Środa, 5 maja 2010 r.

Upewnienia do delegowania aktów

P7_TA(2010)0127

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych (2010/2021(INI))

(2011/C 81 E/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 września 2008 r. zawierającą zalecenia dla Komisji w sprawie dostosowywania aktów prawnych do nowej decyzji w sprawie komitologii ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 maja 2009 r. w sprawie nowej roli i obowiązków Parlamentu przy wdrażaniu traktatu lizbońskiego ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 24 listopada 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dostosowującego do decyzji Rady 1999/468/WE niektóre akty podlegające procedurze, o której mowa w art. 251 Traktatu, w zakresie procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – Dostosowanie do procedury regulacyjnej połączonej z kontrolą – część piąta ⁽³⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 9 grudnia 2009 r. w sprawie wprowadzania w życie art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (COM(2009)0673),
- uwzględniając pismo przewodniczącego Parlamentu Europejskiego skierowane do przewodniczącego Komisji Europejskiej z dnia 29 stycznia 2010 r. dotyczące art. 290 i 291 TFUE,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej oraz opinie Komisji Gospodarczej i Monetarnej, a także Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0110/2010),
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński uświęca upewnienia legislacyjne oraz wprowadza hierarchię norm do porządku prawnego Unii wzmacniając w ten sposób jej demokratyczny charakter i racjonalizując jej porządek prawny; mając na uwadze, że traktat lizboński wprowadza nowatorską koncepcję aktu prawodawczego o daleko idących konsekwencjach,
- B. mając na uwadze, że jednym z elementów uprawnień legislacyjnych jest zapewniona w art. 290 TFUE możliwość przekazania przez prawodawcę części swych uprawnień Komisji w formie prawodawczym (zwanym dalej aktem podstawowym),
- C. mając na uwadze, że przekazywanie uprawnień to delikatna operacja, w której Komisja otrzymuje polecenie wykonania uprawnień będących nieodłączną częścią zadań prawodawcy; mając na uwadze, że punktem wyjścia w analizie kwestii przekazywania uprawnień musi zatem być zawsze swoboda prawodawcy,

⁽¹⁾ Dz.U. C 8 E z 14.1.2010, s. 22.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0373.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0083.

Środa, 5 maja 2010 r.

- D. mając na uwadze, że przekazywanie uprawnień może polegać jedynie na uzupełnianiu lub zmianie części aktu prawodawczego, które prawodawca nie uznaje za mające podstawowe znaczenie; mając na uwadze, że przyjmowane przez Komisję akty delegowane będące wynikiem przekazywania uprawnień będą aktami ogólnymi o charakterze nieprawodawczym; mając na uwadze, że akt podstawowy musi wyraźnie określać cel, zawartość, zakres i czas trwania przekazania uprawnień oraz definiować warunki, jakim podlega przekazanie uprawnień,
- E. mając na uwadze, że akty delegowane będą miały poważne konsekwencje dla wielu dziedzin; mając na uwadze, że jest rzeczą o pierwszorzędym znaczeniu – zwłaszcza w odniesieniu do aktów delegowanych – aby opracowywano je i podejmowano decyzje w ich sprawie w całkowicie przejrzysty sposób, który skutecznie umożliwi współpracownikom demokratyczną kontrolę nad wykonywaniem uprawnień przekazanych Komisji, w tym w razie konieczności poprzez jawną debatę na forum Parlamentu,
- F. mając na uwadze, że Parlament powinien być na równi z Radą jeżeli chodzi o wszystkie aspekty kompetencji w zakresie przekazywania uprawnień ustawodawczych,
- G. mając na uwadze, że „procedura Lamfalussy’ego” utworzyła drogę dla aktualnego mechanizmu delegacji z zachowaniem pełnej kontroli przez prawodawcę; mając na uwadze, że deklaracja nr 39 Konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich z 23 lipca 2007 r., załączona do traktatu lizbońskiego, uznaje szczególny charakter dziedziny usług finansowych; mając na uwadze, że nowy system aktów delegowanych nie może w żadnym przypadku podważyć praw Parlamentu, jakie posiada on w tej dziedzinie, zwłaszcza praw dotyczących wczesnego przekazywania dokumentów i informacji,
- H. mając na uwadze, że przekazanie uprawnień może być postrzegane jako narzędzie lepszego stanowienia prawa, którego celem jest zagwarantowanie, że przepisy prawne będą miały jednocześnie prostą formę oraz będą uzupełniane i aktualizowane bez konieczności uciekania się do kolejnych procedur prawodawczych przy jednoczesnym zapewnieniu prawodawcy ostatecznych uprawnień i odpowiedzialności,
- I. mając na uwadze, że w odróżnieniu od podejścia przyjętego w art. 291 TFUE dotyczącego środków wykonawczych, art. 290 TFUE nie zawiera podstawy prawnej do przyjęcia aktu przekrojowego określającego reguły i ogólne zasady odnoszące się do przekazywania uprawnień; mając na uwadze, że warunki te muszą zatem zostać określone w każdym akcie podstawowym,
- J. mając na uwadze, że Komisja ponosi odpowiedzialność przed Parlamentem, mając na uwadze, że komisarz odpowiedzialny za stosunki międzyinstytucjonalne oraz administrację podczas przesłuchania w Komisji Spraw Konstytucyjnych w dniu 18 stycznia 2010 r. podjął zobowiązanie do ścisłej współpracy z Parlamentem w celu zagwarantowania, że wykonywanie przez Komisję przekazywanych uprawnień będzie zgodne z oczekiwaniami Parlamentu,

Aspekty wymagające definicji w akcie podstawowym

1. jest zdania, że cele, treść, zakres i czas trwania przekazania uprawnień zgodnie z art. 290 TFUE muszą być wyraźnie i precyzyjnie określone w każdym akcie podstawowym;
2. podkreśla, że art. 290 TFUE daje prawodawcy swobodę wyboru co do wprowadzanego mechanizmu lub mechanizmów kontroli; jest zdania, że dwa przykłady podane w art. 290 ust. 2, a mianowicie sprzeciw i odwołanie przekazanych uprawnień, mają charakter czysto ilustracyjny i że można by wyobrazić sobie kontrolowanie przekazania uprawnień za pomocą innych środków kontroli, takich jak wyrażne zatwierdzenie przez Parlament i Radę każdego aktu delegowanego lub możliwość uchylenia poszczególnych aktów delegowanych będących już w mocy;
3. jest zdania, że dwa przykłady możliwych warunków wymienione w art. 290 ust. 2 TFUE, a mianowicie sprzeciw i odwołanie przekazanych uprawnień, mogą być postrzegane jako najczęściej stosowane sposoby kontroli wykorzystywania przekazanych uprawnień przez Komisję i powinny być włączone do każdego aktu podstawowego;

Środa, 5 maja 2010 r.

4. uważa, że mechanizmy kontroli określone przez prawodawcę muszą podlegać pewnym ogólnym zasadom prawa unijnego, a w szczególności muszą;

- być proste i łatwo zrozumiałe,
- gwarantować pewność prawną,
- umożliwiać Komisji skuteczne wykonywanie przekazanych uprawnień oraz
- umożliwiać prawodawcy właściwy nadzór wykorzystywania przekazanych uprawnień;

5. jest zdania, że wykonywanie przez Parlament prawa sprzeciwu jest siłą rzeczy uwarunkowane jego parlamentarną rolą oraz miejscem pracy; jest zdania, że określony czas zgłaszania sprzeciwu odnoszący się do wszystkich aktów nie jest uzasadniony oraz że okres ten powinien być ustalany w konkretnych przypadkach w każdym akcie podstawowym z uwzględnieniem złożoności danej kwestii, a także że musi być on wystarczający, aby umożliwić skuteczną kontrolę przekazania uprawnień bez niepotrzebnego opóźniania wejścia w życie aktów delegowanych niebudzących kontrowersji;

6. jest zdania, że pilna procedura przewidziana w akcie podstawowym powinna być wprowadzona w szczególności wyjątkowych przypadkach, na przykład w kwestiach bezpieczeństwa, zdrowia lub kryzysów humanitarnych;

7. jest jednak przekonany, że w znakomitej większości sytuacji wymagających szybkiego przyjęcia aktów delegowanych w uzasadnionych przypadkach Parlament i Rada mogą zastosować elastyczną procedurę wczesnego braku sprzeciwu na skutek wniosku Komisji;

8. utrzymuje, że uprawnienia mogą być przekazywane na czas nieokreślony, biorąc pod uwagę fakt, że uprawnienia mogą zostać wycofane w każdej chwili; jest jednak zdania, że przekazanie uprawnień na czas określony mogłoby wiązać się możliwością okresowego przedłużenia na skutek wyraźnego wniosku ze strony Komisji; jest zdania, że przekazanie uprawnień może zostać przedłużone jeżeli ani Parlament ani Rada nie wyrażą ku temu sprzeciwu w określonym terminie;

9. zdecydowanie odrzuca pomysł umieszczania w aktach podstawowych przepisów narzucających prawodawcy dodatkowe zobowiązania poza tymi, zawartymi już w art. 290 TFUE;

Ustalenia praktyczne

10. jest zdania, że niektóre ustalenia praktyczne można skoordynować lepiej we wspólnym porozumieniu pomiędzy instytucjami, które może mieć formę porozumienia międzyinstytucjonalnego obejmującego między innymi:

- konsultacje w trakcie przygotowania i sporządzania aktów delegowanych,
- wzajemną wymianę informacji, szczególnie w przypadku odwoływania uprawnień,
- uzgodnienia dotyczące przekazywania dokumentów,
- minimalne okresy sprzeciwu ze strony Parlamentu i Rady;
- obliczanie okresów czasu,
- publikację aktów w Dzienniku Urzędowym na poszczególnych etapach procedury;

Środa, 5 maja 2010 r.

11. podkreśla, że w procesie przygotowywania i sporządzania aktów delegowanych Komisja zobowiązana jest:

- zagwarantować wczesne i stałe przekazywanie informacji oraz odnośnych dokumentów odpowiednim komisjom parlamentarnym, w tym kolejnych projektów aktów delegowanych oraz wszelkich otrzymanych opinii; w tym celu możnaby wykorzystać aktualny rejestr komitologii jako wzór dla ulepszonych systemu informacji cyfrowej;
- zagwarantować Parlamentowi dostęp do odnośnych posiedzeń przygotowawczych, wymiany poglądów i konsultacji;

12. jest zdania, że wymiana informacji przed odwołaniem przekazanych uprawnień powinna odbywać się w ramach przejrzystości, kurtuazji oraz lojalnej współpracy pomiędzy zainteresowanymi instytucjami gwarantując tym samym, że wszystkie instytucje będą w pełni świadome możliwości odwołania przekazanych uprawnień z wyprzedzeniem; uważa jednak za niepotrzebne i mylące wprowadzenie specjalnego obowiązku prawnego podawania w aktach podstawowych przyczyn przyjęcia niektórych aktów prawnych poza ogólnym wymogiem określonym w art. 296 TFUE, który odnosi się do wszystkich aktów prawnych;

13. proponuje, aby minimalny okres sprzeciwu był ustalany w każdym przyszłym porozumieniu, z zaznaczeniem, że nie ma on być ograniczeniem, a jedynie stanowić minimum, bez którego demokratyczna kontrola Parlamentu stałaby się nieważna; jest zatem zdania, że minimalny okres na zgłaszanie sprzeciwu powinien wynosić dwa miesiące z możliwością przedłużenia o kolejne dwa miesiące na wniosek Parlamentu lub Rady; podkreśla jednak, że okres sprzeciwu powinien zależeć od charakteru aktu delegowanego;

14. nalega w kontekście każdego przyszłego porozumienia, aby poszczególne okresy kontroli aktów delegowanych rozpoczynały się dopiero w chwili przekazania przez Komisję wszystkich wersji językowych i uwzględniały okresy przerw w pracach Parlamentu oraz okresy wyborcze;

15. podkreśla w kontekście każdego przyszłego porozumienia, że akty delegowane podlegające prawu sprzeciwu mogą być publikowane wyłącznie w *Dzienniku Urzędowym* i co za tym idzie, wejść w życie po wygaśnięciu okresu składania sprzeciwu, za wyjątkiem sytuacji, w których zatwierdzone zostało zastosowanie procedury wczesnego braku sprzeciwu; jest zdania, że wyraźne nałożenie na Parlament i Radę w każdym akcie podstawowym obowiązku publikacji decyzji podjętych w procesie kontroli wykonania przez Komisję przekazanych jej uprawnień jest zbędne;

Uwagi końcowe

16. wzywa wszystkie swoje komisje do wymiany i regularnej aktualizacji godnych naśladowania wzorców oraz stworzenia mechanizmu gwarantującego zachowanie możliwie największej spójności praktyk Parlamentu w ramach art. 290 TFUE; podkreśla potrzebę zorganizowania pracy każdej z komisji w sposób, jaki najlepiej odpowiada charakterowi tej pracy oraz pozwala na wykorzystanie już zgromadzonej wiedzy specjalistycznej;

17. zobowiązuje administrację Parlamentu do utworzenia niezbędnych stanowisk przez konwersję (z zachowaniem neutralności budżetowej), w celu zapewnienia zrównoważonego wsparcia zadań zgodnie z art. 290 TFUE; domaga się instytucjonalnego podejścia do oceny struktur administracyjnych i zasobów ludzkich, które są dostępne w celu wykonywania przekazywanych uprawnień;

18. nalega, aby Komisja w pierwszej kolejności przedstawiła wnioski prawodawcze konieczne, aby przystosować dorobek prawny UE do postanowień art. 290 i 291 TFUE; jeżeli chodzi o art. 290 TFUE jest zdania, że przystosowanie to nie powinno ograniczać się jedynie do środków wcześniej objętych procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, ale powinno obejmować wszystkie właściwe środki o charakterze ogólnym niezależnie od procedury decyzyjnej lub komitetowej odnoszącej się do nich przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego;

Środa, 5 maja 2010 r.

19. nalega, aby priorytetowo potraktować dostosowanie wspólnotowego dorobku prawnego w tych dziedzinach polityki, które zostały uregulowane bez współdecyzji Parlamentu przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego; nalega na zbadanie każdego pojedynczego przypadku w sposób zapewniający, aby w szczególności wszelkie właściwe środki o charakterze ogólnym, które zostały dotąd przyjęte na mocy art. 4 i 5 decyzji Rady 1999/468/WE z 28 czerwca 1999 r. ustanawiającej warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾, zostały określone jako akty delegowane;

20. uważa, że w celu pełnego zachowania prerogatyw prawodawcy, podczas dostosowywania dorobku prawnego UE lub rozpatrywania wniosków w ramach zwykłej procedury prawodawczej należy zwrócić szczególną uwagę na stosowanie art. 290 i 291 TFUE oraz na praktyczne konsekwencje powoływania się na jeden z tych artykułów; nalega, by współprawodawcy posiadali uprawnienia do decydowania o tym, że akty dotyczące spraw podlegających wcześniej procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą można przyjmować albo na mocy art. 290 TFUE, albo zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą;

*

* *

21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

Strategiczne cele i zalecenia w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.

P7_TA(2010)0128

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategicznych celów i zaleceń w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (2009/2095(INI))

(2011/C 81 E/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 stycznia 2009 r. w sprawie strategicznych celów i zaleceń w zakresie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. (COM(2009)0008) („komunikat w sprawie polityki transportu morskiego do 2018 r.”),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 10 października 2007 r. w sprawie zintegrowanej polityki morskiej Unii Europejskiej (COM(2007)0575),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0114/2010),
- A. mając na uwadze, że europejscy armatorzy wnoszą duży wkład w gospodarkę europejską, ale muszą konkurować na rynku światowym,
- B. mając na uwadze, że strukturalne i zintegrowane działania na rzecz utrzymania i rozwijania prężnego sektora morskiego w Europie są ważne i muszą umożliwić zwiększenie konkurencyjności transportu morskiego i związanych z nim sektorów i jednocześnie spełniać wymogi zrównoważonego rozwoju i uczciwej konkurencji,

Środa, 5 maja 2010 r.

- C. mając na uwadze, że bezwzględnie konieczne jest wzbudzenie u młodych ludzi zainteresowania możliwościami rozwoju kariery w transporcie morskim i zatrzymanie ich w tym sektorze działalności oraz że należy poprawić jakość kształcenia w europejskim transporcie morskim w drodze najbliższego przeglądu Międzynarodowej konwencji o wymaganiach w zakresie wyszkolenia marynarzy, wydawania świadectw oraz pełnienia wacht (konwencja STCW),
- D. mając na uwadze, że zmiany klimatu są największym wyzwaniem w XXI wieku we wszystkich obszarach polityki europejskiej,
- E. mając na uwadze, że żegluga morska stanowi relatywnie przyjazny dla środowiska naturalnego środek transportu, który ma potencjał, by stać się jeszcze bardziej ekologiczny niż dotychczas; mając na uwadze, że podmioty tego sektora muszą podejmować wysiłki na rzecz przeciwdziałania zmianom klimatu poprzez stopniowe zmniejszanie śladu węglowego statków i infrastruktury portowej,
- F. mając na uwadze, że kwestia bezpieczeństwa jest niezwykle ważna dla portów, armatorów i personelu pokładowego i naziemnego; mając na uwadze, że przy wdrażaniu środków bezpieczeństwa powinno się uwzględniać ochronę przybrzeżnego i morskiego środowiska naturalnego oraz warunki pracy w portach i na pokładzie statków,
- G. mając na uwadze, że wciąż dochodzi do ataków przestępczych na europejskie statki rybackie, handlowe i pasażerskie w Zatoce Adeńskiej, u wybrzeży Somalii i na wodach międzynarodowych,
- H. mając na uwadze, że europejski przemysł morski jest siłą napędową na arenie międzynarodowej i że jego przewaga musi zostać zachowana w perspektywie długoterminowej, co osiągalne jest jedynie dzięki innowacyjności,
- I. mając na uwadze, że decyzje należy podejmować na odpowiedniej płaszczyźnie administracyjnej, zgodnie z dewizą „globalnie, gdy jest to możliwe, europejsko, gdy jest to konieczne”,

Kwestie ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat w sprawie polityki transportu morskiego UE do 2018 r.;
2. podkreśla znaczenie sektora transportu morskiego dla gospodarki europejskiej, nie tylko jako przewoźnika pasażerów, surowców, towarów i produktów energetycznych, lecz również jako podstawę bardziej obszernej klastry działalności morskiej, jak np. przemysł stoczniowy, logistyka, badania, turystyka, rybołówstwo, akwakultura i szkolenie;
3. podkreśla, że unijna polityka morska powinna uwzględniać fakt, że sektor transportu morskiego musi stawić czoła nie tylko wewnątrzunijnej konkurencji, lecz również – przede wszystkim – konkurencji światowej; podkreśla również znaczenie rozwoju transportu morskiego jako części szerszej pojętego sektora transportu w UE i poza nią;
4. zwraca się o to, by strategię morskie UE były odtąd tworzone na skalę „jednego morza europejskiego” i w związku z tym wzywa Komisję do opracowania europejskiej polityki transportu morskiego w ramach wspólnej przestrzeni morskiej;

Rynek

5. wzywa Komisję do kontynuowania działań przeciwko nadużyciom związanym z wykorzystywaniem tanich bander;
6. z tego względu wzywa państwa członkowskie do stymulowania korzystania ze swych bander i do wspierania klastrów morskich na lądzie np. poprzez przyznawanie ulg fiskalnych, jak np. podatek tonażowy dla statków i ulg podatkowych dla marynarzy i armatorów;

Środa, 5 maja 2010 r.

7. uważa, że sektor transportu morskiego, tak jak każdy sektor gospodarki, musi zasadniczo podlegać przepisom dotyczącym pomocy państwa, chociaż pomocy państwa można wyjątkowo udzielić w szczególnych przypadkach, pod warunkiem, że jest to dokonywane w sposób przejrzysty i możliwy do identyfikacji oraz ograniczony czasowo;

8. uważa, że wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa dla transportu morskiego (które wygasają w 2011 r.) muszą zostać utrzymane, a ich okres obowiązywania powinien zostać przedłużony ze względu na to, że znacząco przyczyniają się do utrzymania międzynarodowej konkurencyjności europejskiego transportu morskiego, sprawiają, że jest on w stanie skutecznie się obronić przed często nieuczciwą konkurencją ze strony krajów trzecich, umożliwiają utrzymanie pozycji światowego lidera i tym samym przyczyniają się do wspierania gospodarki państw członkowskich;

9. zwraca się do Komisji o przedłożenia w 2010 r. zapowiedzianych nowych przepisów dotyczących pomocy państwa dla transportu morskiego, a także uważa, że Komisja powinna jak najszybciej przedstawić wytyczne dotyczące pomocy państwa dla sektora portowego;

10. podkreśla w związku z tym, że pomoc państwa powinna być wykorzystywana wyłącznie do wspierania europejskich przedsiębiorstw przemysłu morskiego, które dążą do spełniania kryteriów społecznych, wspierania zatrudnienia i szkolenia personelu w Europie oraz do zapewnienia konkurencyjności żegluga europejskiej na poziomie światowym;

11. wzywa państwa członkowskie do szybkiego podpisania, ratyfikowania i wdrożenia Konwencji ONZ w sprawie umów dotyczących międzynarodowego przewozu ładunków drogą morską, znanej jako „Reguły Rotterdamskie”, które ustanawiają nowy system odpowiedzialności w zakresie transportu morskiego;

12. wzywa Komisję do szerszego uwzględnienia w najbliższym przeglądzie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej transportu morskiego i powiązanej infrastruktury naziemnej, zwłaszcza połączeń multimodalnych europejskich portów z lądem;

13. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie dyrektywy dotyczącej formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich (COM(2009)0011), który ma na celu uproszczenie, zmniejszenie liczby i wyeliminowanie procedur administracyjnych w europejskim transporcie morskim bliskiego zasięgu; wzywa Komisję do dalszego wspierania transportu morskiego bliskiego zasięgu w celu znacznego zwiększenia wydajności transportu morskiego w Unii;

Kwestie społeczne

14. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy państw członkowskich i Komisji mające na celu zwiększenie atrakcyjności zawodów związanych z gospodarką morską dla młodych obywateli UE; naciska na potrzebę wprowadzenia kształcenia ustawicznego oraz działań mających na celu przekwalifikowanie pracowników i przeznaczonych dla personelu pokładowego i naziemnego na wszystkich poziomach w celu rozszerzenia kwalifikacji zawodowych i umiejętności siły roboczej; zaleca również nasilenie informowania o tym sektorze w szkołach oraz udostępnienie większej liczby miejsc do odbywania praktyk zawodowych;

15. wzywa państwa członkowskie do udoskonalenia i unowocześnienia, w ramach międzynarodowych konwencji, takich jak konwencja STCW lub Konwencja MOP o pracy na morzu z 2006 r., istniejących programów kształcenia w celu podniesienia jakości szkół morskich;

16. podkreśla, że marynarze z krajów trzecich muszą spełniać wysokie wymagania w zakresie wykształcenia, zgodnie z konwencją STCW, oraz wzywa armatorów i krajowe organy kontroli, by to gwarantowały i kontrolowały, w razie konieczności ze wsparciem Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego (EMSA); ponownie wzywa państwa członkowskie do szybkiego ratyfikowania Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. Międzynarodowej Organizacji Pracy oraz do szybkiego przyjęcia wniosku Komisji opartego na porozumieniu z sektorem transportu morskiego, aby najważniejsze elementy Konwencji zostały włączone do prawa UE;

Środa, 5 maja 2010 r.

17. wzywa państwa członkowskie do wspierania zatrudniania marynarzy europejskich na statkach krajowych i do stworzenia wystarczających instalacji, aby ograniczyć migrację marynarzy poza granice UE;
18. z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji zachęcającą państwa członkowskie do promowania współpracy między europejskimi instytucjami transportu morskiego oraz wzywa państwa członkowskie do harmonizacji programów kształcenia i szkoleń w tej dziedzinie, aby można było promować i rozwijać zdobywanie przez marynarzy z UE wysokich kwalifikacji i zaawansowanych umiejętności;
19. podkreśla, że kwestie społeczne i warunki pracy europejskich marynarzy są nierozdzielnie związane z konkurencyjnością floty europejskiej i że konieczne jest ułatwienie mobilności pracowników w sektorze gospodarki morskiej w całej Europie oraz zapewnienie pełnego funkcjonowania rynku wewnętrznego bez przeszkód i bez nieuzasadnionych ograniczeń w świadczeniu usług;
20. popiera wymianę dobrych praktyk w zakresie warunków zatrudnienia i norm socjalnych, jak również poprawę warunków życia na pokładzie statków, konkretnie poprzez rozwijanie technologii informacyjno-komunikacyjnych, zwiększenie dostępu do opieki medycznej, zaostrzenie standardów bezpieczeństwa i poprawę kształcenia, aby można było zmierzyć się z zagrożeniami wynikającymi z pracy marynarzy;
21. podkreśla, że kontrole muszą być konkretne i ukierunkowane na ocenę ryzyka oraz nie powinny wywierać niepotrzebnej presji na sektor w odniesieniu do przepisów;
22. wyraża nadzieję, że zbada się, czy rozwiązania technologiczne mogą zrekomensować zmniejszającą się dostępność marynarzy, lecz przestrzega przed pośpiesznym wprowadzaniem niesprawdzonych technologii;
23. wzywa władze portów morskich do udoskonalenia infrastruktury przydatnej marynarzom, których statki są zakotwiczone na redzie, w tym do udostępnienia marynarzom środków transportu umożliwiających przepływanie ze statku na ląd i z powrotem;

Środowisko

24. przyznaje, że należy poczynić znaczne postępy w zakresie ograniczania emisji tlenków siarki i azotu, pyłu (PM10) i CO₂ oraz że jest to konieczne w ramach unijnych celów ochrony klimatu; podkreśla, że sektor może się przyczynić do przeciwdziałania szkodliwym emisjom i zmianom klimatu oraz że publiczne i prywatne inwestycje w dziedzinie badań i rozwoju będą miały szczególne znaczenie w tym zakresie;
25. podkreśla, że ograniczenia emisji powinny być szybko uzgodnione i wdrożone jako wiążące przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) w celu ograniczenia różnic w warunkach konkurencji, ale nie powinno to uniemożliwiać Unii podejmowania działań służących dalszemu ograniczaniu emisji przez floty jej państw członkowskich, które to działania zachęciłyby inne kontynenty do stania się konkurencyjnymi w tej dziedzinie; zwraca w związku z tym uwagę na duże różnice między transportem morskim bliskiego i dalekiego zasięgu, które należy wziąć pod uwagę w negocjacjach w ramach IMO;
26. wzywa państwa członkowskie do większego wykorzystania, o ile to możliwe wraz z państwami sąsiadującymi, okazji do ustanowienia morskich obszarów kontroli emisji, zwłaszcza w odniesieniu do tlenków azotu; przypomina, że tworzenie nowych morskich obszarów kontroli emisji nie może prowadzić do zakłócenia konkurencji w Europie;
27. popiera działania służące przenoszeniu transportu na drogi morskie, które umożliwi odciążenie dróg lądowych; wzywa Unię i państwa członkowskie do tworzenia portowych platform logistycznych, niezbędnych do rozwoju intermodalności i do zwiększenia spójności terytorialnej; naciska na to, że międzynarodowe i unijne przepisy nie mogą stać na przeszkodzie wysiłkom podejmowanym w tej kwestii przez władze krajowe; ma nadzieję na szybkie utworzenie dużej liczby autostrad morskich w ramach Unii dla Śródziemnomorza, które umożliwią zmniejszenie zanieczyszczenia i odciążą sieci dróg lądowych;

Środa, 5 maja 2010 r.

28. zdecydowanie przychylnie odnosi się do zmiany załącznika VI do Konwencji MARPOL, którą w październiku 2008 r. wprowadziła IMO w celu zmniejszenia emisji tlenków siarki i azotu przez statki; jest jednak zaniepokojony możliwym spadkiem działalności w sektorze żeglugi morskiej bliskiego zasięgu na rzecz transportu drogowego jako konsekwencji ograniczenia emisji siarki do wysokości 0,1 % przewidzianego od 2015 r. w strefach kontroli emisji siarki na Morzu Północnym i na Bałtyku; zwraca się zatem do Komisji o przedstawienie Parlamentowi analizy wpływu w odnośnej sprawie w jak najkrótszym terminie, najpóźniej do końca 2010 r.;

29. uważa, że we wszystkich rodzajach transportu, w tym w transporcie morskim, powinna następować stopniowa internalizacja kosztów zewnętrznych; sądzi, że wprowadzenie tej zasady doprowadzi do powstania środków finansowych, które będzie można wykorzystać przede wszystkim na rzecz innowacji;

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania również alternatywnych instrumentów, jak np. wprowadzenie opłaty za paliwo bunkrowe, najlepiej uzależnionej od jakości i oddziaływania na środowisko, lub koncepcji tzw. „zielonych portów”, w których bardziej przyjazne dla środowiska statki będą szybciej obsługiwane i/lub będą płaciły mniejsze opłaty portowe;

31. wzywa państwa członkowskie do działań w ramach IMO zmierzających do ustanowienia i wdrożenia właściwych norm środowiskowych, które będą obowiązywały na skalę międzynarodową;

32. w związku z tym zwraca uwagę na przełom w technice statków żeglugi śródlądowej umożliwiający uzyskanie przy obecnych silnikach statków znaczącego ograniczenia emisji i ewentualne wykorzystanie skroplonego gazu ziemnego jako paliwa; wzywa Komisję do zbadania, czy te technologie mogą znaleźć zastosowanie również w przypadkach statków pełnomorskich i jak można przyspieszyć ich wprowadzenia;

33. wyraża ubolewanie, że na szczycie klimatycznym w Kopenhadze nie osiągnięto żadnych konkluzji w odniesieniu do zmniejszenia emisji w zakresie żeglugi morskiej, lecz podkreśla, że w ramach procesu w następstwie protokołu z Kioto, a także w ramach IMO, należy intensywnie poszukiwać środków o zasięgu globalnym w celu osiągnięcia takiego zmniejszenia emisji; wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań, których skutkiem będzie udzielenie IMO, w trakcie najbliższych międzynarodowych negocjacji w sprawie klimatu, mandatu wraz z celami ograniczenia emisji w transporcie morskim wyrażonymi liczbowo;

34. wzywa Unię do tego, aby przewodziła temu procesowi na szczeblu międzynarodowym, a konkretnie w IMO, mając na celu zmniejszenie emisji sektora transportu morskiego;

35. podkreśla znaczenie interoperacyjnych urządzeń technicznych do pobierania energii elektrycznej z łądu w portach europejskich, dzięki czemu można znacząco zredukować zanieczyszczenie środowiska naturalnego; wzywa Komisję do sprawdzenia, jakie porty mogą skutecznie skorzystać na instalacji takich urządzeń;

36. nalega, aby Komisja w działaniach na rzecz badań i rozwoju nadała priorytetowe znaczenie innowacjom w dziedzinie wykorzystania na statkach odnawialnych źródeł energii, takich jak energia słoneczna i wiatrowa;

37. wzywa Komisję do zbadania możliwości inteligentnych technologii w zakresie ograniczania zanieczyszczenia i zapobiegania mu w sektorze transportu, zwłaszcza w ramach programu Galileo;

38. podkreśla potrzebę rezygnacji ze stosowania papieru podczas procedur portowych i celnych oraz ułatwienia współpracy między poszczególnymi dostawcami usług i konsumentami w portach poprzez zastosowanie inteligentnych systemów i sieci transportowych, takich jak SafeSeaNet i e-Customs, w celu przyspieszenia działań wykonywanych w portach oraz zmniejszenia zanieczyszczenia;

Bezpieczeństwo

39. z zadowoleniem przyjmuje przyjęcie trzeciego pakietu przepisów dotyczącego bezpieczeństwa morskiego i wzywa państwa członkowskie do jego szybkiego wdrożenia;

Środa, 5 maja 2010 r.

40. opowiada się za ścisłą kontrolą budowania statków, w tym jakości wykorzystywanej stali, ich projektowania oraz konserwacji, jak przewidziane jest to m.in. w zmienionych przepisach dotyczących organizacji dokonujących inspekcji i przeglądów na statkach;
41. popiera zmianę kursu paryskiego protokołu ustaleń (MOU) dotyczącego kontroli państwa portu, w którym regularny nadzór zastąpiony zostaje nadzorem opartym na ocenie ryzyka, tak by statki, które wykazują wiele usterek, mogły być kontrolowane bardziej skutecznie;
42. wzywa państwa członkowskie i armatorów do dołożenia starań, by znaleźć się na możliwie jak najwyższym miejscu na białej liście protokołu ustaleń z Paryża; w szczególności zwraca się do Słowacji, by podjęła dodatkowe wysiłki w tej kwestii;
43. wzywa krajowe organy kontroli oraz inne krajowe instytucje do większej współpracy przy wymianie danych dotyczących statków i ładunków, tak by zmniejszyć presję w odniesieniu do przepisów, lecz zwiększyć skuteczność kontroli; zwraca się o szybkie wprowadzenie zintegrowanego systemu zarządzania informacją poprzez wykorzystanie i zwiększenie już dostępnych zasobów, zwłaszcza systemu SafeSeaNet; wzywa Komisję do szybkiego wdrożenia systemu monitorowania transgranicznego i transsektorowego na całym terytorium UE;
44. jest świadomy zagrożenia ze strony piractwa na morzach światowych, zwłaszcza w regionie Rogu Afryki i na wodach u wybrzeży Somalii, i wzywa wszystkich armatorów do współdziałania z inicjatywami państwowymi mającymi na celu chronienie ich przed piractwem, których przykładem jest udana pierwsza unijna operacja sił morskich – Atlanta; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zacieśnienia współpracy, również w ramach Narodów Zjednoczonych, prowadzącej do ochrony marynarzy, rybaków, pasażerów i statków;
45. odnotowuje, że światowa strategia walki z piractwem nie może ograniczać się jedynie do działań międzynarodowych sił morskich i musi być częścią całościowego planu na rzecz promowania pokoju i rozwoju na danym terenie; zauważa również konieczność pełnego i precyzyjnego zastosowania przez statki środków samoobrony przyjętych przez organizacje transportu morskiego na podstawie dobrych praktyk w zarządzaniu zatwierdzonych przez Międzynarodową Organizację Morską;

Sprawy różne

46. podkreśla, że żegluga morska stanowi sektor ogólnoswiatowy i że porozumienia muszą być podejmowane na płaszczyźnie światowej; w związku z tym uważa, że IMO stanowi do tego najlepsze forum; wzywa państw członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz szybkiej ratyfikacji i wdrożenia podpisanych przez siebie porozumień IMO;
47. uznaje przy tym w pełni rolę Unii przy transpozycji międzynarodowych przepisów do prawa unijnego oraz przy realizowaniu i wspieraniu polityki morskiej, np. przez Europejską Agencję Bezpieczeństwa Morskiego;
48. nalega na konieczność przyspieszenia modernizacji i zwiększenia wydolności infrastruktury portowej w oczekiwaniu na zwiększenie wolumenu ładunku transportowanego drogą morską; przypomina, że w tym celu należy znacznie zwiększyć liczbę inwestycji, które powinny być realizowane w poszanowaniu przejrzystych i uczciwych zasad finansowania w celu zapewnienia uczciwej konkurencji między europejskimi portami; zwraca się do Komisji o zapewnienie spójnych ram prawnych w tej dziedzinie;
49. wzywa Komisję do wykorzystania komunikatu w sprawie polityki transportu morskiego UE do 2018 r. i niniejszej rezolucji jako podstawy najbliższego przeglądu białej księgi dotyczącej transportu;
50. wzywa do prowadzenia polityki na rzecz połączenia portów z lądem (suche porty i platformy logistyczne) w regionach borykających się z przeciążeniem dróg i do objęcia tej polityki przeglądem TEN-T;

Środa, 5 maja 2010 r.

51. podkreśla znaczenie gospodarcze i strategiczne przemysłu stoczniowego, który umożliwia doskonalenie i wykorzystywanie nowych technologii przy budowie statków oraz zachowanie niezbędnej specjalistycznej wiedzy europejskich podmiotów, niezbędnej do budowania statków nowej generacji; zwraca się o opracowanie środków wsparcia na rzecz innowacyjności, badań, rozwoju i kształcenia, aby europejski przemysł stoczniowy stał się bardziej konkurencyjny i oparty na wykorzystaniu innowacji;

52. wzywa do tego, aby w projektach modernizacji i powiększania portów obowiązkowo przewidywane było wyposażenie terminali i nowych statków pasażerskich w urządzenia dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej;

53. z zadowoleniem przyjmuje pomysł przeprowadzenia kampanii na temat najlepszych praktyk operatorów transportu pasażerskiego i liniowców w zakresie praw pasażerów;

54. wzywa Komisję do uwzględnienia w obecnym przeglądzie TEN-T zaleceń dotyczących polityki transportu morskiego UE do 2018 r., zwłaszcza w zakresie skutecznej integracji autostrad morskich z transportem rzeczny, a także sieci portów o znaczeniu dla Europy jako ośrodków integracji;

55. wzywa Komisję do opracowania podobnych działań na rzecz europejskiej żeglugi śródlądowej i do dostosowania ich do przedmiotowej strategii w celu zapewnienia optymalnego połączenia między morskim i śródlądowym transportem towarów;

56. zwraca się do Komisji o niezwłoczne przedłożenie zapowiedzianego planu działania zawierającego najważniejsze szczegóły uzupełniające komunikat;

*

* *

57. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

Europeana – kolejne kroki

P7_TA(2010)0129

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie Europeany – kolejnych kroków (2009/2158 (INI))

(2011/C 81 E/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 sierpnia 2009 r. zatytułowany „Europeana – kolejne kroki” (COM(2009)0440),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 19 października 2009 r. zatytułowany „Prawa autorskie w gospodarce opartej na wiedzy” (COM(2009)0532),
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie europejskiej biblioteki cyfrowej Europeana ⁽¹⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 11 sierpnia 2008 r. zatytułowany „Dostęp do dziedzictwa kulturowego Europy poprzez kliknięcie myszką. Postępy w zakresie digitalizacji i udostępnienia w internecie dorobku kulturowego oraz ochrony zasobów cyfrowych w UE” (COM(2008)0513),

⁽¹⁾ Dz.U. C 319 z 13.12.2008, s. 18.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie końcowe grupy ekspertów wysokiego szczebla ds. bibliotek cyfrowych (podgrupy ds. praw autorskich) z dnia 4 czerwca 2008 r. w sprawie ochrony zasobów cyfrowych oraz dzieł osieroconych i dzieł o wyczerpanym nakładzie,
 - uwzględniając sprawozdanie końcowe grupy ekspertów wysokiego szczebla ds. bibliotek cyfrowych (podgrupy ds. partnerstw publiczno-prywatnych) z maja 2008 r. w sprawie partnerstw publiczno-prywatnych na rzecz cyfryzacji oraz udostępniania w internecie europejskiego dziedzictwa kulturowego,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2007 r. w sprawie i2010: europejska biblioteka cyfrowa ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zalecenie Komisji 2006/585/WE z dnia 24 sierpnia 2006 r. w sprawie digitalizacji i udostępnienia w internecie dorobku kulturowego oraz w sprawie ochrony zasobów cyfrowych ⁽²⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym ⁽³⁾,
 - uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art.167,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kultury i Edukacji oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Prawnej (A7-0028/2010),
- A. mając na uwadze, że w środowisku cyfrowym niezwykle ważne jest zapewnienie i ułatwienie powszechnego dostępu do dziedzictwa kulturowego oraz zagwarantowanie jego propagowania i ochrony dla przyszłych pokoleń zarówno w Europie, jak i poza nią,
- B. mając na uwadze, że w odniesieniu do cyfryzacji zasobów europejskiego dziedzictwa kulturowego polityka europejska w obszarze kultury ma istotne znaczenie i jest wyrazem silnego publicznego zaangażowania zarówno na poziomie Unii Europejskiej, jak i na poziomie państw członkowskich, aby chronić, szanować i propagować różnorodność kulturową,
- C. mając na uwadze, że bogactwo i różnorodność wspólnego europejskiego dziedzictwa kulturowego powinny być wspierane i dostępne na jak najszerszą skalę, również poza Europą, a państwa członkowskie i instytucje kulturalne, szczególnie biblioteki, muszą odgrywać kluczową rolę w tym przedsięwzięciu na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym,
- D. mając na uwadze, że europejskie dziedzictwo kulturowe składa się głównie z dzieł należących do domeny publicznej i należy zapewnić dostęp do nich w środowisku cyfrowym, na ile to możliwe, w formatach wysokiej jakości,
- E. mając na uwadze, że dostęp do informacji kulturalno-oświatowych musi stanowić priorytet w celu poprawy standardów życia i edukacji,
- F. mając na uwadze potrzebę stworzenia wspólnych norm cyfryzacji europejskiego dziedzictwa kulturowego, a także mając na uwadze, że istnieje bardzo wiele dzieł w zapisie cyfrowym, które znajdują się obecnie w posiadaniu bibliotek, lecz nie są upubliczniane ze względu na niezgodność formatów cyfrowych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 219 E z 28.8.2008, s. 296.

⁽²⁾ Dz.U. L 236 z 31.8.2006, s. 28.

⁽³⁾ Dz.U. L 167 z 22.6.2001, s. 10.

Środa, 5 maja 2010 r.

- G. mając na uwadze, że personel bibliotek posiada największe kompetencje, by zarządzać procesem cyfryzacji dzieł i nadzorować jego przebieg,
- H. mając na uwadze, że europejska biblioteka cyfrowa nie powinna ograniczać się do cyfrowej kolekcji i narzędzi zarządzania informacjami, lecz powinna również rozwijać całość zasobów i zdolności technicznych w celu tworzenia, wyszukiwania i wykorzystywania informacji,
- I. mając na uwadze konieczność uwzględnienia szybkiego rozwoju nowych technologii skutkującego zmianami w praktykach kulturalnych i projektów cyfrowych realizowanych poza Europą,
- J. w związku z tym mając na uwadze, że istnieje pilna potrzeba, aby państwa członkowskie zwiększyły wysiłki, zmobilizowały się i pozyskały środki niezbędne do utrzymania ich wkładu i zachęcania do dalszego udziału w Europeanie w celu wyeksponowania roli Europy w świecie,
- K. mając na uwadze, że jedynie niewielka część europejskiego dziedzictwa kulturowego została dotychczas udostępniona w formie cyfrowej, państwa członkowskie nie osiągają jednakowych postępów w tym zakresie, a środki publiczne przeznaczone na masową cyfryzację są niewystarczające; mając na uwadze, że państwa członkowskie powinny zwiększyć wysiłki, aby przyspieszyć proces cyfryzacji dzieł publicznych i prywatnych,
- L. mając na uwadze, że cyfryzacja europejskiego dziedzictwa kulturowego i materiałów naukowych będzie korzystna w szczególności dla takich sektorów, jak oświata, nauka, badania, turystyka, przedsiębiorczość, innowacje i media,
- M. mając na uwadze, że technologia cyfrowa stanowi ponadto doskonałe narzędzie umożliwiające dostęp do europejskiego dziedzictwa kulturowego osobom, które mają utrudniony dostęp do kultury, a w szczególności osobom niepełnosprawnym,
- N. mając na uwadze, że przepisy dotyczące prawa autorskiego różnią się znacząco w poszczególnych państwach członkowskich UE i że status wielu dzieł pod względem tych praw jest nieokreślony,
- O. mając na uwadze, że konieczne są pilne działania celem rozwiązania kwestii „cyfrowej czarnej dziury”, w której marnieją niewykorzystane dzieła z XX i XXI w. o dużej wartości kulturowej; mając na uwadze, że każde rozwiązanie musi należycie uwzględniać interesy wszystkich zainteresowanych stron,
- P. mając na uwadze, że za dzieło osierocone może zostać uznane dzieło chronione i ujawnione, którego właściciel lub właściciele praw autorskich lub praw pokrewnych nie mogą być ustaleni lub odnalezieni mimo przeprowadzonych udokumentowanych poszukiwań,
- Q. mając na uwadze, że niezbędna jest większa ilość informacji dotyczących postępu prac prowadzonych przez Fundację Europejskiej Biblioteki Cyfrowej,
- R. mając na uwadze, że konieczna jest większa przejrzystość działań Unii Europejskiej,

Europeana – kluczowy krok ku ochronie i upowszechnianiu europejskiego dziedzictwa kulturowego

1. z zadowoleniem przyjmuje otwarcie i rozwój europejskiej biblioteki cyfrowej, muzeum i archiwum treści wysokiej jakości nazwanych Europeana jako jednego, bezpośredniego i wielojęzycznego portalu i punktu dostępu do europejskiego dziedzictwa kulturowego;

Środa, 5 maja 2010 r.

2. przypomina, że rolą biblioteki cyfrowej Europeana powinna być ochrona europejskiego dziedzictwa kulturowego celem zapewnienia następnym pokoleniom możliwości stworzenia europejskiej pamięci zbiorowej oraz zapobiegania degradacji dzieł, które najłatwiej ulegają zniszczeniu w wyniku wielokrotnego użytku;

3. podkreśla, że europejska biblioteka cyfrowa stanowi narzędzie demokratyzacji kultury z uwagi na jej dostępność dla wszystkich na odległość i umożliwia zatem bardzo szerokim kręgom społeczeństwa dostęp do rzadkich i starych dokumentów należących do dziedzictwa Europy, do których wgląd jest trudny ze względu na ich ochronę;

4. podkreśla znaczenie przekształcenia Europeany w pełni operacyjną służbę wyposażoną w wielojęzyczny interfejs i sieć semantyczną umożliwiające zachowanie wysokiej jakości dzieł i danych dostępnych na całym świecie;

Cele

5. domaga się, by do 2015 r. zasoby Europeany osiągnęły poziom co najmniej 15 milionów różnych dzieł w wersji cyfrowej;

6. wyraża głębokie ubolewanie z powodu nierównego wkładu państw członkowskich w zawartość Europeany i zdecydowanie zachęca te państwa oraz inne instytucje kulturalne do ścisłej współpracy w zakresie cyfryzacji dzieł, a także do kontynuacji wysiłków mających na celu sporządzenie planów cyfryzacji na wszystkich możliwych poziomach, unikając tym samym powielania działań, oraz do przyspieszenia postępu cyfryzacji dzieł kultury celem osiągnięcia wytyczonych celów (10 milionów dokumentów w 2010 r.);

7. podkreśla konieczność rozważenia możliwości zachęcania instytucji kulturalnych do zawierania z właścicielami praw autorskich umów w sprawie udostępniania dzieł na szerszą skalę już na etapie planowania wydania ich w wersji cyfrowej oraz do wspierania rozwoju konkurencyjnego środowiska z udziałem księgarzy prowadzących działalność online, aby ułatwić rozpowszechnianie dziedzictwa kulturowego w całej Europie;

8. stwierdza, że dotychczas sama Francja dostarczyła 47 % wszystkich dzieł w wersji cyfrowej dostępnych w Europeanie i w związku z tym konieczne jest jeszcze aktywniejsze zachęcanie wszystkich państw członkowskich do udostępniania zasobów krajowych bibliotek i instytucji kulturalnych, aby zapewnić wszystkim Europejczykom nieograniczony dostęp do ich własnego dziedzictwa kulturowego;

9. zachęca Komisję do zaangażowania się w poszukiwanie sposobów i środków zwrócenia uwagi państw członkowskich na fakt, że użytkownicy Europeany poszukują ważnych dzieł, które są dostępne w zbiorach krajowych, ale nie w Europeanie;

Korzyści

10. zwraca uwagę na ewentualne korzyści gospodarcze digitalizacji, ponieważ cyfrowe walory dóbr kultury wywierają istotny wpływ gospodarczy, zwłaszcza na sektory związane z kulturą, i stanowią podstawę gospodarki opartej na wiedzy, jednocześnie mając na uwadze fakt, że dobra kultury nie są dobrami gospodarczymi jak inne dobra i że muszą być chronione przed nadmierną komercjalizacją;

11. podkreśla, że Europeana powinna stać się jednym z głównych punktów odniesienia dla projektów edukacyjnych i badawczych; uważa, że jeżeli zostanie ona spójnie zintegrowana z systemami edukacyjnymi, może przybliżyć młodym Europejczykom ich dziedzictwo oraz treści kulturowe, literackie i naukowe, stać się obszarem konwergencji i przyczyniać się do międzykulturowej spójności w UE;

Powszechny dostęp

12. podkreśla, że łatwość w obsłudze, a zwłaszcza przejrzystość i łatwość wyszukiwania treści, powinny stanowić zasadnicze kryteria przy tworzeniu portalu;

Środa, 5 maja 2010 r.

13. podkreśla, że z uwagi na korzyści dla wszystkich obywateli UE wynikające z dostępu do Europeany należy jak najszybciej zaplanować jej udostępnienie we wszystkich językach urzędowych Unii Europejskiej.

14. zauważa, że portal powinien uwzględniać potrzeby osób niepełnosprawnych, umożliwiając im pełny dostęp do wspólnej europejskiej wiedzy; dlatego też zachęca wydawców do publikowania większej ilości dzieł w formatach dostępnych dla osób niepełnosprawnych; zaleca Komisji, aby zapewniła jak najszersze udostępnienie osobom niepełnosprawnym specjalnych cyfrowych wersji dzieł, takich jak materiały audio;

15. podkreśla znaczenie równego dostępu do wspólnego europejskiego dziedzictwa kulturowego i w związku z tym zwraca się do państw członkowskich o usunięcie wewnątrzunijnych przeszkód w dostępie do niektórych materiałów umieszczonych w Europeanie;

16. podkreśla, że osoby prywatne i instytucje publiczne powinny mieć zapewniony bezpłatny dostęp do portalu Europeana oraz możliwość przeglądania dokumentów bez ich ściągania; podkreśla, że Europeana powinna mieć możliwość pobierania opłat za ściągane dokumentów i wydruki wszelkich materiałów chronionych prawami autorskimi, a takie opłaty powinny być akceptowalne z punktu widzenia społeczeństwa;

17. wzywa pilnie Komisję i państwa członkowskie do podjęcia wszystkich niezbędnych kroków, aby uniknąć różnic w poziomie wiedzy między Europą a krajami spoza UE oraz aby zagwarantować pełny dostęp Europejczyków do ich własnego dziedzictwa kulturowego w całej jego różnorodności, a także ułatwić ogólnosięciowy dostęp do tego dziedzictwa;

18. zwraca się do Komisji o kontynuację pracy rozpoczętej przez grupę ekspertów wysokiego szczebla, ponieważ przyczynia się ona do tworzenia wspólnej koncepcji europejskich bibliotek cyfrowych, a także wspiera praktyczne rozwiązania kluczowych kwestii związanych z udostępnianiem dóbr kulturalnych w internecie;

19. podkreśla, że w odniesieniu do Europeany należy podjąć wszelkie niezbędne kroki on- i offline celem jej propagowania wśród obywateli europejskich, szczególnie tych zaangażowanych w działalność kulturalną w sektorze prywatnym, publicznym i oświaty;

Więcej treści w Europeanie i jej lepsza jakość

20. zachęca podmioty wnoszące wkład do Europeany do zwiększenia różnorodności rodzajów wprowadzanych treści, szczególnie materiałów audio i wideo, zwracając przy tym szczególną uwagę na te formy wyrazu należące do kultury słowa oraz na dzieła, które łatwo ulegają zniszczeniu, przy jednoczesnym poszanowaniu praw własności intelektualnej, a zwłaszcza praw autorów i artystów wykonawców; w związku z tym podkreśla, że ważne jest przestrzeganie niemajątkowych praw autorskich w celu zapewnienia integralności dzieła oraz uniknięcia wszelkich możliwych zmian (cenzurowanie, przeróbki dzieł itd.);

21. uważa, że swoboda wyrazu artystycznego jest podstawową wartością; uważa, że instytucje lub agregatory kulturalne nie powinny podlegać kontroli bądź cenzurze w odniesieniu do europejskich treści kulturalnych, literackich, lub naukowych wprowadzanych do Europeany;

Treści należące do domeny publicznej i dostęp do nich

22. jest przekonany, że treści należące do domeny publicznej w formie analogowej powinny pozostać w domenie publicznej również w środowisku cyfrowym, nawet po zmianie formatu;

23. przypomina, że głównym celem europejskiej polityki cyfryzacji powinna być ochrona europejskiego dziedzictwa kulturowego i że w związku z tym ważne jest zadbanie o to, by działania w zakresie cyfryzacji nie miały charakteru wyłącznego, tak aby nie doprowadziło to do powstania w następstwie procesu cyfryzacji „nowych praw”, takich jak np. obowiązek płacenia za ponowne korzystanie z dzieł należących do domeny publicznej;

Środa, 5 maja 2010 r.

24. przypomina, że Europeana powinna mieć możliwość korzystania z umów podpisanych w ramach partnerstw publiczno-prywatnych z innymi bibliotekami i dlatego wspomniane biblioteki powinny otrzymać materialną kopię plików już udostępnionych w formie cyfrowej;

25. przypomina, że materialne pliki zawierające dzieła należące do domeny publicznej udostępnione w formie cyfrowej w ramach partnerstw publiczno-prywatnych muszą pozostać własnością partnerskiej instytucji publicznej i że jeżeli okaże się to niemożliwe, a instytucje kulturalne w państwach członkowskich będą musiały w ramach partnerstwa publiczno-prywatnego zawrzeć umowy, zawierające klauzule o wyłączności, w sprawie cyfryzacji dzieł należących do ich dziedzictwa narodowego, przed udostępnieniem na portalu Europeana należy upewnić się, że po upływie okresu obowiązywania tych klauzul pliki cyfrowe rzeczywiście staną się ich własnością;

26. podkreśla fakt, że biblioteka cyfrowa nie powinna odstępować od podstawowego celu, jakim jest zapobieganie rozpowszechnianiu wiedzy w internecie przez przedsiębiorstwa prywatne i komercyjne, aby uniknąć sytuacji, w której cyfryzacja dzieł utożsamiana byłaby z kontrolą nad publicznym dziedzictwem Europy, co doprowadziłoby do sprywatyzowania domeny publicznej;

27. zaleca Komisji, aby zwróciła się do dostawców treści cyfrowych o certyfikację stron internetowych, do których odsyła Europeana;

28. wzywa europejskie instytucje kulturalne, które przeprowadzają cyfryzację zawartości swoich domen publicznych, do ich udostępnienia za pośrednictwem Europeany i do nieograniczania ich dostępności do terytorium własnego kraju;

Kwestie dotyczące praw autorskich, w tym dzieł osieroconych

29. podkreśla, że należy znaleźć dla Europeany rozwiązania umożliwiające udostępnianie dzieł chronionych prawem autorskim, zwłaszcza dzieł o wyczerpanym nakładzie i dzieł osieroconych w ramach podejścia międzysektorowego, przestrzegając jednocześnie przepisów dotyczących własności intelektualnej i chroniąc prawne interesy właścicieli praw; uważa, że należy propagować takie rozwiązania, jak rozszerzone licencje zbiorowe lub inne metody zarządzania zbiorowego;

30. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie przez Komisję debaty na temat przepisów UE w zakresie prawa autorskiego, której celem jest uzyskanie równowagi między uprawnieniami podmiotów praw autorskich a prawami konsumentów w globalnie powiązanim świecie, w kontekście szybko zmieniającej się rzeczywistości sieciowej nowych technologii oraz obyczajów społecznych i kulturowych;

31. domaga się, by w ramach dalszego rozwoju ochrony praw autorskich w Europie Komisja Europejska i państwa członkowskie przyjęły jak najbardziej spójne i kompleksowe przepisy mające na celu uniemożliwienie powstania praw autorskich sui generis w następstwie samego procesu cyfryzacji; uważa, że rozwiązania te powinny uwzględnić również kwestię tego, czy należy wprowadzić odstępstwa w odniesieniu do cyfryzacji dzieł osieroconych przez instytucje publiczne;

32. podkreśla znaczenie dzieł osieroconych, tj. dzieł chronionych prawem autorskim, których właściciele praw są nieznani i nie mogą zostać odnalezieni mimo starannego poszukiwania, oraz konieczność dokładnego określenia z podziałem na sektory liczby i rodzaju dzieł, które zostały osierocone, celem znalezienia właściwych rozwiązań;

33. wzywa Komisję Europejską w ramach działań prowadzonych w związku z jej komunikatem z dnia 19 października 2009 r. w sprawie prawa autorskiego w gospodarce opartej na wiedzy do przedłożenia wniosku ustawodawczego dotyczącego cyfryzacji, ochrony i rozpowszechniania dzieł osieroconych, który położyłby kres obecnej niepewności prawnej, przy poszanowaniu zasad starannego poszukiwania i wynagradzania właścicieli praw autorskich;

Środa, 5 maja 2010 r.

34. popiera zamiar utworzenia przez Komisję Europejską prostego i oszczędnego systemu ustalania praw w związku z cyfryzacją opublikowanych dzieł i ich udostępnianiem w internecie; system ten będzie tworzony w ścisłej współpracy ze wszystkimi zaangażowanymi podmiotami;

35. w związku z tym przyjmuje z zadowoleniem i wspiera takie inicjatywy, jak projekt ARROW⁽¹⁾, realizowany wspólnie przez podmioty praw autorskich i przedstawicieli biblioteki, szczególnie że służy on określaniu takich podmiotów i ich praw oraz precyzowaniu statusu prawnego dzieł, w tym określaniu, czy są to dzieła osierocone bądź dzieła o wyczerpanym nakładzie;

36. wzywa Komisję do rozwijania europejskiej bazy danych dotyczących dzieł osieroconych, przy czym dzieło osierocone należy rozumieć jako dzieło chronione, którego właściciele praw są nieznanymi lub nie mogą być odnalezieni mimo przeprowadzonych udokumentowanych i starannych poszukiwań, która to baza umożliwi wymianę informacji na temat własności intelektualnej i racjonalizację kosztów związanych ze starannym poszukiwaniem podmiotów praw autorskich;

37. opowiada się za zrównoważonym ogólnoeuropejskim rozwiązaniem w dziedzinie cyfryzacji i rozpowszechniania dzieł osieroconych, począwszy od określenia ich jasnej definicji, poprzez ustanowienie wspólnych norm (w tym zasady zachowania należytej staranności przy poszukiwaniu właścicieli praw do tych dzieł), a skończywszy na rozwiązaniu kwestii ewentualnego naruszenia praw autorskich w związku z wykorzystaniem dzieł osieroconych;

38. podkreśla, że należy rozwiązać problem dokumentów należących do sfery osobistej (korespondencja, notatki, fotografie, filmy), które stanowią część kolekcji instytucji kulturalnych, lecz nigdy nie zostały opublikowane bądź udostępnione publicznie, i które podnoszą kwestie ochrony prywatności i prawa osobistego;

Technologie

39. zwraca uwagę na konieczność rozwijania technologii celem zagwarantowania długoterminowej i zrównoważonej cyfrowej ochrony i interoperacyjności systemów dostępu do treści, wielojęzycznej nawigacji, a także dostępności treści oraz zbioru jednolitych norm; z zadowoleniem przyjmuje dalsze wykorzystywanie oprogramowania typu open source przy tworzeniu zbioru Europeany;

40. zaleca Komisji, aby kopie zapasowe treści cyfrowych dostarczanych przez instytucje krajowe lub partnerów prywatnych były zapisywane na sprzęcie komputerowym należącym do tych instytucji lub partnerów;

41. zaleca, aby Komisja i instytucje partnerskie sektora prywatnego znalazły rozwiązania informatyczne – takie jak format tylko do odczytu i format zabezpieczony przed kopiowaniem – dla treści cyfrowych dostępnych na stronie internetowej Europeany chronionych prawem autorskim oraz aby strona, na której znajduje się dany plik, zawierała link do strony internetowej dostawcy materiałów cyfrowych, z której możliwe jest pobranie dokumentu na warunkach określonych przez dostawcę;

42. zaleca Komisji, aby nalegała na stosowanie standardowego formatu elektronicznego dla utworów w zapisie cyfrowym, tak aby zapewnić zgodność dokumentów w postaci cyfrowej z interfejsem internetowym i bazą danych;

43. zwraca się do grupy ekspertów wysokiego szczebla o zbadanie możliwości wykorzystania aplikacji Web 2.0 w odrębnej przestrzeni online;

Kwestie dotyczące finansowania i zarządzania

44. podkreśla, że stworzenie zrównoważonego modelu finansowania i zarządzania ma kluczowe znaczenie dla długoletniego istnienia Europeany i że niezwykle istotna jest rola podmiotów bezpośrednio zaangażowanych w proces tworzenia takiego modelu;

⁽¹⁾ Dostępne rejestry informacji o prawach autorskich i dziełach osieroconych w ramach projektu Europeana

Środa, 5 maja 2010 r.

Sponsoring a partnerstwa publiczno-prywatne

45. podkreśla, że w celu pokrycia wysokich kosztów cyfryzacji i sprostania presji czasu należy opracować nowe metody finansowania, takie jak partnerstwa publiczno-prywatne, pod warunkiem, że partnerstwa te będą przestrzegały zasad własności intelektualnej i konkurencji, jednocześnie ułatwiając dostęp do dzieł za pośrednictwem instytucji kulturalnych i gwarantując bibliotekom swobodne dysponowanie plikami cyfrowymi bez ograniczeń czasowych;

46. podkreśla znaczenie skoordynowanego na poziomie europejskim podejścia do kwestii zasad i warunków zarządzania partnerstwami publiczno-prywatnymi oraz zwraca uwagę na konieczność przeprowadzenia dogłębnej analizy umów partnerskich zawieranych z podmiotami prywatnymi dotyczących planów cyfryzacji, a w szczególności w odniesieniu do okresu obowiązywania klauzul o wyłączności, indeksacji i umieszczania odnośników za pośrednictwem wyszukiwarek plików cyfrowych wykorzystywanych przez biblioteki na ich własny użytek, ciągłości świadczonych usług, jawnego charakteru takich umów i jakości cyfryzacji;

47. podkreśla, że cyfryzacja dzieł w bibliotekach narodowych jest wynikiem inwestycji finansowej ze strony podatników polegającej na płaceniu podatków; dlatego zwraca uwagę na fakt, że umowy w sprawie partnerstw prywatno-publicznych muszą przewidywać możliwość indeksowania przez wszystkie wyszukiwarki kopii dzieła udostępnionego w formie cyfrowej przez partnera prywatnego na rzecz biblioteki, aby umożliwić dostęp do dzieła również na stronie internetowej biblioteki, a nie jedynie na stronie internetowej partnerskiego przedsiębiorstwa prywatnego;

48. przypomina, że zaangażowanie partnerów prywatnych w proces cyfryzacji nie powinno prowadzić do powstawania prywatnych monopolii, które zagrażałyby różnorodności kulturowej i pluralizmowi, oraz że przestrzeganie zasad konkurencji jest warunkiem wstępnym zaangażowania przedsiębiorstw prywatnych;

49. podkreśla, że sponsoring jest atrakcyjną alternatywą dla Europejczyków o tyle, o ile daje on możliwość finansowania nie tylko działalności związanej z cyfryzacją, lecz również zarządzania opłatami związanymi z prawami autorskimi w odniesieniu do dzieł o wyczerpanym nakładzie, dzieł osieroconych i dzieł chronionych prawem autorskim oraz z ich udostępnianiem w internecie;

Unijne i publiczne wsparcie finansowe

50. podkreśla, że znaczna część finansowania powinna pochodzić ze środków publicznych, takich jak środki z UE, państw członkowskich oraz organizacji zajmujących się kulturą, i proponuje postrzeganie procesu cyfryzacji jako części strategii lizbońskiej, a także utworzenie osobnej linii budżetowej w następnych wieloletnich ramach finansowych;

51. podkreśla, że tylko dzięki osobnej linii budżetowej można zagwarantować, iż udostępnione środki finansowe będą wydatkowane w przejrzysty i ekonomiczny sposób zgodnie z wytyczonymi celami;

52. stwierdza, że dotychczas w ramach programu eContentplus na lata 2009-2011 na projekt Europeana przewidziano zaledwie 6,2 mln EUR;

53. domaga się, by w następnych wieloletnich ramach finansowych przewidziano zwielokrotnienie środków przeznaczonych dotychczas na Europeana;

54. zwraca uwagę na konieczność usunięcia przeszkód prawnych na poziomie UE, aby umożliwić bibliotekom uzyskanie finansowania projektów digitalizacji ze środków unijnych;

55. wzywa państwa członkowskie i Komisję do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu rocznego sprawozdania na temat wydatków poniesionych na Europeana i poczynionych postępów;

Środa, 5 maja 2010 r.

56. proponuje, by już w 2011 r. Parlament, wspólnie z Komisją, dokonał przeglądu warunków finansowania Europeany celem opracowania zrównoważonego modelu finansowania projektu od roku 2013; sugeruje, że przejście do struktury finansowania opartej na partnerstwach publiczno-prywatnych zwiększyłoby maksymalnie potencjał strony internetowej;

Informowanie i zwiększanie wiedzy

57. proponuje zorganizowanie kampanii reklamowej-promocyjnej pod hasłem „Dołącz do Europeany” w celu zwiększenia wiedzy na temat tej kwestii i jej pilności, i zaleca, by część zasobów w ramach projektu Europeana została przeznaczona na promocję tej biblioteki zawierającej możliwie najbardziej zróżnicowane dzieła we wszystkich formatach (teksty, materiały audio-wizualne) wśród jak największej liczby odbiorców;

58. proponuje kreatywne przeprowadzenie kampanii reklamowej pod hasłem „Dołącz do Europeany” i zwrócenie się za jej pośrednictwem przede wszystkim do młodych ludzi w ramach partnerstw publiczno-prywatnych i sponsoringu, na przykład przy okazji międzynarodowych imprez sportowych lub w ramach wystaw sztuki i konkursów o tematyce kulturalnej;

59. zwraca się do Komisji, aby uruchomiła kampanię medialną i internetową na rzecz popularyzacji strony internetowej Europeany poprzez kierowanie użytkowników europejskich serwerów na strony zawierające zasoby biblioteki Europeana, będące głównym punktem uzyskania informacji w formacie cyfrowym, oraz zachęcanie państw członkowskich i instytucji kulturalnych do dostarczania materiałów do Europeany; jednocześnie zwraca się o zorganizowanie specjalnej kampanii medialnej skierowanej do studentów i nauczycieli na różnych poziomach nauczania, która skoncentruje się na korzystaniu z zasobów cyfrowych Europeany w celach edukacyjnych;

60. jest zdania, że taka kampania medialna jest bardzo podobna do działań, które zostały już określone jako niezbędne do zniwelowania tzw. przepaści cyfrowej, która ciągle jeszcze istnieje w całej Europie, umożliwiając w ten sposób każdemu, bez względu na to gdzie się znajduje, dostęp do Europeany, innych treści i informacji udostępnianych w trybie online oraz wynikających z tego potencjalnych korzyści; zaleca, aby kampania ta, a zwłaszcza potencjalne wykorzystanie Europeany w szkołach, opierała się na założeniu, że dostęp do większej ilości treści i informacji udostępnianych w trybie online nie jest celem samym w sobie, oraz aby w związku z tym towarzyszyły jej inicjatywy stymulujące krytyczną analizę treści i informacji udostępnianych w trybie online;

61. wzywa Komisję do zagwarantowania, że kampanie informacyjne i inne tego typu działania na rzecz zwiększania wiedzy na temat Europeany będą realizowane za pośrednictwem odpowiednich organizacji partnerskich w państwach członkowskich;

Zarządzanie

62. z zadowoleniem przyjmuje obecne zaangażowanie Fundacji Europejskiej Biblioteki Cyfrowej na rzecz łatwiejszego zawierania między muzeami, archiwami, archiwami audiowizualnymi i bibliotekami oficjalnych porozumień dotyczących sposobów współpracy w zakresie dostarczania treści do wspólnego portalu Europeana i jego zrównoważonego rozwoju;

63. uważa, że ważne jest, by instytucje kulturalne nadal odgrywały istotną rolę w zarządzaniu projektem Europeana w jak najbardziej demokratyczny sposób; wzywa je do współpracy w celu uniknięcia powielania cyfryzacji dzieł oraz bardziej racjonalnego wykorzystania zasobów;

64. zwraca się do Komisji i państw członkowskich, aby podniosły jakość zarządzania projektem, i zadbały o to, by na szczeblu krajowym wyznaczono właściwe organy zarządzające procesem cyfryzacji utworów i nadzorujące jego przebieg; zwraca się także o propagowanie wiedzy na temat projektu Europeana wśród bibliotek i dostawców treści kulturalnych oraz gromadzenie bezpośrednio od dostawców utworów istniejących już w zapisie cyfrowym i ich konwertowanie do wspólnego standardowego formatu cyfrowego w celu jak najszybszego umieszczenia nowych treści w bazie danych Europeany; jest zdania, że w perspektywie długoterminowej należy rozważyć nadanie priorytetowego znaczenia gromadzeniu utworów istniejących już w zapisie cyfrowym w ramach projektów współfinansowanych przez Unię Europejską i umieszczaniu ich w bibliotece cyfrowej Europeana;

Środa, 5 maja 2010 r.

65. proponuje ogłoszenie publicznego zaproszenia do składania ofert, aby jak najskuteczniej koordynować zarządzanie Europeaną, określając jasne i realistyczne cele i dokonując w razie konieczności ponownej oceny działania biblioteki;

66. zaleca Komisji, aby zbadała możliwość powołania organu europejskiego, który koordynowałby udział organów krajowych w monitorowaniu procesu cyfryzacji, płatności z tytułu praw autorskich i innych kwestii dotyczących projektu Europeana;

*

* *

67. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich.

Ocena i podsumowanie wspólnotowego planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010

P7_TA(2010)0130

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie ewaluacji i oceny Wspólnotowego planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 (2009/2202 (INI))

(2011/C 81 E/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 23 stycznia 2006 r. w sprawie Wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 (COM(2006)0013),
- uwzględniając rezolucję z dnia 12 października 2006 r. w sprawie Wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 22 maja 2008 r. w sprawie nowej strategii Unii Europejskiej w zakresie zdrowia zwierząt (2007-2013) ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie ochrony zwierząt podczas ich uśmiercania ⁽³⁾,
- uwzględniając art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, który przewiduje, że przy formułowaniu i wykonywaniu polityki rolnej, rybołówstwa i transportu Unii oraz jej polityki dotyczącej rynku wewnętrznego, badań i rozwoju technologicznego oraz przestrzeni kosmicznej, Unia i państwa członkowskie w pełni uwzględniają wymagania w zakresie dobrostanu zwierząt, jako istot zdolnych do odczuwania, przy równoczesnym przestrzeganiu przepisów prawnych i administracyjnych oraz zwyczajów państw członkowskich związanych w szczególności z obyczajami religijnymi, tradycjami kulturowymi i dziedzictwem regionalnym,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 28 października 2009 r. w sprawie możliwości znakowania dotyczącego dobrostanu zwierząt oraz ustanowienia europejskiej sieci ośrodków referencyjnych ds. ochrony i dobrostanu zwierząt (COM(2009)0584),
- mając na uwadze komunikat Komisji z dnia 28 października 2009 r. zatytułowany „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” (COM(2009)0591),

⁽¹⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 170.

⁽²⁾ Dz.U. C 279 E z 19.11.2009, s. 89.

⁽³⁾ Dz.U. L 303 z 18.11.2009, s. 1.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi (A7-0053/2010),
- A. mając na uwadze, że normy dotyczące zdrowia zwierząt mają zasadnicze znaczenie dla zarządzania europejską hodowlą, ponieważ coraz bardziej wpływają one na poziom konkurencyjności gospodarstw,
- B. mając na uwadze, że wszelkiemu ujednoczeniu ochrony zwierząt hodowlanych w Unii powinna towarzyszyć regulacja przywozów w tym samym celu, aby uniknąć stawiania producentów europejskich w niekorzystnej sytuacji na rynku europejskim,
- C. mając na uwadze, że podstawą każdego działania na rzecz ochrony i dobrostanu zwierząt powinno być przekonanie, że zwierzęta są stworzeniami zdolnymi do odczuwania, których szczególne potrzeby należy wziąć pod uwagę, jak również to, że ochrona zwierząt jest w XXI wieku wyrazem człowieczeństwa oraz wyzwaniem dla europejskiej cywilizacji i kultury,
- D. mając na uwadze, że celem strategii w zakresie dobrostanu zwierząt powinno być odpowiednie honorowanie wyższych kosztów związanych z dobrostanem zwierząt i że ambitna polityka w zakresie dobrostanu zwierząt może odnieść jedynie ograniczony skutek, jeżeli będzie prowadzona jednokierunkowo przez UE, a nie będzie wsparta dialogiem w skali europejskiej i światowej oraz intensywną strategią informacyjną podkreślającą korzyści płynące ze stosowania wysokich standardów w zakresie dobrostanu zwierząt,
- E. mając na uwadze, że rozwój ochrony zwierząt we Wspólnocie wymaga wzmoczonych wysiłków badawczych oraz włączenia ochrony zwierząt we wszystkie właściwe oceny skutków, jak również zaangażowania wszystkich grup interesów w proces decyzyjny; mając na uwadze, że warunkiem skutecznej strategii ochrony zwierząt w Europie jest przejrzystość i akceptacja, jak również jednolite stosowanie i kontrola istniejących przepisów na wszystkich szczeblach,
- F. mając na uwadze, że UE uchwaliła w ostatnich latach rozliczne przepisy dotyczące dobrostanu zwierząt i że osiągnęła jedno z najwyższych w świecie standardów w zakresie dobrostanu zwierząt,
- G. mając na uwadze, że w rezolucji z 2006 r. Parlament zwrócił się do Komisji o to, aby zanim przedstawi kolejny plan działania, przedłożyła sprawozdanie w sprawie rozwoju polityki w zakresie dobrostanu zwierząt oraz aby włączyła kwestię dobrostanu zwierząt do negocjacji międzynarodowych we wszystkich dziedzinach,
- H. mając na uwadze, że już w 2006 r. Parlament podkreślił konieczność dostarczania obywatelom pełniejszych informacji o dobrostanie zwierząt i wysiłkach, jakich dokonują nasi producenci, aby przestrzegać przepisów,
- I. mając na uwadze, że nie należy zaniedbywać dobrostanu zwierząt, ponieważ może on stanowić dla Unii względną korzyść, jednak pod warunkiem że zadba ona o to, aby na otwartym rynku wszystkie zwierzęta i rodzaje mięs przywożone z państw trzecich spełniały te same wymogi dotyczące dobrostanu, które są stosowane w obrębie Unii,
- J. mając na uwadze, że przy ocenie i podsumowaniu wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 Unia Europejska przed ostatecznym zawarciem ogólnego porozumienia musi zobowiązać się do uznania norm dobrostanu zwierząt w części dotyczącej rolnictwa, zawartej w przyszłym porozumieniu w ramach WTO,
- K. mając na uwadze, że istnieje związek między dobrostanem zwierząt, ich zdrowiem i bezpieczeństwem produktów oraz że wysoki poziom dobrostanu zwierząt na etapie od chowu do uboju może wpływać pozytywnie na bezpieczeństwo i jakość produktów,

Środa, 5 maja 2010 r.

- L. mając na uwadze, że pewna kategoria konsumentów zgadza się płacić wyższe ceny za produkty spełniające wyższe normy w zakresie dobrostanu zwierząt, podczas gdy większość konsumentów nadal wybiera produkty po niższej cenie,
- M. mając na uwadze, że w wyżej wymienionej rezolucji z 2006 r. Parlament Europejski nalegał na konieczność oparcia przepisów, standardów i wskaźników na najnowszych osiągnięciach technologicznych i naukowych oraz podkreślił, że należy uwzględnić również aspekty ekonomiczne, ponieważ zwłaszcza wysokie standardy w zakresie dobrostanu zwierząt pociągnęły za sobą koszty operacyjne, finansowe i administracyjne ponoszone przez rolników w UE; nieprzestrzeganie zasady wzajemności zagraża uczciwej konkurencji wobec producentów spoza Wspólnoty,
- N. mając na uwadze, że przy podsumowaniu wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010 i w przeddzień podjęcia refleksji nt. WPR na okres po roku 2013 Unia Europejska musi przyjąć zrównoważone stanowisko w sprawie dobrostanu – biorąc pod uwagę gospodarcze skutki, jakie będą miały dla producentów zwierząt dodatkowe koszty – w powiązaniu z odpowiednim wsparciem dochodów rolników za pomocą polityki cen i polityki rynków i/lub bezpośrednich dotacji,
- O. mając na uwadze, że europejskiej polityce ochrony zwierząt koniecznie powinna towarzyszyć spójna polityka handlowa, która musi opierać się na fakcie, że pomimo wysiłków UE kwestie związane z dobrostanem zwierząt nie są poruszone ani w porozumieniu ramowym z lipca 2004 r., ani w żadnym innym kluczowym dokumencie rundy z Ad-Dauh; mając zatem na uwadze, że dopóki główni partnerzy handlowi w obrębie WTO nie zmieniają stanowiska, niekorzystne jest wprowadzanie kolejnych standardów w dziedzinie dobrostanu zwierząt, które mają negatywny wpływ na międzynarodową konkurencyjność producentów,
- P. mając na uwadze, że dobrostan zwierząt jest powszechnie rozumiany jako wynik stosowania standardów i norm dotyczących dobrostanu i zdrowia zwierząt, nałożonych w celu zaspokojenia nieodłącznych potrzeb poszczególnych gatunków i potrzeb wynikających z długoterminowego zapewnienia dobrego samopoczucia; mając na uwadze, że Światowa Organizacja ds. Zdrowia Zwierząt (OIE) uznaje za jedne z podstawowych następujące wymogi w dziedzinie dobrostanu zwierząt: pokarm i woda, możliwość rozwijania naturalnych zachowań oraz opieka zdrowotna,
- Q. mając na uwadze, że komunikat Komisji pt. „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie” z października 2009 r. mówi o tym, że „znaczną nierównowagę pod kątem siły przetargowej kontrahentów występuje w łańcuchu dostaw żywności” oraz że sytuacja ta „wpływa negatywnie na konkurencyjność łańcucha dostaw żywności, ponieważ mniejsze, lecz prężne podmioty mogą być zmuszone do prowadzenia działalności w warunkach niższej rentowności, co ogranicza ich możliwości inwestowania w poprawę jakości produktów i innowacyjne procesy produkcji oraz bodźce do takich inwestycji”,
- R. mając na uwadze, że wyżej wymieniony wzrost kosztów może spowodować przenoszenie produkcji na obszary, gdzie poziom ochrony zwierząt jest niższy,

Plan działań na lata 2006-2010

1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Komisji o skoncentrowaniu się w wieloletnim planie działań dotyczącym dobrostanu zwierząt na kilku kluczowych obszarach oraz o podjęciu działań w tych obszarach;
2. wyraża zadowolenie ze wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006-2010, który po raz pierwszy przełożył protokół w sprawie dobrostanu zwierząt załączony do Traktatu z Amsterdamu na zintegrowane podejście na rzecz rozwoju ochrony zwierząt w Europie;
3. stwierdza, że zdecydowana większość środków objętych aktualnym planem działań została wdrożona w satysfakcjonującym stopniu;

Środa, 5 maja 2010 r.

4. zauważa, że w dziedzinie dobrostanu zwierząt nastąpiły pozytywne zmiany w wyniku planu działania na lata 2006-2010, ale wskazuje, że rolnicy UE nie odnieśli ze swoich wysiłków korzyści na rynkach oraz w handlu międzynarodowym, i utrzymuje, że powinno to zostać podkreślone w kolejnym planie działania;
5. docenia prace, których dokonano w celu rozwoju alternatyw dla testów przeprowadzanych na zwierzętach, ubolewa jednak, iż nie zrobiono dostatecznie dużo, by zapewnić korzystanie z takich alternatyw, gdy są one dostępne, jak wymagają tego stosowne przepisy UE;
6. uznaje wysiłki Komisji zmierzające do tego, by aspekty niehandlowe, jak dobrostan zwierząt, były ujmowane w dwustronnych porozumieniach handlowych, jednak podkreśla, że takie aspekty niehandlowe muszą być skutecznie promowane za pośrednictwem WTO;
7. zwraca się do Komisji o przedstawienie postępów poczynionych w ramach negocjacji ze Światową Organizacją Handlu odnośnie do uznania tzw. kwestii pozahandlowych, które obejmują dobrostan zwierząt, oraz zakresu, w jakim w ramach dahuńskiej rundy negocjacji ze Światową Organizacją Handlu uwzględnia się kwestie dobrostanu zwierząt lub standardy w zakresie dobrostanu zwierząt;
8. z wielkim zadowoleniem dostrzega postępy, których dokonano w ramach projektu „Welfare Quality” pod kątem nowych osiągnięć naukowych oraz wiedzy związanej ze wskaźnikami w dziedzinie dobrostanu i zdrowia zwierząt; zauważa jednak, że projekt ten nie w pełni uwzględnił promowanie praktycznego stosowania tych wskaźników;
9. uznaje potrzebę monitorowania i zapewnienia właściwego stosowania istniejących przepisów w dziedzinie transportu zwierząt w państwach członkowskich UE, w szczególności w kwestii rozwoju satelitarnego systemu monitorowania tego transportu, oraz wzywa Komisję, aby w okresie pozostającym do wygaśnięcia planu działań wypełniła swoje obowiązki w tej dziedzinie i przedstawiła badanie, o które zwrócił się Parlament i o którym mowa w art. 32 rozporządzenia (WE) nr 1/2005; wnosi, aby przed wdrożeniem wszelkich nowych przepisów, które powinny opierać się na naukowo dowiedzionych i obiektywnych wskaźnikach, była przeprowadzana analiza wpływu gospodarczego na hodowlę zwierząt;
10. uważa, że właściwe jest tworzenie zachęt do regionalnej hodowli zwierząt, wprowadzania do obrotu i uboju, aby uniknąć długotrwałych transportów zwierząt zarówno tych przeznaczonych do hodowli, jak i do uboju;
11. wierzy, że ogrody zoologiczne odgrywają ważną rolę w informowaniu opinii publicznej o ochronie i dobrostanie dzikich zwierząt; jest zaniepokojony brakiem ścisłej kontroli co do zgodności z dyrektywą 1999/22/WE⁽¹⁾ Rady dotyczącą trzymania dzikich zwierząt w ogrodach zoologicznych i apeluje do Komisji, aby zainicjowała badanie skuteczności i wdrożenia tej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich Unii Europejskiej;
12. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione w zakresie wymogów dotyczących hodowli trzody chlewnej, chociaż nadal występują przypadki niezgodności; jest jednak zaniepokojony faktem, że pomimo zaleceń wydanych w tym zakresie przez Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) brakuje wykonalnych planów dotyczących wdrażania poszczególnych przepisów dyrektywy 2008/120/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającej minimalne normy ochrony świń, oraz w związku z tym wzywa Komisję, państwa członkowskie i zainteresowane sektory do zidentyfikowania przypadków niezgodności i przyczyn takiego postępowania oraz dokonania niezbędnych wysiłków w celu zwiększenia stopnia przestrzegania tej dyrektywy;
13. wzywa Komisję do zapewnienia efektywnego przestrzegania zakazu dotyczącego systemów pozabawionych klatek z gniazdami dla kur niosek, który wchodzi w życie w 2012 r., i zwraca się do Komisji i państw członkowskich o uruchomienie wszystkich niezbędnych środków, aby zapewnić, że sektor jest w stanie przestrzegać tego obowiązku, i o monitorowanie procesu wdrażania w państwach członkowskich; utrzymuje, że przywóz jaj do UE powinien również spełniać warunki produkcji, jakie obowiązują producentów europejskich;

(1) Dz.U. L 94, 9.4.1999, s. 24.

Środa, 5 maja 2010 r.

14. wzywa do ogólnounijnego zakazu handlu jajami, które nie spełniają wymogów przepisów;
15. stwierdza, że wdrożenie obecnego planu działania jest pod wieloma względami nieadekwatne, i podkreśla konieczność egzekwowania obowiązujących przepisów, zanim przystąpi się do proponowania nowych; wskazuje w tym kontekście na potrzebę istnienia we wszystkich państwach członkowskich skutecznych sankcji na wypadek niezgodności z tymi przepisami;
16. podkreśla konieczność zawarcia przez Komisję w jej ocenie, zaplanowanej na 2010 r., gruntownej analizy osiągnięć i wniosków na przyszłość wyciągniętych z ewentualnych niedociągnięć;
17. ubolewa, że w ciągu tych lat Komisja nie przedstawiła jasnej strategii komunikacyjnej w sprawie wartości produkcji zgodnej z normami dobrostanu zwierząt i że ograniczyła się do sprawozdania przedstawionego w październiku 2009 r.;
18. jest świadomy, że Wspólnota uważa zwierzęta za istoty czujące (art. 13 Traktatu); uznaje, że dotychczasowe działania w przeważającej mierze były nakierowane na zwierzęta przeznaczone do produkcji żywności, a obecnie istnieje konieczność włączenia innych kategorii zwierząt do planu działania na lata 2011-2015;

Plan działań na lata 2011-2015

19. przypomina, że w wyżej wymienionej rezolucji z 2006 r. wezwano już do przewidzenia nowego planu działań, który będzie obowiązywał po wygaśnięciu obecnego, oraz w związku z tym wzywa Komisję do przedstawienia – w oparciu o nowe dowody i doświadczenia naukowe – sprawozdania z oceną wdrażania obowiązującego planu i stanu polityki na rzecz dobrostanu zwierząt w UE, a następnie do opracowania planu działań dotyczącego dobrostanu zwierząt na lata 2011-2015, który powinien być poparty niezbędnym finansowaniem;
20. wzywa do przyjęcia środków zapewniających bezzwłoczne egzekwowanie obowiązujących przepisów w celu zagwarantowania harmonizacji norm oraz równych warunków gry w obrębie rynku wewnętrznego; zaleca, aby wszelkie wnioski w sprawie nowych przepisów zostały ocenione pod kątem alternatywnej możliwości pełnego wdrożenia istniejących przepisów w celu uniknięcia zbędnego powielania;
21. sugeruje Komisji, aby w sprawozdaniu oceniającym przeanalizowała między innymi zakres, w którym obecny plan działania uwzględni postulaty europejskiego społeczeństwa w zakresie dobrostanu zwierząt i zrównoważonego systemu dla europejskich producentów, a także stopień, w jakim stosowanie planu wpłynęło na funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
22. wzywa Komisję do wskazania efektów obowiązywania standardów w zakresie dobrostanu zwierząt oraz do wnikliwego uwzględnienia powiązania między różnymi czynnikami, na przykład dobrostanem zwierząt, zrównoważonym rozwojem, zdrowiem zwierząt, środowiskiem naturalnym, jakością produktu i rentownością;

Ogólne europejskie przepisy w dziedzinie dobrostanu zwierząt

23. zauważa, że art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej stworzył nową sytuację prawną, w której przy formułowaniu i wykonywaniu polityki rolnej, rybołówstwa i transportu Unii oraz jej polityki dotyczącej rynku wewnętrznego, badań i rozwoju technologicznego oraz przestrzeni kosmicznej, Unia i państwa członkowskie muszą w pełni uwzględniać wymagania w zakresie dobrostanu zwierząt, jako istot zdolnych do odczuwania, przy równoczesnym przestrzeganiu przepisów prawnych i administracyjnych oraz zwyczajów państw członkowskich związanych w szczególności z obyczajami religijnymi, tradycjami kulturowymi i dziedzictwem regionalnym; uważa, że artykuł ten ma zastosowanie do wszystkich zwierząt hodowlanych i zwierząt w niewoli, takich jak zwierzęta przeznaczone do produkcji żywności, zwierzęta domowe, cyrkowe, żyjące w ogrodach zoologicznych lub bezpieczne, uwzględniając jednak fakt, że różny charakter i warunki życia wymagają różnego traktowania;

Środa, 5 maja 2010 r.

24. wzywa Komisję, przywołując art. 13 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, do przedłożenia nie później niż w 2014 r., w oparciu o ocenę skutków i po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi stronami, uzasadnionego wniosku w sprawie ogólnych europejskich przepisów w dziedzinie dobrostanu zwierząt, które mają obowiązywać w UE i które – w oparciu o dostępne osiągnięcia naukowe i uznane doświadczenia – powinny przyczynić się do ogólnego zrozumienia pojęcia dobrostanu zwierząt, kosztów z nim związanych oraz mających zastosowanie podstawowych warunków;

25. uważa, że te ogólne przepisy w zakresie dobrostanu zwierząt muszą obejmować – zgodnie z prawem w zakresie zdrowia zwierząt – pożądane wytyczne w zakresie odpowiedzialnej hodowli zwierząt i jednolity system monitoringu oraz gromadzenia porównywalnych danych, a także wymagania związane ze szkoleniem opiekunów zwierząt oraz przepisy ustanawiające szczegółowy zakres odpowiedzialności właścicieli zwierząt; uważa, że wszystkie te przepisy powinny iść w parze z udostępnieniem środków finansowych dla producentów, aby zapewnić ich właściwe wdrażanie;

26. uważa, że ogólne przepisy w dziedzinie dobrostanu zwierząt powinny wprowadzać wspólny podstawowy poziom dobrostanu zwierząt w Unii Europejskiej, który jest warunkiem wstępnym niezbędnym do zapewnienia wolnej i sprawiedliwej konkurencji na rynku wewnętrznym zarówno dla produktów wspólnotowych, jak i importowanych z krajów trzecich; uważa jednak, że państwa członkowskie i regiony powinny mieć możliwość zezwalania indywidualnym producentom lub grupom producentów na wprowadzanie dobrowolnych, bardziej wymagających systemów bez szkody dla konkurencji i przy zagwarantowaniu konkurencyjności UE na rynkach międzynarodowych;

27. uważa, że towary importowane powinny spełniać te same wymogi w zakresie dobrostanu zwierząt, których muszą przestrzegać podmioty europejskie;

28. wzywa do wypłacania europejskim rolnikom dotacji na pokrycie większych kosztów ponoszonych w związku z wyższymi standardami w dziedzinie dobrostanu zwierząt; proponuje, żeby środki finansowe przeznaczone na działania związane z dobrostanem zwierząt były włączone do nowych systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej po roku 2013;

29. uważa również, że informowanie obywateli o wysokim poziomie dobrostanu zwierząt w UE oraz o wysiłkach dokonywanych przez poszczególne zainteresowane sektory powinien być kluczowym elementem tej polityki;

30. uważa, że wprowadzenie do umów międzynarodowych wymogów dotyczących dobrostanu zwierząt ma podstawowe znaczenie dla umożliwienia naszym producentom konkurowania na zglobalizowanym rynku i zapobieżenia przenoszeniu produkcji do regionów, gdzie poziom dobrostanu zwierząt są wyraźnie niższe i dlatego stanowią nieuczciwą konkurencję dla naszego modelu;

31. z zadowoleniem przyjmuje debatę dotyczącą różnych systemów oznakowania odnoszących się do dobrostanu zwierząt, zawartą w wyżej wymienionym komunikacie Komisji z dnia 28 października 2009 r.; przypomina jednak, że należy je rozważyć w szerszym kontekście, biorąc pod uwagę w szczególności różne systemy oznakowania istniejące w dziedzinie środowiska naturalnego, żywności i klimatu; podkreśla, że informacje dla konsumentów europejskich na ten temat powinny koniecznie opierać się na solidnej, uzgodnionej w drodze konsensusu wiedzy naukowej i powinny być czytelne dla konsumentów;

32. zaleca, aby informacje podawane na etykietach były dokładne, bezpośrednie i nawiązywały do spełniania wysokich norm dotyczących dobrostanu zwierząt, wymaganych przez UE; utrzymuje, że zadaniem Komisji powinno być dostarczanie obywatelom niezbędnych informacji o europejskim systemie dobrostanu zwierząt, aby zapewnić, że otrzymują obiektywne informacje;

33. zaleca dokonanie przeglądu spójności polityki w zakresie dobrostanu zwierząt z pozostałymi strategiami politycznymi Unii;

34. wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej oceny ewentualnych problemów związanych z konkurencją, spowodowanych europejskimi normami dobrostanu zwierząt, oraz do dokonania przeglądu systemów wsparcia producentów w związku ze stosowaniem tych norm;

Środa, 5 maja 2010 r.

35. uważa, że zanim opracuje się jakiegokolwiek nowe przepisy, należy najpierw zadbać o prawidłowe stosowanie przepisów już istniejących, zarówno ogólnych jak i szczegółowych; tytułem przykładu wskazuje na zakaz stosowania systemów pozbawionych klatek z gniazdami dla kur, przepisy dotyczące świń, przepisy dotyczące transportu zwierząt oraz hodowli gęsi i kaczek; podkreśla, że dalsze środki na rzecz dobrostanu zwierząt należy uzgodnić z innymi celami Wspólnoty, takimi jak zrównoważony rozwój, a w szczególności zrównoważona produkcja zwierzęca i konsumpcja, ochrona środowiska i różnorodności biologicznej, strategia poprawy egzekwowania istniejących przepisów oraz spójna strategia szybszych postępów na drodze ku badaniom bez udziału zwierząt;

Europejska sieć ośrodków referencyjnych dobrostanu zwierząt

36. uważa, że europejska skoordynowana sieć dobrostanu zwierząt powinna zostać powołana w ramach istniejących instytucji Wspólnoty lub państw członkowskich, a jej prace powinny opierać się na zaproponowanych powyżej ogólnych europejskich przepisach w dziedzinie dobrostanu zwierząt; uważa, że sieć ta powinna wskazać jedną instytucję jako organ koordynujący, który powinien wypełniać zadania powierzone „centralnemu instytutowi koordynacyjnemu”, o którym mowa w wyżej wymienionym komunikacie Komisji z dnia 28 października 2009 r.; uważa ponadto, że ten organ koordynujący nie powinien w żaden sposób powielać zadań Komisji lub innych agencji, ale powinien stać się narzędziem wspierającym Komisję, państwa członkowskie, podmioty łańcucha żywnościowego i obywateli w zakresie szkoleń i kształcenia, najlepszych praktyk, informacji i komunikacji zorientowanej na konsumenta oraz oceny i formułowania poglądów w sprawie przyszłych wniosków legislacyjnych i politycznych i ich wpływu na dobrostan zwierząt, oceny norm dobrostanu zwierząt na podstawie najnowszych dostępnych danych oraz koordynacji europejskiego systemu testowania nowych technik;

37. uważa, że należy w oparciu o wiedzę naukową w stosowny i rzetelny sposób informować o potrzebach zwierząt i o sposobie obchodzenia się z nimi; europejska sieć ośrodków referencyjnych powinna zająć się edukacją i komunikacją, ponieważ przekazywanie wiedzy na podstawie ujednoczonych kryteriów jakości ma istotne znaczenie dla unikania skrajnych stanowisk;

Lepsze wprowadzanie w życie obowiązującego prawa

38. wzywa Komisję do jak najszybszego dokonania oceny kosztów, jakie poniosą producenci europejscy ze względu na środki dotyczące dobrostanu zwierząt, oraz do zaproponowania najpóźniej w 2012 r. zaleceń, wytycznych i innych niezbędnych środków mających na celu rozwiązanie problemu utraty konkurencyjności europejskich hodowców zwierząt;

39. wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich działań edukacyjnych promujących ideę ochrony i dobrostanu zwierząt;

40. uważa, że należy dążyć do celowego systemu monitoringu opartego na analizie ryzyka, w ramach którego centralne miejsce zajmują obiektywne czynniki, zaś państwa członkowskie, w których odnotowuje się ponadprzeciętnie dużą liczbę naruszeń, muszą liczyć się ze wzmożonymi kontrolami;

41. podkreśla, że brak równowagi w łańcuchu dostaw żywności, o którym mowa w komunikacie Komisji zatytułowanym „Poprawa funkcjonowania łańcucha dostaw żywności w Europie”, często stawia w niekorzystnej sytuacji producentów surowców; przypomina, że producenci surowców mają ograniczone możliwości inwestowania ze względu na dodatkowe koszty, jakie wynikają z takiej sytuacji;

42. podkreśla, że budżet Unii Europejskiej musi obejmować środki, które umożliwią Komisji wykonywanie jej zadań w zakresie monitorowania, w razie konieczności będą wspierać producentów oraz przeciwdziałać utracie konkurencyjności producentów wskutek wprowadzenia nowych i zmiennych norm dobrostanu zwierząt, biorąc pod uwagę, że koszt tych norm nie wpływa na cenę, jaką uzyskują hodowcy ze sprzedaży produktów;

Środa, 5 maja 2010 r.

43. podkreśla, że konkurencyjność rolnictwa powinna być polepszana i zwiększana poprzez promowanie obowiązujących przepisów dotyczących dobrostanu zwierząt i zgodność z nimi, a także poprzez zgodność z wymogami w obszarze ochrony środowiska;

44. wzywa państwa członkowskie do zagwarantowania, że wszelkie łamanie przepisów UE w dziedzinie dobrostanu zwierząt będzie skutecznie i proporcjonalnie karane oraz że wszystkim tym karom towarzyszyć będą szerokie działania informacyjne i ukierunkowujące odpowiednich organów, a także właściwe działania naprawcze;

45. wzywa państwa członkowskie do podjęcia odpowiednich działań prewencyjnych, zapobiegających naruszaniu zasad ochrony zwierząt w przyszłości;

46. przyjmuje z zadowoleniem znaczne ograniczenie stosowania w państwach członkowskich antybiotyków w przypadku zwierząt, odkąd użycie ich jako stymulatorów wzrostu zostało zakazane w UE, podczas gdy jest nadal dopuszczalne w USA i szeregu innych krajów; oczekuje jednak, że Komisja i państwa członkowskie rozwiążą w odpowiedzialny sposób rosnący problem odporności zwierząt na antybiotyki; wzywa Komisję do gromadzenia i analizowania danych dotyczących używania środków leczniczych przeznaczonych dla zwierząt, w tym antybiotyków, aby zapewnić skuteczne korzystanie z tego rodzaju środków;

Wskaźniki i nowe techniki

47. wzywa do przeprowadzenia oceny projektu „Welfare Quality” i o dalsze jego rozwijanie, zwłaszcza w zakresie uproszczenia instrumentu i jego praktycznego zastosowania;

48. uważa, że trudno będzie zmierzyć wskaźniki dobrostanu zwierząt w produktach przywożonych; podkreśla, że nie kwestionuje użyteczności ani zasadności tych narzędzi, lecz nie powinny one powodować zakłóceń konkurencji ze szkodą dla producentów europejskich;

49. wzywa Komisję, aby w oparciu o końcowe sprawozdanie w sprawie projektu „Welfare Quality” zaproponowała okres próbny dotyczący oceny dobrostanu zwierząt w Unii Europejskiej z wykorzystaniem metod opracowanych w ramach projektu „Welfare Quality”;

50. w tym kontekście wzywa państwa członkowskie do lepszego wykorzystania dostępnych w ramach europejskich funduszy rozwoju obszarów wiejskich i siódmego programu ramowego (2007-2013) DG ds. Badań możliwości wsparcia inwestycji w badania stosowane, innowacje i modernizacje korzystne pod względem dobrostanu zwierząt; wzywa także państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia inwestycji finansowych przeznaczonych na badania naukowe oraz na opracowywanie nowych technologii i technik w zakresie dobrostanu zwierząt;

51. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by nie szczędziły wysiłków dla zagwarantowania, że wytyczne Światowej Organizacji Zdrowia Zwierząt w zakresie dobrostanu zwierząt będą zachęcały do stosowania dobrych standardów dobrostanu, które to standardy odpowiednio odzwierciedlają dowody naukowe w tej dziedzinie;

*

* *

52. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Środa, 5 maja 2010 r.

Rolnictwo UE a zmiany klimatu

P7_TA(2010)0131

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa unijnego i zmian klimatu (2009/2157(INI))

(2011/C 81 E/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Adaptacja do zmian klimatu: wyzwanie dla europejskiego rolnictwa i obszarów wiejskich” (SEC(2009)0417),
- uwzględniając dokument roboczy służb Komisji zatytułowany „Rola rolnictwa europejskiego w łagodzeniu skutków zmian klimatu” (SEC(2009)1093),
- uwzględniając rezolucję legislacyjną z dnia 14 listopada 2007 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej ramy dla ochrony gleby oraz zmieniającej dyrektywę 2004/35/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 12 marca 2008 r. w sprawie zrównoważonego rolnictwa i biogazu: potrzeba przeglądu prawodawstwa UE ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. w sprawie „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽³⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 12 marca 2009 r. w sprawie wyzwania, jakim jest dla Unii Europejskiej degradacja gruntów rolnych, w szczególności w Europie Południowej: przeciwdziałanie za pomocą instrumentów polityki rolnej UE ⁽⁴⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską Konferencję w sprawie Zmian Klimatu (COP 15) ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie międzynarodowej grupy roboczej ds. oceny wpływu nauk i technologii rolniczych na rozwój (IAASTD) sporządzone przez Organizację Narodów Zjednoczonych ds. Wyżywienia i Rolnictwa (FAO) oraz Bank Światowy, które podpisało 58 państw;
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii (A7-0060/2010),

A. mając na uwadze, że zmiany klimatu wynikające z nagromadzonych dotychczas w atmosferze gazów cieplarnianych (GC) są potwierdzone naukowo i mogą mieć poważne konsekwencje dla ekosystemów,

⁽¹⁾ Dz.U. C 282E z 6.11.2008, s. 281.

⁽²⁾ Dz.U. C 66 E z 20.3.2009, s. 29.

⁽³⁾ Dz.U. C 67 E z 18.3.2010, s. 44.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0130.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0089.

Środa, 5 maja 2010 r.

- B. mając na uwadze, że problem ten dotyczy bezpośrednio rolnictwa, ponieważ jest to jedna z wielu działalności gospodarczych, które polegają na zarządzaniu zasobami naturalnymi na rzecz życia ludzkiego,
- C. mając na uwadze, że zmiany klimatu stanowią jedno z najpoważniejszych zagrożeń dla środowiska, ale także dla społeczeństwa i gospodarki, ponieważ wydajność upraw zmienia się z roku na rok z uwagi na znaczną zależność od zmiennych ekstremalnych warunków klimatycznych i tym samym ma wpływ na wszystkie sektory gospodarki, z których rolnictwo najbardziej wymaga ochrony,
- D. mając na uwadze, że rolnictwo przyczynia się do zmian klimatu jako jedno ze źródeł emisji dwóch podstawowych GC, podtlenku azotu i metanu, które powstają w wyniku różnych biologicznych procesów związanych z produkcją rolną, i jest tym samym poważnie narażone na niekorzystne skutki tych zmian,
- E. mając na uwadze, że ilość emisji GC pochodzących z rolnictwa (w tym z hodowli trzód) zmniejszyła się o 20 % w UE-27 w okresie od 1999 do 2007 r., a udział rolnictwa w emisji GC w Unii Europejskiej spadł z poziomu 11 % w 1990 r. do poziomu 9,3 % w 2007 r., między innymi w rezultacie większej wydajności rolnictwa w UE, ciągłego postępu innowacji, wprowadzania nowych technik, bardziej skutecznego stosowania nawozów i niedawnych reform WPR,
- F. mając na uwadze, że rolnictwo i leśnictwo są głównymi gałęziami gospodarki mogącymi wychwytywać CO₂ wytwarzany wskutek działalności człowieka oraz utrzymywać i składować go pod ziemią – zważywszy na potencjalną rolę gleby jako magazynu dwutlenku węgla – i wiązać dwutlenek węgla w roślinach w procesie fotosyntezy; mając na uwadze, że sektory te dysponują wystarczająco dużym potencjałem, aby w sposób korzystny uczestniczyć w wysiłkach na rzecz łagodzenia skutków ocieplenia,
- G. mając na uwadze, że ocieplenie klimatu ma już negatywny wpływ na rolnictwo w Unii Europejskiej (zmniejszenie zasobów wodnych, zasolenie wód i coraz częstsze susze, pustynnienie, poważny wzrost poziomu opadów w okresie zimowym i powódzie na północy, zagrożenie dla nisko położonych obszarów nadbrzeżnych spowodowane wzrostem poziomu mórz oraz niebezpieczeństwo zasolenia, zjawiska burzowe i inne ekstremalne zjawiska meteorologiczne, erozja i obsunięcia ziemi oraz rozprzestrzenianie się szkodników oraz chorób zwierząt i roślin, itd.) i że nieoczekiwane przyspieszenie tych zjawisk może mieć poważne skutki ekonomiczne, społeczne i środowiskowe dla sektorów takich jak rolnictwo, leśnictwo i turystyka,
- H. mając na uwadze, że sektor rolnictwa posiada zarówno zdolność dostosowywania się do zmian klimatu, jak i łagodzenia ich, w oparciu o praktyczne umiejętności rolników, stabilną wspólną politykę rolną (WPR) oraz rozwój badań naukowych i innowacyjności, ale że w kwestii procesów naturalnych, trudnych do opanowania, niezbędne są znaczne wysiłki,
- I. mając na uwadze, że rolnictwo europejskie stanowi źródło zatrudnienia, które należy chronić i rozwijać,
- J. mając na uwadze, że rolnictwo ma podstawowe znaczenie dla utrzymania działalności człowieka na europejskich obszarach wiejskich, zwłaszcza poprzez szeroką gamę usług, jakie rolnicy mogą świadczyć reszcie społeczeństwa,
- K. mając na uwadze, że cele Unii Europejskiej w zakresie rozwoju energii ze źródeł odnawialnych bezpośrednio dotyczą rolnictwa, oraz że ten rozwój może w znacznym stopniu przyczynić się do ograniczenia emisji GC,
- L. mając na uwadze, że głównymi funkcjami rolnictwa UE jest zapewnienie żywności obywatelom Unii,
- M. mając na uwadze, że Unia Europejska musi mieć przewodnią rolę w walce z ociepleniem całej planety,

Środa, 5 maja 2010 r.

Udział rolnictwa Unii Europejskiej w wysiłkach na rzecz łagodzenia skutków ocieplenia

1. twierdzi, że europejskie rolnictwo i leśnictwo mogą przyczynić się do osiągnięcia wyznaczonych przez UE celów w zakresie łagodzenia skutków zmiany klimatu, proponując rozwiązania zmierzające do ograniczenia emisji GC w rolnictwie i wspierając takie rozwiązania, promując składowanie dwutlenku węgla pod ziemią i rozwijając produkcję energii ze źródeł odnawialnych i zrównoważonych oraz maksymalizując funkcję fotosyntezy; podkreśla, że należy w tym celu wspomagać rozwój rolnictwa produkującego towary wymienne i niewymienne, wykorzystującego potencjał i surowce naturalne każdego ekosystemu w sposób najbardziej wydajny i godzący wyniki gospodarcze, środowiskowe i społeczne z wymogami dotyczącymi dobrostanu zwierząt, tak aby zwiększyć jego trwałość;
2. uważa, że w przypadku bardziej aktywnego zaangażowania rolnictwa w globalny proces ograniczania zmian klimatu nie należy pogarszać pozycji konkurencyjnej sektora rolno-spożywczego UE na rynku światowym;
3. uznaje, że rolnictwo ekologiczne, wypas ekstensywny i praktyki służące zintegrowanej produkcji są jedną z alternatyw mogących doprowadzić do bardziej ekologicznej produkcji rolnej; podkreśla jednak, że należy również znaleźć rozwiązania umożliwiające rolnictwo konwencjonalne, które zajmuje większość powierzchni gruntów rolnych w Europie, oraz znacząco przyczynić się do zrównoważonego zarządzania środowiskiem;
4. przyznaje, że innowacje mają do odegrania znaczącą rolę w zmniejszeniu wpływu rolnictwa na zmianę klimatu i w obniżeniu oddziaływania rolnictwa na środowisko;
5. w szczególności domaga się, by w przyszłości w ramach WPR wspierano w drodze działań informacyjno-szkoleniowych i zachęt rozwiązania przyczyniające się do poprawy wydajności i możliwości zmniejszenia emisji GC przez rolnictwo oraz sekwestracji dwutlenku węgla, takich jak:
 - techniki łączące odpowiednią i uproszczoną uprawę roli zapewniającą pokrywę roślinną (na przykład uprawa bezorkowa lub uprawa zerowa, pozostawianie resztek poźniwnych na powierzchni pól) i sprzyjającą uprawie międzyplonów i płodozmianowi pozwalają zmaksymalizować fotosyntezę i skuteczniej wzbogacać glebę w związki organiczne, jak wykazano to w ramach projektu SoCo zapoczątkowanego z inicjatywy Parlamentu Europejskiego;
 - ochrona i rozwój zalesiania, jak również ponownego zalesiania, rozwój agroleśnictwa, sadzenia żywo-plotów, częściowego zalesiania gruntów, systemów wypasu na pastwiskach trwałych lub przemiannych;
 - wprowadzenie metod uprawy umożliwiających dłuższe zatrzymywanie w lasach dwutlenku węgla wychwytywanego przez drzewa;
 - lepsze gospodarowanie glebą i minerałami, oraz odpowiednia ochrona gleb bogatych w węgiel i mokrądel (uprawa wybranych roślin, takich jak trzcina, zamiast odwadniania);
 - unowocześnianie gospodarstw rolnych (izolacja budynków, energooszczędne wyposażenie, wykorzystywanie energii ze źródeł odnawialnych) i bardziej wydajne łańcuchy produkcji;
 - nowoczesne technologie w zakresie karmienia, składowania oraz gospodarowania nawozami i ich wykorzystywania, umożliwiające znaczące zmniejszenie emisji metanu;
 - energetyczne przetwarzanie biomasy powstającej przy produkcji żywności, co przyczynia się nie tylko do wykorzystywania produktów ubocznych i odpadów, ale też do zmniejszenia emisji CO₂;
 - uprawa energetycznych roślin zdrewniałych i zielnych na terenach zalewowych i podmokłych, na gruntach piaszczystych i na gruntach, które w mniejszym stopniu nadają się do celów rolniczych, w celu zwiększenia absorpcji i wychwytywania CO₂;

Środa, 5 maja 2010 r.

6. podkreśla, że bardziej przyjazne środowiskom naturalnym praktyki rolne mają również pozytywny wpływ na poprawę bioróżnorodności i jakości gleb, retencjonowanie wody i walkę z erozją i zanieczyszczeniem, a łagodzenie wpływu działalności rolniczej na zmiany klimatu to jeszcze jedno „dobro publiczne”, jakie oferuje rolnictwo;

7. zaleca wprowadzenie wspólnej europejskiej polityki leśnej mogącej wspierać zrównoważoną gospodarkę i produkcję leśną oraz nadawać większe znaczenie roli leśnictwa oraz jego rozwojowi gospodarczemu, które w największym stopniu przyczynia się do wychwytywania dwutlenku węgla; uważa, że musi się to odbywać przy maksymalnym uwzględnieniu różnych warunków regionalnych leśnictwa, ponieważ możliwości i zagrożenia dla siedlisk leśnych różnią się w Europie Południowej i Północnej;

8. zauważa, że lasy w znacznej mierze przyczyniają się również do wydajnej gospodarki wodnej; należy zatem zachęcać państwa członkowskie do gospodarki leśnej obniżającej różnice warunków hydrologicznych w okresach suszy i powodzi, a tym samym ograniczającej negatywne skutki suszy i powodzi dla rolnictwa, produkcji energii i mieszkańców;

9. zaleca wzmocnienie polityki na rzecz obszarów górskich, jako że sektor rolno-pasterski i hodowlany pełnią bardzo ważną rolę w łagodzeniu negatywnych skutków zmian klimatu oraz we wspieraniu umiejętności przystosowawczych i zmniejszaniu wrażliwości, szczególnie dzięki odpowiedniemu zarządzaniu pastwiskami;

10. zaleca opracowanie strategii zapobiegającej negatywnym skutkom i łagodzącej je w odniesieniu do rolnictwa w Unii Europejskiej poprzez:

— plan działania na obszarach najbardziej dotkniętych: wykorzystywanie odmian roślin odpornych na nowe warunki klimatyczne, przystosowanie kalendarza prac rolnych do nowych warunków, zalesianie, budowa szklarni, gospodarowanie zasobami wody w rolnictwie, odnowa ekologiczna terenów zanieczyszczonych;

— innym aspektem musi być opracowanie przyszłego planu likwidowania przyczyn prowadzących do zmian klimatu poprzez promowanie globalnej gospodarki opartej na niskich emisjach CO₂ i zwrócenie większej uwagi na bezpieczeństwo energetyczne;

11. podkreśla, że emisję podtlenku azotu można zmniejszyć poprzez skuteczniejsze stosowanie nawozów azotowych (rolnictwo precyzyjne); ponadto podkreśla, że nawozy, które zawierają odpady pochodzące z produkcji biogazu, umożliwiają precyzyjne dozowanie nawozów organicznych i tym samym zmniejszenie emisji;

12. domaga się rozszerzenia badań naukowych dotyczących żywienia zwierząt i selekcji genetycznej zwierząt hodowlanych w celu zmniejszenia emisji metanu, pod warunkiem, że takie środki łagodzące nie zostaną przyjęte, jeśli będą stanowić zagrożenie dla zdrowia lub dobrostanu zwierząt; domaga się równocześnie programu informacyjnego, który dostarczałby konsumentom informacji na temat wpływu ich zwyczajów zakupowych i żywieniowych na klimat;

13. domaga się środków mających na celu przyspieszenie i zintensyfikowanie badań nad roślinami uprawnymi, które będą bardziej odporne na nowe warunki klimatyczne, tak aby przygotować się na wyzwania, które te zmiany stanowią, w szczególności w zakresie wymogów dotyczących bezpieczeństwa zaopatrzenia w żywność dzięki surowcom dobrej jakości, których ilość będzie wystarczająca; uważa, że badanie te powinny przede wszystkim skoncentrować się na odmianach roślin odpornych na stres wodny i skrajnie wysokie temperatury, a także na odnośnych technologiach upraw; podkreśla, że te odmiany i technologie mogą stanowić stosowną alternatywę dla kosztownych i nieskutecznych systemów nawadniania istniejących na niektórych obszarach, a także spotkać się z większą przychylnością lokalnych społeczności;

Środa, 5 maja 2010 r.

14. podkreśla, że zoptymalizowane składowanie i rozprowadzanie nawozów organicznych, a także przetwarzanie tych odchodów w wariatorach beztlenowych są obecnie jedną z najbardziej obiecujących technik w zakresie ograniczania emisji metanu (i stanowiącą równocześnie odnawialne źródło energii) i zmniejszania zależności od nawozów chemicznych, zwłaszcza w regionach o dużym zagęszczeniu zwierząt hodowlanych; jest zdania, że dzięki biogazowi rolnictwo może stać się samowystarczalne pod względem energetycznym;

15. w związku z tym zwraca uwagę, że konieczne jest umożliwienie wykorzystywania do produkcji biogazu przefermentowanych odpadów z urządzeń do wyrobu nawozów sztucznych jako substytutu nawozów sztucznych, bez klasyfikowania ich jako obornika zwierzęcego, tak by umożliwić dalsze ograniczenie stosowania nawozów sztucznych;

16. domaga się przyspieszenia ułatwień administracyjnych, a także wysiłków badawczo-rozwojowych w celu wykorzystywania i przetwarzania biomasy rolniczej znajdującej się w gospodarstwach rolnych (odpady rolnicze i leśne), biogazu pochodzącego z hodowli i innych agropaliw wytwarzanych zrównoważonymi metodami, pod warunkiem że nie zagraża to bezpieczeństwu żywnościowemu;

17. podkreśla, że przy wykorzystaniu biomasy należy egzekwować zasady zrównoważonego rozwoju; należy zatem zachęcać do wykorzystywania jej jak najbliżej miejsca produkcji surowców rolnych; obniżyć to straty energii wynikające z transportu;

18. zauważa, że stosowanie biomasy do ogrzewania może znacznie ograniczyć szkodliwy wpływ zmian klimatu, dlatego też wzywa Komisję i państwa członkowskie, by przyznawały środki na rozwój obszarów wiejskich instytucjom przechodzącym na systemy grzewcze oparte na bioenergii;

19. zwraca uwagę na fakt, że intensywniejsze wykorzystanie technologii informacyjnych i komunikacyjnych może poprawić nadzór nad niektórymi etapami produkcji i udoskonalić zarządzanie nimi w celu podniesienia produkcji w stosunku do wykorzystania środków produkcji przy równoczesnym zmniejszeniu emisji gazów cieplarnianych i zużycia energii; podkreśla również, że szersze korzystanie z technologii informacyjnych i komunikacyjnych, integracja polityki wspierania szkoleń dla rolników w zakresie nowych technologii oraz wspieranie innowacyjności i przedsiębiorczości, głównie wśród młodych rolników, to obszary decydujące zarówno dla uzyskania rolnictwa bardziej zrównoważonego środowiskowo, jak i dla podniesienia konkurencyjności tego sektora;

20. podkreśla, że Unia Europejska jest pierwszym importerem produktów rolnych, co wiąże się z kosztem emisji dwutlenku węgla wyższym niż w przypadku europejskich produktów rolnych, a to ze względu na często łagodniejsze kryteria ekologiczne w państwach trzecich, emisje w transporcie na duże odległości oraz wylesianie; uważa w związku z tym, że należy informować konsumentów w ramach ukierunkowanej strategii komunikacyjnej na temat zdrowej i zrównoważonej diety, złożonej z produktów regionalnych i sezonowych wysokiej jakości i pochodzących ze skutecznej i wydajnej produkcji rolnej, których ślad węglowy będzie można odróżnić od śladu węglowego produktów importowanych; uważa również, że należy sprawiedliwie rekompensować wysiłki europejskich rolników podejmowane w celu ograniczania emisji i wspierać zróżnicowanie produktów rolnych na szczeblu lokalnym (w szczególności rozwój produkcji białka roślinnego w UE);

21. w związku z tym opowiada się za dobrowolnym, obowiązującym w całej UE wskazywaniem miejsca pochodzenia w przypadku produktów pochodzących w całości z Unii Europejskiej;

22. domaga się uruchomienia skutecznych mechanizmów kontroli przywozu z krajów trzecich i opowiada się za całkowitą wzajemnością pomiędzy wymogami, które muszą spełnić producenci europejscy w walce ze zmianą klimatu i wymogami dotyczącymi przywozu z krajów trzecich, tak aby zapobiec utracie konkurencyjności produktów wspólnotowych;

23. podkreśla, że Unia Europejska powinna ponownie inwestować w politykę rozwoju rolnictwa i leśnictwa, aby uczestniczyć w rozpowszechnianiu nowych praktyk i wspierać rozwój zrównoważonego rolnictwa na świecie;

Środa, 5 maja 2010 r.

Działania na rzecz dostosowywania rolnictwa europejskiego do skutków ocieplenia

24. podkreśla, że rolnictwo europejskie przystosowuje się oraz że musi nadal dostosowywać się do skutków zachodzących obecnie zmian klimatu i przygotować się na konsekwencje oddziaływania tych zmian dla wielu regionów Unii Europejskiej;

25. jest zdania, że w tym kontekście Unia będzie musiała opracować spójną strategię na rzecz dostosowania się do dwóch różnych rodzajów przyszłych zakłóceń:

- z jednej strony do średniego ocieplenia klimatycznego;
- z drugiej strony do większej zmienności warunków klimatycznych, objawiającej się większą częstotliwością występowania zjawisk ekstremalnych;

26. uważa, że w ramach WPR należy skoncentrować się na zarządzaniu zasobami w bardziej zrównoważony i skuteczny sposób oraz że ten aspekt powinien zostać wzięty pod uwagę w przyszłej reformie WPR, obejmując na przykład:

- optymalną gospodarkę zasobami wodnymi (skuteczniejsze systemy nawadniania, wykorzystywanie wody z recyklingu, praktyki mające na celu oszczędzanie wody na polach, zbiorniki retencyjne itp.), uwrażliwienie użytkowników;
- zróżnicowanie odmian, wyselekcjonowanych szczególnie z powodu ich odporności na zjawiska ekstremalne, i plodozmian zależnie od przypadków suszy, chorób itp.;
- ochronę gleb (zapewnianie związków organicznych) przed erozją wodną i wietrzną;
- sadzenie alei, żywopłotów lub zalesianie granic gruntów w celu zatrzymywania wody, ograniczania spływu wód oraz zapewniania wiatrochronów i schronień dla organizmów odgrywających pomocniczą rolę w uprawie, takich jak owady zapylające;
- zachowanie pastwisk i wspieranie produkcji zwierzęcej na pastwiskach;
- nadzór i kontrolę nad chorobami; w związku z tym konieczne wydaje się utworzenie krajowych, a następnie europejskich systemów nadzoru ich występowania i powtarzania się;
- nadzór i kontrolę nad chorobami; w związku z tym należy rozwijać nadzór nad potencjałem zarażania oraz środki warunkowania względami sanitarnymi (wzmocnione kontrole na granicach i w miejscach szczególnie narażonych, takich jak szkółki i lotniska, środki związane z bezpieczeństwem biologicznym);
- odnowę terenów zdegradowanych;
- ochronę lasów, które dostosowują się do zmian klimatu, i gospodarkę leśną zmierzającą do ograniczenia ryzyka pożarowego;

27. podkreśla, że konieczne może się okazać rozważenie ponownego wprowadzenia na byłych terenach zalewowych, które zostały później osuszone i które w mniejszym stopniu nadają się pod uprawę, gospodarki wodnej, w tym uregulowania rzek, odnowy nadających się do tego terenów zalewowych i ich ponownego obsadzenia lasami łągowymi;

Wpływ na europejski model rolnictwa

28. podkreśla, że w ramach WPR konieczny będzie wkład w bardziej zrównoważoną politykę rolną, jednocześnie zwiększając plony i pamiętając o tym, że ocieplenie klimatu może podać w wątpliwość potencjał w zakresie produkcji i wyżywienia ludności na świecie, w tym w Europie;

Środa, 5 maja 2010 r.

29. uważa również, że WPR musi zachęcać finansowo władze lokalne w państwach członkowskich do podejmowania środków mających na celu:

- odtworzenie zdolności produkcyjnej i ochronę naturalnych ekosystemów, upraw rolnych i innych dóbr dotkniętych suszą, pustynnieniem lub powodzią;
- polepszenie sposobów wykorzystywania zasobów wody, gleb i roślinności, które okazały się w międzyczasie nietrwałe;
- identyfikację, poprawę i promowanie odmian roślin i ras zwierząt dla obszarów suchych i/lub wystawionych na ryzyko jałowienia;
- poprawę środków zapobiegawczych;

30. zauważa, że zmiany klimatu mają bezpośredni, niezwykle niekorzystny wpływ na rolnictwo, w związku z czym rolnictwo należy traktować priorytetowo przy opracowaniu środków zmierzających do łagodzenia konsekwencji zmian klimatu;

31. uważa, że należy ponownie podkreślić „nowe wyzwania” wskazane w reformie WPR, jakimi są zmiany klimatu, gospodarka wodna, odnawialne źródła energii i różnorodność biologiczna, a także dodać do tych wyzwań poszanowanie dla jakości gleb i ich funkcji oraz poprawa jakości gleb (wychwytywanie dwutlenku węgla, zdolność do retencji wody i składników mineralnych, życie biologiczne ...), ponieważ są to ważne zagadnienia, które będą miały wpływ na przyszłe pokolenia i powinny zostać w większym stopniu uwzględnione w przyszłej WPR;

32. zwraca uwagę, że obecny system współzależności w zakresie ochrony środowiska, zaprojektowany tak, aby producenci rolni sprościli bardzo wysokim standardom pod względem dobrostanu zwierząt, zdrowia zwierząt i ochrony środowiska, przysparzał rolnikom trudności i, w jego obecnej formie, nie był prawdopodobnie najlepszym sposobem na zrealizowanie zamierzonych celów; wzywa w kontekście kolejnej reformy WPR do większego nacisku na bardziej zrównoważone i wydajne modele produkcji, pamiętając o tym, że modele takie wymagają finansowania ze środków publicznych, aby umożliwić rolnikom pokrycie dodatkowych kosztów powstałych w wyniku dostarczania „dóbr publicznych” z korzyścią dla całego społeczeństwa (takich jak utrzymanie obszarów wiejskich, ochrona różnorodności biologicznej, wychwytywanie dwutlenku węgla i bezpieczeństwo żywnościowe);

33. uznaje, że WPR powinna określić światowe normy w dziedzinie ochrony środowiska naturalnego; podkreśla, że będzie to oznaczać poziom kosztów, których nie da się odzyskać z rynku, choć w części można uznać to za dostarczanie dóbr publicznych, a także potrzebę ochrony europejskich producentów przed konkurencją z krajów trzecich, niespełniającą kryteriów ekologicznych obowiązujących w UE;

34. uważa, że ocieplenie klimatu zmusza Unię Europejską do dostosowania modelu polityki rolnej; dlatego wzywa Komisję, aby w swoim komunikacie w sprawie reformy WPR po 2013 r. zachęciła do bardziej zrównoważonego i wydajnego modelu rolnictwa, zgodnie ze wszystkimi celami WPR, który będzie ukierunkowany na produkcję dostatecznej ilości bezpiecznej żywności i będzie w większym stopniu przestrzegał równowagi środowiskowej; taki model musi opierać się na sprawiedliwym i słusznym systemie wsparcia dla rolników i umacniać rolę zawodu rolnika;

35. uważa, że aby rolnictwo europejskie w przyszłości przyczyniało się do bezpieczeństwa żywnościowego i do ochrony klimatu, konieczne jest utrzymanie ambitnej WPR, w tym w szczególności systemu płatności bezpośrednich finansowanych ze wspólnotowego budżetu oraz uproszczonych i sprawiedliwszych płatności w całej UE;

36. podkreśla znaczenie utworzenia trwałej podstawy dla rozwoju alternatywnej działalności gospodarczej, która zmniejszy stopień uzależnienia społeczności lokalnych od produkcji rolnej narażonej na skutki suszy lub od zasobów naturalnych; dostęp do finansowania z funduszy europejskich ma decydujące znaczenie dla zapewnienia warunków rozwijania alternatywnej działalności gospodarczej;

Środa, 5 maja 2010 r.

37. podkreśla znaczenie popierania działań polegających na zintegrowanym planowaniu rozwoju obszarów wiejskich w zależności od potrzeb lokalnych poprzez wprowadzenie zasad optymalizacji wykorzystania terenów, w celu przystosowania się do zmiennych warunków środowiskowych (długotrwała susza, obsunięcia ziemi, powodzie itp.), do rynku, na którym oferowane są lokalne produkty lub usługi;

38. wzywa również Komisję, aby zastanowiła się nad nowymi systemami pomocy propagującymi wkład rolnictwa w zmniejszanie emisji CO₂, jak np. w sekwestrację dwutlenku węgla w glebie i biomasy rolniczej, i wspierającymi wykorzystanie gruntów do prowadzenia działalności rolniczej i mającymi pozytywny wpływ na zmiany klimatu;

39. podkreśla konieczność właściwego oszacowania przez Komisję Europejską kosztów przystosowania rolnictwa do zmian klimatu;

40. uznaje za konieczne wzmocnienie i dostosowanie instrumentów zarządzania ryzykiem i w sytuacjach kryzysowych w obliczu rosnącej niestabilności rynków i coraz większego zagrożenia związanego z pogodą;

41. podkreśla w obliczu skali wyzwania, jakim są zmiany klimatu i inwestycje, że środowiska związane z rolnictwem i leśnictwem muszą się skoncentrować na bardziej zrównoważonych metodach produkcji, oraz że konieczne będzie utrzymanie silnej WPR przewidującej odpowiednie finansowanie po 2013 r.; dodaje, że należy przewidzieć dodatkowe środki finansowe na zachęty w rozpowszechnianiu nowoczesnych i innowacyjnych technologii i systemów, dzięki którym możliwe będzie osiągnięcie konkretnych wyników w zakresie łagodzenia skutków i przystosowania w różnych sektorach rolnych;

42. podkreśla, że choć WPR nie jest europejską polityką ześrodkowaną wokół problematyki klimatu, to jednak może stanowić podstawę do wdrażania skutecznych instrumentów i zachęt do walki ze zmianami klimatu, o czym należy pamiętać także w czasie debaty nad przyszłością budżetu UE;

43. uważa, że Unia Europejska musi utrzymać swoją pozycję lidera w walce ze zmianami klimatu, której nie można uważać za drugoplanowe z powodu obecnych trudności gospodarczych;

44. podkreśla, że Unia Europejska potrzebuje polityki rozwoju i finansowania rolnictwa gwarantującego bezpieczną żywność wysokiej jakości;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Dokładniejsze ukierunkowanie pomocy dla rolników na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi

P7_TA(2010)0132

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie rolnictwa na obszarach nacechowanych specyficznymi utrudnieniami naturalnymi – przegląd specjalny (2009/2156 (INI))

(2011/C 81 E/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 39 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów pt. „O dokładniejszym ukierunkowaniu pomocy dla rolników na obszarach nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami” (COM(2009)0161,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 grudnia 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0056/2010),
- A. mając na uwadze, że 54 %, czyli ponad połowa użytków rolnych w UE jest klasyfikowana jako obszar o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- B. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie wskazały obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania, jednakże w różnym zakresie,
- C. mając na uwadze, że obszary górskie (w tym obszary arktyczne położone na północ od 62. równoleżnika, które uznaje się za obszary górskie) stanowią ok. 16 % użytków rolnych, jednakże ponad 35 % użytków rolnych klasyfikuje się jako tzw. „pośrednie” obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- D. mając na uwadze, że „pośrednie” obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania są klasyfikowane przez państwa członkowskie na podstawie wielu różnych kryteriów, co zdaniem Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ⁽¹⁾ może prowadzić do różnic w sposobie traktowania,
- E. mając na uwadze, że tylko nieznaczna część gospodarstw na tych obszarach otrzymuje płatności wyrównawcze i że wysokość tych płatności różni się znacznie między państwami członkowskimi ⁽²⁾,
- F. mając na uwadze, że dla obszarów górskich i obszarów ze szczególnymi utrudnieniami, które zdefiniowano zgodnie z art. 50 ust. 2 (obszary górskie) lub art. 50 ust.3 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 z dnia 20 września 2005 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich przez Europejski Fundusz Rolny na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), istnieją jasne i niekontrowersyjne kryteria, w związku z czym klasyfikacja tych obszarów nie była przedmiotem krytyki Europejskiego Trybunału Obrachunkowego, ani też nie dotyczy jej odnośny komunikat,
- G. mając na uwadze, że szczególna sytuacja regionów peryferyjnych wymaga wdrożenia szczególnych procedur zaradczych,
- H. mając na uwadze, że wspieranie obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania stanowi istotną część tzw. drugiego filaru wspólnej polityki rolnej, tj. polityki rozwoju obszarów wiejskich, i że tym samym debata nie powinna toczyć się wokół celów polityki regionalnej, ani też wokół kwestii zmiany przydziału środków z EFRROW,
- I. mając na uwadze, że w wyniku reformy przepisów dotyczących wspierania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz przyjęcia rozporządzenia (WE) nr 1698/2005 zniesiono istniejącą wcześniej kategorię „pośrednich” obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, zaś obszary kwalifikujące się zdefiniowano jako „obszary charakteryzujące się utrudnieniami naturalnymi”,

⁽¹⁾ Europejski Trybunał Obrachunkowy: Sprawozdanie specjalne nr 4/2003, Dz.U. C 151 z 27.6.2003 r.

⁽²⁾ Od 16 EUR/ha w Hiszpanii do 250 EUR/ha na Malcie.

Środa, 5 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że kryteria społeczno-gospodarcze, którymi posiłkowały się niektóre państwa członkowskie przed reformą w 2005 r., nie mogą być już wprowadzone wykorzystywane jako główne kryterium wyznaczania obszarów charakteryzujących się naturalnymi utrudnieniami, jednakże kryteria te mogą być nadal stosowane do definiowania obszarów ze szczególnymi utrudnieniami, które są wspierane na mocy art. 50 ust. 3 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1698/2005,
- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie mają dużą swobodę działania w kształtowaniu krajowych i regionalnych programów rozwoju obszarów wiejskich, dzięki której mogą przygotować pakiet środków zachowujący właściwe proporcje i dostosowany do specyficznej sytuacji regionalnej, oraz że w gestii państw członkowskich leży zapewnienie w stworzonych przez siebie programach odpowiedniej oferty dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania,
- L. mając na uwadze, że zastosowanie zaproponowanych ośmiu kryteriów biofizycznych może się okazać niewystarczające, a proponowana wartość progowa 66 % powierzchni gruntów rolnych prawdopodobnie nie we wszystkich przypadkach nadaje się do ustalenia rzeczywistego poziomu utrudnień w sposób umożliwiający poszanowanie ogromnej różnorodności obszarów wiejskich UE; mając na uwadze, że rodzaj uprawy, połączenie rodzajów gleby, wilgotność gleby i klimatu to między innymi czynniki, które mają znaczenie dla określenia rzeczywistego poziomu utrudnień na danym obszarze,
1. podkreśla znaczenie odpowiednich płatności wyrównawczych dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania jako niezbędnego narzędzia zabezpieczającego dostawy wartościowych dóbr publicznych, takich jak dobra służące utrzymaniu działalności rolniczej i krajobrazu wiejskiego na tych obszarach; zwraca uwagę, że właśnie obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania mają dużą wartość krajobrazową, a także pod względem zachowania różnorodności biologicznej i korzyści środowiskowych oraz zatrudnienia w sektorze rolnictwa i aktywności społeczności wiejskich;
 2. uznaje, że ze względu na swoją wyjątkową pozycję obszary o niekorzystnych warunkach gospodarowania powinny odegrać istotną rolę w generowaniu korzyści środowiskowych i ochronie krajobrazu, i podkreśla, że płatności w ramach niniejszego środka powinny służyć realizacji tych celów;
 3. podkreśla, że art. 158 TWE dotyczący polityki spójności w formie zmienionej traktatem lizbońskim zwraca szczególną uwagę na regiony charakteryzujące się naturalnymi utrudnieniami; wzywa Komisję do opracowania globalnej strategii zmniejszającej istniejące różnice pomiędzy państwami członkowskimi w traktowaniu tych obszarów oraz sprzyjającej zintegrowanemu podejściu uwzględniającemu szczególnie uwarunkowania krajowe i regionalne;
 4. podkreśla, że wspieranie obszarów charakteryzujących się znacznymi naturalnymi utrudnieniami ma w szczególności zapewnić w zrównoważony sposób funkcjonalną i wielofunkcyjną działalność rolniczą obejmującą w całości dany obszar i tym samym zachowanie obszarów wiejskich jako istotnej przestrzeni gospodarczej i życiowej;
 5. zwraca uwagę na konieczność zagospodarowania obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania nie tylko w celu produkcji wysokiej jakości żywności, lecz także jako wkład w ogólnogospodarczy rozwój, poprawę jakości życia oraz stabilność demograficzną i społeczną na tych obszarach;
 6. w związku z tym wzywa Komisję, by uwzględniła również społeczne skutki nowej klasyfikacji obszarów charakteryzujących się naturalnymi utrudnieniami;
 7. wskazuje, że płatności wyrównawcze dla obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania, w przeciwieństwie do środków rolno-środowiskowych, nie mogą być obwarowane dodatkowymi specjalnymi wymogami odnoszącymi się do działalności rolniczej, które wykraczałyby poza wymogi w zakresie wzajemnej zgodności; przypomina, że zasadniczo program ONW musi zapewniać rekompensaty rolnikom, którzy gospodarują również gruntami nacechowanymi specyficznymi naturalnymi utrudnieniami, których rynek jako takich nie kompensuje;

Środa, 5 maja 2010 r.

8. podkreśla jednak, że płatności z tytułu ONW muszą być powiązane z aktywną uprawą gruntów, tj. produkcją żywności lub działalnością ściśle powiązaną z produkcją żywności;
9. uważa, że zastosowanie ośmiu zaproponowanych przez Komisję biofizycznych kryteriów wyznaczania obszarów z naturalnymi utrudnieniami mogłoby być zasadniczo adekwatne do pewnego stopnia; podkreśla jednak, że nie we wszystkich przypadkach kryteria mogą być zastosowane do obiektywnego wytyczenia granic obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami;
10. uznaje jednak, że ściśle i czysto biofizyczne kryteria mogą nie być adekwatne dla wszystkich obszarów europejskich i mogą pociągać za sobą niezamierzone skutki dla wyznaczonych obszarów; w związku z tym zaleca ponowne sprawdzenie w całości obiektywny sposób kryteriów społeczno-gospodarczych, takich jak odległość od rynków, brak usług i wyludnienie;
11. wzywa Komisję do uwzględnienia wszystkich stanowisk wyrażonych podczas konsultacji z państwami członkowskimi, władzami regionalnymi i lokalnymi oraz organizacjami rolniczymi przy określaniu obszarów z naturalnymi utrudnieniami;
12. w szczególności włączenie geograficznego kryterium „oddalenia” umożliwiłoby podjęcie kwestii szczególnego naturalnego utrudnienia, jakim jest odległość od rynków, oddalenie i ograniczony dostęp do usług;
13. uważa, że konieczna jest zmiana definicji kryterium „równowagi wilgotności gleby” celem uwzględnienia różnych warunków rolno-klimatycznych panujących w poszczególnych państwach członkowskich Unii Europejskiej;
14. w celu należytego uwzględnienia ograniczeń związanych z glebami mokrymi, nienadającymi się do uprawy, należałoby wprowadzić kryterium „dni pełnego nasycenia gleby wodą”, co pozwalałoby na uwzględnienie powiązań między rodzajem gleby a klimatem (np. właściwie odzwierciedlałoby utrudnienia związane z klimatem nadmorskim);
15. zwraca się zatem do Komisji o kontynuowanie badań i analiz w celu wprowadzenia ewentualnych dodatkowych kryteriów do nowego programu w zakresie ONW, aby w większym zakresie dostosować wnioski Komisji do praktycznych utrudnień, z którymi borykają się rolnicy, i stworzyć szeroki wachlarz kryteriów, które będą mogły być wykorzystywane w dłuższej perspektywie czasu;
16. zaznacza jednak, że stosowanie tych kryteriów i ustalenie realnej wartości progowej wymaga w praktyce, aby państwa członkowskie i regiony dysponowały niezbędnymi danymi biofizycznymi o dostatecznym stopniu dokładności geograficznej; popiera zatem wprowadzony przez Komisję praktyczny test dotyczący zaproponowanych kryteriów; domaga się, aby szczegółowe mapy, które państwa członkowskie mają obowiązek przedstawić, były w razie konieczności wykorzystywane do dostosowania kryteriów i zaproponowanej wartości progowej odpowiadającej 66 % powierzchni na szczeblu państwa członkowskiego lub regionu (do rzeczywistych warunków fizyczno-geograficznych);
17. podkreśla w szczególności, że do podjęcia w praktyczny sposób kwestii interakcji między wieloma czynnikami wpływu konieczne może się okazać łączne wykorzystanie przyjętych kryteriów; mogłoby to umożliwić obszarom o niekorzystnych warunkach gospodarowania, które nacechowane są przynajmniej dwoma utrudnieniami naturalnymi o małej lub średniej skali, zakwalifikowanie jako ONW, nawet jeżeli kryteria rozpatrywane indywidualnie nie przesądzałyby takiej kwalifikacji;

Środa, 5 maja 2010 r.

18. podkreśla, że ostateczne stanowisko w sprawie wybranej podstawowej jednostki terytorialnej oraz zaproponowanych przez Komisję kryteriów i wartości progowych może zostać przedstawione dopiero po przedstawieniu szczegółowych map opracowanych przez państwa członkowskie; podkreśla, że przy braku takich wyników symulacji proponowana wartość progowa 66 %, a także inne pułapy definiujące same kryteria należy rozpatrywać bardzo ostrożnie, a ich obiektywne i właściwe dostosowanie będzie możliwe dopiero po udostępnieniu map krajowych; w związku z tym wzywa Komisję do szybkiego sprawdzenia wyników opracowywania map i do niezwłocznego sporządzenia na tej podstawie szczegółowego komunikatu skierowanego do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wytyczania granic obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami;

19. podkreśla, że przy określaniu mapy pośrednich obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania należy uwzględnić obiektywne kryteria krajowe, pozwalające dostosować definicję obszarów do różnych szczególnych uwarunkowań każdego kraju; uważa, że dostosowanie to powinno być przeprowadzane w sposób przejrzysty;

20. uważa, że konieczne jest pewne dobrowolne dostosowanie kryteriów wspierania obszarów z naturalnymi utrudnieniami przez poszczególne kraje, aby można było we właściwy sposób uwzględnić szczególną sytuację geograficzną, w której naturalne utrudnienia zostały złagodzone dzięki interwencji człowieka; niemniej podkreśla, że tam, gdzie poprawie uległa jakość gleby, należy uwzględnić obciążenie związane z bieżącymi kosztami konserwacyjnymi, takimi jak drenowanie i nawadnianie; proponuje wykorzystać do tego celu również dane dotyczące wyników ekonomicznych (takie jak dochody gospodarstw i produktywność gruntów rolnych); zaznacza jednak, że decyzja o kryteriach wymagających odpowiedniego dostosowania musi leżeć w gestii państw członkowskich, ponieważ wiele państw członkowskich stworzyło już odpowiednie i dostosowane systemy różnicowania, które należy zachować;

21. uważa, że nowe kryteria mogą wykluczyć pewne obszary nacechowane specyficznymi naturalnymi utrudnieniami, które obecnie się kwalifikują; zwraca uwagę, że należy ustalić odpowiedni okres przejściowy, tak aby umożliwić danym regionom dostosowanie się do nowej sytuacji;

22. podkreśla, że obszary, które poradziły sobie z naturalnymi utrudnieniami dotyczącymi gruntów dzięki odpowiednim technikom rolnym, nie powinny być na zawsze usuwane z programu, w szczególności jeżeli dochód gospodarstw rolnych jest nadal niski lub istnieje bardzo niewiele alternatyw w zakresie produkcji, i wzywa Komisję do zapewnienia łagodnego okresu przejściowego dla tych obszarów;

23. domaga się, by w przypadku procedur technicznych służących zrównoważeniu naturalnych utrudnień brać pod uwagę nie tylko korzyści krótkoterminowe, ale by procedury te były również przedmiotem oceny trwałości;

24. podkreśla, że państwa członkowskie odpowiadają za obiektywną identyfikację obszarów nacechowanych naturalnymi utrudnieniami oraz za kształtowanie proporcjonalnych programów rozwoju obszarów wiejskich; podkreśla potrzebę współpracy z władzami regionalnymi i lokalnymi w tym procesie; jednocześnie zwraca uwagę na konieczność powiadamiania Komisji o tych decyzjach krajowych lub regionalnych oraz zatwierdzania ich przez Komisję;

25. podkreśla, że reforma dotycząca obszarów nacechowanych specyficznymi naturalnymi utrudnieniami stanowi kluczowy element przyszłego rozwoju wspólnej polityki rolnej Unii Europejskiej;

26. wzywa Komisję do sporządzenia w ciągu roku odrębnego tekstu ustawodawczego dotyczącego rolnictwa na obszarach z naturalnymi utrudnieniami;

Środa, 5 maja 2010 r.

27. domaga się, aby przegląd programu obszarów o niekorzystnych warunkach gospodarowania odbywał się równolegle do rozmów nad ogólną reformą WPR, aby zapewnić spójność w zakresie opracowywania nowych programów pomocy dla rolników, w szczególności w odniesieniu do nowej jednolitej płatności na gospodarstwo;

28. jest świadom konsekwencji, jakie reforma programu pośrednich ONW mogłaby mieć na przyszły system pomocy w ramach WPR, dlatego zwraca się do Komisji, aby uwzględniła wszystkie stanowiska wyrażone w ramach konsultacji publicznej przez państwa członkowskie, władze regionalne i lokalne oraz zainteresowane grupy rolników;

29. domaga się zabezpieczenia europejskiego budżetu na rzecz rozwoju obszarów wiejskich i wzywa państwa członkowskie do pełnego wykorzystania możliwości współfinansowania ONW, które jest jednym z najbardziej skutecznych i znaczących programów na rzecz rozwoju obszarów wiejskich;

30. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów.

Nowa agenda cyfrowa dla Europy: 2015.eu

P7_TA(2010)0133

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie nowej agendy cyfrowej dla Europy: 2015.eu (2009/2225(INI))

(2011/C 81 E/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji do Rady, Parlamentu Europejskiego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów zatytułowany „Sprawozdanie w sprawie konkurencyjności Europy w dziedzinie technologii cyfrowych – najważniejsze osiągnięcia strategii i2010 w latach 2005-2009” (COM(2009)0390),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 marca 2006 r. w sprawie europejskiego społeczeństwa informacyjnego na rzecz wzrostu i zatrudnienia ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie europejskiej polityki w zakresie widma radiowego ⁽²⁾,
- uwzględniając rezolucję z dnia 19 czerwca 2007 r. w sprawie opracowania europejskiej polityki w zakresie łączności szerokopasmowych ⁽³⁾,
- mając na uwadze swoją rezolucję z dnia 21 czerwca 2007 r. w sprawie zaufania konsumentów do środowiska cyfrowego ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 E z 30.11.2006, s. 133.

⁽²⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 364.

⁽³⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 87.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 146 E z 12.6.2008, s. 370.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, a także opinie Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Kultury i Edukacji (A7-0066/2010),
- A. mając na uwadze, że technologie informacyjne i komunikacyjne (TIK) są obecne w praktycznie wszystkich aspektach życia codziennego i nierozzerwalnie związane z dążeniem do dobrobytu i konkurencyjności gospodarki, do ochrony środowiska naturalnego oraz do bardziej demokratycznego i otwartego społeczeństwa integracyjnego,
- B. mając na uwadze, że Europa powinna ogrywać przewodnią rolę w tworzeniu i stosowaniu TIK, zapewniając większą wartość swoim obywatelom i przedsiębiorstwom; mając na uwadze, że wykorzystywanie TIK przyczynia się do tworzenia podstaw obecnych wyzwań strukturalnych, przynosząc trwałe wzrosty gospodarcze,
- C. mając na uwadze, że Europa będzie czerpać korzyści z tej cyfrowej rewolucji tylko wtedy, gdy wszyscy obywatele UE zostaną zachęcani i uprawnieni do pełnego uczestnictwa w nowym społeczeństwie cyfrowym, a człowiek znajdzie się w centrum działań politycznych; mając na uwadze, że rewolucja cyfrowa nie może być dłużej uważana za ewolucję bazującą na przemysłowej przeszłości, ale za proces radykalnej transformacji,
- D. mając na uwadze, że rozwój społeczeństwa cyfrowego powinien mieć charakter integracyjny i otwarty dla wszystkich obywateli UE, a także powinien być wspierany przez skuteczną politykę ukierunkowaną na usunięcie przepaści cyfrowej w UE, co spowoduje wyposażenie większej liczby obywateli w umiejętności informatyczne pozwalające na pełne korzystanie z możliwości oferowanych przez TIK,
- E. mając na uwadze, że o ile w UE ponad 90 % ludności ma dostęp do łącza szerokopasmowego, o tyle korzysta z niego tylko 50 % gospodarstw domowych,
- F. mając na uwadze, że konkurencyjne rynki łączności odgrywają ważną rolę w zapewnianiu użytkownikom maksymalnych korzyści pod względem wyboru, jakości i przystępnych cen,
- G. mając na uwadze, że potencjał Europy jest nierozzerwalnie powiązany z umiejętnościami jej mieszkańców, siły roboczej i organizacji; mając na uwadze, że bez umiejętności technologie oraz infrastruktura informacyjno-komunikacyjna mogą przynieść jedynie ograniczone dodatkowe korzyści gospodarcze i społeczne,
- H. mając na uwadze, że TIK mogą w znacznym stopniu wspomagać wysiłki zmierzające do zapewnienia pozytywnego i zrównoważonego rozwoju w krajach na całym świecie oraz do zwalczania ubóstwa i nierówności społecznej i gospodarczej,
- I. mając na uwadze, że obywatele będą powstrzymywać się od kontaktów, od swobodnego wyrażania opinii i od zawierania transakcji, jeśli nie będą mieli wystarczającego zaufania do ram prawnych nowej przestrzeni cyfrowej; mając na uwadze, że gwarantowanie i wykonywanie praw podstawowych jest w tym kontekście podstawowym warunkiem zaufania ze strony obywateli; mając na uwadze, że zagwarantowanie ochrony praw własności intelektualnej i innych praw jest podstawowym warunkiem zaufania ze strony przedsiębiorstw,
- J. mając na uwadze, że cyberprzestępczość – np. zachęcanie do ataków terrorystycznych, przestępstwa motywowane nienawiścią, pornografia dziecięca – nasiliła się i zagraża poszczególnym jednostkom, w tym dzieciom,
- K. mając na uwadze, że europejskie sektory kulturalne i twórcze nie tylko odgrywają podstawową rolę w propagowaniu w Europie różnorodności kulturalnej, pluralizmu medialnego i demokracji partycypacyjnej, lecz również są głównym bodźcem dla zrównoważonego rozwoju i naprawy gospodarczej w Unii Europejskiej; mając na uwadze, że w czasie debaty nad stworzeniem jednolitego rynku w sektorze twórczym należy zwrócić szczególną uwagę na specyficzne aspekty kulturalne i językowe,

Środa, 5 maja 2010 r.

- L. mając na uwadze, że europejskie społeczeństwo demokratyczne, udział obywateli w debacie publicznej oraz dostęp do informacji w cyfrowym świecie zależą od prężnie działającego i konkurencyjnego sektora prasy, będącego czwartym filarem demokracji,
- M. mając na uwadze, że brak postępu w tworzeniu, rozpowszechnianiu i stosowaniu TIK powoduje hamowanie wzrostu i wydajności oraz że młode przedsiębiorstwa o znacznym potencjalnym wzroście działające w dziedzinie innowacji z zakresu TIK znajdują się pod silną presją osiągnięcia trwałej pozycji na rynku,
- N. mając na uwadze, że sektory prywatny i publiczny muszą inwestować w nowe innowacyjne platformy i usługi, takie jak np. chmury obliczeniowe (ang. cloud computing), e-zdrowie, inteligentne liczniki, inteligentna mobilność itp.; mając na uwadze, że wzmocnienie wspólnego rynku europejskiego zwiększy zainteresowanie inwestycjami w europejską gospodarkę i rynki oraz przyniesie dodatkowe korzyści skali,
- O. mając na uwadze, że nie udało nam się jeszcze stworzyć w pełni funkcjonującego jednolitego rynku cyfrowego usług internetowych i łączności w Europie; mając na uwadze, że swobodny przepływ usług cyfrowych i transgraniczny handel elektroniczny jest dziś poważnie utrudniony przez niejednolite zasady na poziomie krajowym; mając na uwadze, że europejskie przedsiębiorstwa i usługi publiczne odniosą korzyści gospodarcze i społeczne dzięki wykorzystaniu zaawansowanych usług i aplikacji z zakresu TIK,
- P. mając na uwadze, że chociaż internet jest najszybciej rozwijającym się kanałem sprzedaży detalicznej, przepaść między krajowym a transgranicznym handlem elektronicznym w UE zwiększa się; mając na uwadze, że obywatele UE mają znaczne możliwości oszczędzania dzięki transgranicznemu handlowi elektronicznemu, jak stwierdzono w komunikacie Komisji w sprawie transgranicznego elektronicznego handlu konsumenckiego w UE (COM(2009)0557),
1. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku w sprawie ambitnej agendy cyfrowej i planu działania, który pozwoliłby Europie na poczynienie postępów na drodze ku otwartemu i dostatniemu społeczeństwu cyfrowemu oraz otwierałby przed wszystkimi obywatelami możliwości gospodarcze, społeczne i kulturalne; proponuje, aby tę nową agendę cyfrową nazwać „agendą 2015.eu”, wzorując ją na pozytywnej spirali 2015.eu;
 2. podkreśla znaczenie kontynuowania wysiłków na rzecz powszechnego i szybkiego dostępu wszystkich obywateli i konsumentów do stacjonarnego i mobilnego łącza szerokopasmowego, w tym poprzez ochronę konkurencji w interesie konsumentów; zaznacza, że wymaga to celowej polityki, która promowałaby konkurencję oraz skuteczne inwestycje i innowacje w zakresie nowej i wzmocnionej infrastruktury dostępowej oraz wybór konsumentów przy udzielaniu dostępu, na uczciwych zasadach i po konkurencyjnych cenach dla wszystkich obywateli niezależnie od lokalizacji, dzięki czemu żadnemu obywatelowi w Europie nie groziłoby wykluczenie;
 3. uważa, że do 2013 r. każde gospodarstwo domowe w UE powinno uzyskać dostęp do szerokopasmowego internetu po konkurencyjnej cenie; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wspierały wszelkie dostępne instrumenty polityczne służące zapewnieniu wszystkim obywatelom europejskim łącza szerokopasmowego, w tym wykorzystanie europejskich funduszy strukturalnych i dywidendy cyfrowej w celu zwiększenia penetracji i jakości mobilnych łączy szerokopasmowych; ponadto wzywa państwa członkowskie do nadania nowego impulsu europejskiej strategii szybkich sieci szerokopasmowych, w szczególności poprzez aktualizację krajowych celów w zakresie penetracji szybkich łączy szerokopasmowych;
 4. zauważa, że w przepisach dotyczących pomocy państwowej występują pewne dwuznaczności, które mogą wpływać na usługi szerokopasmowe wspierane przez Wspólnotę, szczególnie pod względem zdolności organów publicznych do konsolidacji własnych potrzeb sieciowych jako podstawy nowych inwestycji; zwraca się do Komisji o pilne zajęcie się tymi problemami;

Środa, 5 maja 2010 r.

5. przypomina, że szczególną uwagę należy zwrócić na obszary wiejskie, obszary dotknięte przemianami przemysłowymi oraz regiony doświadczające poważnych i stałych utrudnień naturalnych lub demograficznych, w szczególności regiony najbardziej oddalone; uważa, że odpowiednim rozwiązaniem, zapewniającym skuteczne podłączenie i dostępność szerokopasmowego internetu dla obywateli tych regionów w dopuszczalnych ramach czasowych i za rozsądną cenę, jest wykorzystanie technologii bezprzewodowych, w tym satelitarnych, które umożliwiają natychmiastowy powszechny dostęp do szkieletowej sieci internetowej;
6. przypomina, że obowiązki świadczenia usługi powszechnej obejmują minimalny zbiór usług określonej jakości, do których wszyscy użytkownicy końcowi powinni mieć dostęp w przystępnej cenie, bez zakłócania konkurencji i nakładania dodatkowego obciążenia na konsumentów i operatorów; apeluje do Komisji o bezzwłoczne przedstawienie długo oczekiwanego przeglądu dotyczącego usługi powszechnej;
7. podkreśla, że istotne znaczenie ma zagwarantowanie niepełnosprawnym użytkownikom końcowym dostępu równorzędnego z dostępem, jaki posiadają inni użytkownicy końcowi, na co nalega Parlament Europejski w przeglądzie dyrektywy w sprawie usługi powszechnej i praw użytkowników; zwraca się do Komisji, aby w najwyższym stopniu uwzględniła potrzeby użytkowników niepełnosprawnych w „agendzie 2015.eu”;
8. wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków w celu przeanalizowania sposobu zapewnienia możliwości przenoszenia numeru w całej UE;
9. podkreśla, że ważne jest, aby utrzymać status Europy jako „kontynentu usług mobilnych” na świecie i zadbać o to, aby do 2015 r. 75 % abonentów sieci komórkowych stało się użytkownikami łączą szerokopasmowych z dostępem do bezprzewodowych usług o dużej szybkości;
10. przypomina o konieczności przyspieszenia zharmonizowanego wykorzystania zakresów częstotliwości stanowiących dywidendę cyfrową w sposób niedyskryminacyjny, bez szkody dla istniejących i ulepszonych usług nadawczych;
11. wzywa Komisję do zajęcia się, poprzez Komitet ds. Widma Radiowego, praktycznymi i technicznymi wymogami w celu zapewnienia terminowej dostępności widma, przy wystarczającej elastyczności, z myślą umożliwieniu wykorzystywania nowych technologii i usług, takich jak mobilne łącza szerokopasmowe; wzywa Komisję do składania sprawozdań na temat konkurencji i rozwoju rynku częstotliwości;
12. podkreśla potrzebę przeprowadzenia dodatkowej oceny i badań nad ewentualnymi zakłóceniami między istniejącymi a przyszłymi użytkownikami widma, w celu złagodzenia potencjalnego negatywnego wpływu na konsumentów;
13. uważa, że ze względu na wzrost cen dostępu do internetu państwa członkowskie powinny dążyć do tego, aby 50 % gospodarstw domowych w UE zostało podłączonych do sieci o bardzo dużej szybkości do 2015 r., a 100 % – do 2020 r., co umożliwi użytkownikom końcowym korzystanie z niezawodnych i ulepszonych usług dostępu do sieci zgodnie z oczekiwaniami i potrzebami konsumentów; przypomina, że do realizacji tych celów konieczne są odpowiednie ramy polityczne, pozwalające na inwestycje prywatne, a jednocześnie chroniące konkurencję i poszerzające możliwości dokonywania wyboru przez konsumentów;
14. apeluje do państw członkowskich, aby dokonały transpozycji nowych ram regulacyjnych dotyczących łączności elektronicznej w ustalonym terminie i w pełni je stosowały oraz aby udzieliły odpowiednio uprawnień krajowym organom regulacyjnym; podkreśla, że nowe ramy zapewniają przewidywalne i spójne środowisko regulacyjne, które stymuluje inwestycje i wspiera konkurencyjne rynki sieci, produktów i usług TIK, przyczyniając się do umocnienia jednolitego rynku usług dla społeczeństwa informacyjnego; nalega, aby wszystkie wytyczne dotyczące stosowania pakietu telekomunikacyjnego w odniesieniu do dostępu nowej generacji w pełni spełniały koncepcje wprowadzone w dyrektywach w celu pobudzania do wykorzystania tych sieci;

Środa, 5 maja 2010 r.

15. uważa, że konieczne jest zwiększenie skuteczności koordynacji regulacyjnej poprzez jak najszybsze zagwarantowanie pełnej operacyjności BEREC;
16. wzywa zainteresowane strony do przyjęcia otwartych modeli wykorzystywania sieci komunikacyjnych, co pomoże pobudzeniu innowacyjności i napędzaniu popytu;
17. przypomina, że należy zapewnić przejrzystość i przewidywalność uregulowań, i wzywa Komisję do dalszego uwzględniania zasad dotyczących lepszego stanowienia prawa podczas przygotowywania inicjatyw legislacyjnych i nielegislacyjnych, w szczególności za pomocą celowych i terminowych ocen skutków;
18. przypomina, że interoperacyjność i dostępność są ze sobą powiązane i stanowią podstawę, na której zostanie zbudowane sprawnie działające społeczeństwo informacyjne, w celu zapewnienia interoperacyjności produktów, infrastruktur i usług, aby Europejczycy mieli dostęp do usług i danych niezależnie od wykorzystanego przez nich oprogramowania;
19. podkreśla, że kompetencje informatyczne mają kluczowe znaczenie dla integracyjnego społeczeństwa cyfrowego oraz że wszyscy obywatele UE powinni być wyposażeni w odpowiednie umiejętności informatyczne oraz zachęceni do ich rozwijania; podkreśla, że kompetencje informatyczne mogłyby pomóc osobom znajdującym się w niekorzystnej sytuacji (np. osobom starszym i osobom o niskich dochodach) w integracji społecznej; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwiązania problemu dysproporcji między różnymi grupami społecznymi pod względem umiejętności informatycznych i korzystania z internetu (tzw. powstająca druga przepaść cyfrowa); podkreśla istotne zobowiązanie do zmniejszenia do 2015 r. o połowę braków w zakresie umiejętności i kompetencji informatycznych;
20. wzywa do przestrzegania zasad przejrzystości, dostępności i równości szans przy stosowaniu systemów TIK, z myślą o poprawie ich przyjazności dla jak największej liczby użytkowników w Europie;
21. podkreśla, że wszystkie szkoły podstawowe i średnie muszą zostać wyposażone w niezawodne, wysokiej jakości łącza internetowe do 2013 r., a w bardzo szybkie łącza internetowe do 2015 r., przy wsparciu polityki regionalnej i polityki spójności w stosownych przypadkach; podkreśla, że szkolenia z zakresu TIK i nauczanie za pośrednictwem nośników elektronicznych powinny stać się integralną częścią działań w dziedzinie nauki przez całe życie, umożliwiając prowadzenie lepszych i dostępnych programów edukacyjnych i szkoleniowych;
22. uznaje rolę nauczania za pośrednictwem technologii informatycznych, stanowiącego metodę edukacyjną przystosowaną do innowacji w zakresie TIK, które to innowacje mogą zaspokoić potrzeby osób bez łatwego dostępu do konwencjonalnych metod edukacyjnych, ale podkreśla, że niezbędnym warunkiem wstępnym jest konieczność wymiany informacji między nauczycielami, uczniami i innymi zainteresowanymi stronami; uważa, że należy też wspierać wymiany międzynarodowe, aby placówki edukacyjne mogły odzyskać istotną rolę polegającą na promowaniu porozumienia między narodami;
23. zaleca wprowadzenie pojęcia umiejętności informatycznych do systemów edukacyjnych, począwszy już od poziomu przedszkolnego, równoległe z językami obcymi, w celu jak najwcześniejszego wykształcenia kompetentnych użytkowników;
24. zauważa znaczenie wyposażenia obywateli UE w umiejętności informatyczne, co pomoże im w pełnym czerpaniu korzyści z udziału w społeczeństwie cyfrowym; ponownie stwierdza potrzebę zadbania o to, aby wiedza, umiejętności, kompetencje i kreatywność europejskiej siły roboczej spełniały najwyższe światowe standardy i były stale uaktualniane; uważa, że umiejętności i kompetencje cyfrowe powinny stanowić centralny element polityki UE, gdyż są główną siłą napędową innowacyjnego społeczeństwa Europy;
25. proponuje wprowadzenie „planu działania na rzecz umiejętności informatycznych i integracji” na szczeblu UE i państw członkowskich, obejmującego w szczególności: specjalne możliwości kształcenia w zakresie umiejętności informatycznych dla osób bezrobotnych i grup zagrożonych wykluczeniem; zachęty dla inicjatyw sektora prywatnego na rzecz zapewnienia szkoleń informatycznych wszystkim pracownikom; ogólnoeuropejską inicjatywę „Poznaj tajniki internetu!”, mającą na celu zapoznanie wszystkich uczniów – w tym uczniów uczących się w trybie nauki przez całe życie i w ramach szkoleń zawodowych – z bezpiecznym korzystaniem z usług z zakresu TIK oraz usług on-line; wspólny dla całej UE system certyfikacji z zakresu TIK;

Środa, 5 maja 2010 r.

26. wzywa państwa członkowskie do przedsięwzięcia wszelkich niezbędnych środków, aby zainspirować młodych pracowników do rozwijania kariery w dziedzinie TIK; wzywa państwa członkowskie, aby w międzyczasie położyły większy nacisk na swoje krajowe programy edukacyjne w zakresie nauk ścisłych i przyrodniczych, w tym matematyki i fizyki, przeznaczone dla uczniów szkół podstawowych; uważa, że ze względu na to, iż istnieje rzeczywista i pilna potrzeba podjęcia działań w celu zaspokojenia zapotrzebowania na umiejętności w zakresie TIK w Europie nawet w perspektywie krótko- lub średnioterminowej, konieczne będzie stworzenie lepszej bazy danych w celu monitorowania umiejętności informatycznych; wzywa instytucje UE do podjęcia dodatkowych działań w celu stworzenia takiej bazy danych;

27. podkreśla, że wszyscy obywatele UE powinni być świadomi swoich podstawowych praw i obowiązków cyfrowych dzięki europejskiej karcie praw obywatelskich i konsumenckich w środowisku cyfrowym; uważa, że ta karta powinna utrwalać dorobek prawny Wspólnoty, w tym w szczególności prawa użytkowników związane z ochroną prywatności, z użytkownikami narażonymi na naruszenia praw oraz z treściami cyfrowymi, a także gwarantujące odpowiednią efektywność w zakresie interoperacyjności; ponownie stwierdza, że prawa w środowisku cyfrowym powinny być rozpatrywane w ogólnych ramach praw podstawowych;

28. wyraża głębokie przekonanie, że ochrona prywatności stanowi podstawową wartość i że wszyscy użytkownicy powinni mieć kontrolę nad swymi danymi osobowymi, w tym „prawo do zostania zapomnianym”; wzywa Komisję, aby uwzględniła nie tylko kwestie związane z ochroną danych i prywatnością jako takie, lecz zwłaszcza specjalne potrzeby osób nieletnich i młodych osób dorosłych w zakresie tych kwestii; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku dotyczącego dostosowania dyrektywy o ochronie danych osobowych do aktualnego środowiska cyfrowego;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do podjęcia dalszych działań mających na celu poprawę bezpieczeństwa cyfrowego, zwalczanie przestępczości internetowej i spamu, wzmocnienie zaufania użytkowników oraz zabezpieczenie cyberprzestrzeni Unii Europejskiej przed wszelkiego rodzaju przestępstwami i wykroczeniami; wzywa Komisję i państwa członkowskie do skutecznego nawiązania i zacieśnienia współpracy międzynarodowej w tej dziedzinie; przypomina państwom członkowskim, że prawie połowa z nich dotąd nie ratyfikowała konwencji Rady Europy o cyberprzestępczości i apeluje do wszystkich państw członkowskich o ratyfikację i wdrożenie tej konwencji;

30. wzywa państwa członkowskie do poczynienia kroków w celu udostępnienia systemu bezpiecznej identyfikacji elektronicznej wszystkim mieszkańcom Europy;

31. nalega na zagwarantowanie otwartego internetu, w którym obywatele mają prawo, a użytkownicy biznesowi możliwość dostępu do informacji i rozpowszechniania informacji lub uruchamiania aplikacji i usług według własnego wyboru, zgodnie z w nowymi ramami regulacyjnymi; wzywa Komisję, Organ Europejskich Regulatorów Łączności Elektronicznej (BEREC) i krajowe organy regulacyjne do promowania przepisów dotyczących „neutralności sieci”, do dokładnego monitorowania ich wdrażania oraz do przedstawienia Parlamentowi Europejskiemu sprawozdania przed końcem 2010 r.; uważa, że prawodawstwo UE powinno zachowywać zasadę „zwykłego przekazu” ustanowioną w dyrektywie w sprawie handlu elektronicznego (2000/31/WE), stanowiącą podstawowy sposób umożliwienia swobodnej i otwartej konkurencji na rynku cyfrowym;

32. podkreśla, że pluralizm, wolność prasy i poszanowanie różnorodności kulturowej są fundamentalnymi wartościami i ostatecznymi celami Unii Europejskiej; wzywa zatem Komisję Europejską do zadbania, aby wszystkie proponowane strategie polityczne UE respektowały te wartości i cele;

33. z zadowoleniem przyjmuje szybkie wprowadzenie w życie przepisów w sprawie roamingu; podkreśla, że nadal potrzebne jest stałe monitorowanie cen roamingu w sieciach telefonii ruchomej w UE, w tym cen roamingu danych; wzywa BEREC do przeprowadzenia niezależnej analizy metod innych niż regulacja cen, które to metody można by zastosować w celu stworzenia konkurencyjnego wewnętrznego rynku roamingu; wzywa Komisję, aby na podstawie analizy przeprowadzonej przez BEREC oraz własnego przeglądu zaproponowała do 2013 r. długoterminowe rozwiązanie problemu roamingu w celu zapewnienia dobrze funkcjonującego, ukierunkowanego na konsumentów i konkurencyjnego rynku roamingu, co doprowadzi do obniżki cen;

Środa, 5 maja 2010 r.

34. podkreśla, że usługi cyfrowe mogą pomóc Europie w pełnym wykorzystaniu rynku wewnętrznego; wzywa do prowadzenia skutecznej polityki dotyczącej jednolitego rynku cyfrowego, który sprawiłby, że usługi on-line w Europie stałyby się bardziej konkurencyjne, dostępne, transgraniczny i przejrzyste, zapewniając jak najwyższy poziom ochrony konsumentów i likwidując dyskryminację terytorialną; wzywa instytucje UE, aby do 2013 r. usunęły główne bariery regulacyjne i administracyjne dla transgranicznych transakcji internetowych; wzywa Komisję do kontynuacji prowadzonej oceny wspólnotowego dorobku prawnego mającego wpływ na jednolity rynek cyfrowy oraz do zaproponowania działań legislacyjnych ukierunkowanych na główne przeszkody;

35. wzywa do przeprowadzenia badania w sprawie zharmonizowanych zasad w UE w celu wspierania wspólnego rynku w zakresie chmur obliczeniowych i handlu elektronicznego;

36. wzywa Komisję do rozważenia środków mających dalej zwiększać przejrzystość warunków transgranicznego handlu on-line oraz skuteczność transgranicznego egzekwowania i dochodzenia roszczeń; podkreśla, że pomyślny rozwój handlu on-line wymaga skutecznego rozpowszechniania produktów i towarów, w związku z czym wskazuje na potrzebę pilnego wdrożenia trzeciej dyrektywy pocztowej (2008/6/WE);

37. uważa, że państwa członkowskie powinny zapewnić niezbędne środowisko cyfrowe dla przedsiębiorstw, zwłaszcza MŚP; wzywa państwa członkowskie do ustanowienia punktów kompleksowej obsługi zajmujących się podatkiem VAT w celu ułatwienia MŚP i przedsiębiorcom transgranicznego handlu elektronicznego oraz wzywa Komisję do wspierania powszechnego stosowania elektronicznych faktur;

38. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zadbania, aby do 2015 r. co najmniej 50 % wszystkich zamówień publicznych było realizowanych za pośrednictwem środków elektronicznych, jak ustalono w planie działania uzgodnionym na konferencji ministerialnej w sprawie administracji elektronicznej, w 2005 r. w Manchesterze;

39. jest zdania, że dyrektywy stanowiące ramy prawne dla społeczeństwa informacyjnego prawie dziesięć lat po ich przyjęciu okazują się nieaktualne ze względu na rosnącą złożoność środowiska internetowego, wprowadzanie nowych technologii oraz to, że dane obywateli UE są w coraz większym stopniu przetwarzane poza granicami UE; uważa, że chociaż kwestie prawne związane z niektórymi dyrektywami można rozwiązać drogą stopniowej aktualizacji, inne dyrektywy wymagają bardziej dogłębnego przeglądu oraz że potrzebne jest przyjęcie międzynarodowych ram ochrony danych;

40. podkreśla potencjalne znaczenie cyfryzacji usług publicznych (e-administracji) dla obywateli i przedsiębiorstw, umożliwiającej bardziej wydajne i spersonalizowane świadczenie usług publicznych; wzywa państwa członkowskie, aby posłużyły się narzędziami z zakresu TIK w celu poprawy przejrzystości i odpowiedzialności działań rządowych oraz w celu przyczynienia się do bardziej partycypacyjnej demokracji obejmującej wszystkie grupy społeczno-ekonomiczne, podnosząc wiedzę nowych użytkowników oraz budując pewność i zaufanie; wzywa państwa członkowskie do opracowania krajowych planów przejścia na cyfrowe usługi publiczne, które to plany powinny obejmować cele i środki odnoszące się do udostępnienia wszystkich usług publicznych w Internecie oraz do zapewnienia ich dostępności dla osób niepełnosprawnych do 2015 r.;

41. podkreśla, że dla zdrowia obywateli europejskich istotne znaczenie mają łącza szerokopasmowe, które umożliwiają korzystanie z wydajnych technologii w zakresie informacji zdrowotnych, poprawiają jakość opieki, rozszerzają zasięg geograficzny opieki zdrowotnej na wiejskie obszary wyspiarskie, górskie i słabo zaludnione, ułatwiają opiekę domową oraz ograniczają zbędne leczenie i kosztowne przenoszenie pacjentów; przypomina, że dostęp do łącza szerokopasmowego może również pomóc chronić europejskich obywateli, ułatwiając i wspierając informacje dotyczące bezpieczeństwa publicznego, procedury, zdolność do reagowania w przypadku katastrof i odbudowę;

42. zauważa, że TIK są szczególnie ważne dla osób niepełnosprawnych, które w większym stopniu niż większość wymagają wsparcia technologicznego w codziennych czynnościach; uważa, że osoby niepełnosprawne mają prawo do korzystania w równym stopniu z szybkiego rozwoju produktów i usług powstających na bazie nowych technologii, ponieważ umożliwi im to uczestniczenie w integracyjnym społeczeństwie informacyjnym bez barier;

Środa, 5 maja 2010 r.

43. podkreśla, że należy wypracować tzw. „piątą swobodę”, umożliwiającą swobodny przepływ treści i wiedzy, oraz do 2015 r. przygotować spójne, przyjazne dla konsumenta ramy prawne dotyczące dostępu do zasobów cyfrowych w Europie, które to ramy poprawiłyby zaufanie konsumentów oraz zapewniły uczciwą równowagę między prawami właścicieli praw a powszechnym publicznym dostępem do treści i wiedzy; w związku z tempem rozwoju technologicznego apeluje do UE o przyspieszenie debaty na temat praw autorskich oraz przeanalizowanie skutków wprowadzenia tytułu prawnego do praw autorskich zgodnie z art. 118 Traktatu o funkcjonowaniu UE w celu zapewnienia jednolitej ochrony praw własności intelektualnej w całej Unii, zarówno w sieci, jak i poza nią;

44. uznaje, że europejskie sektory kreatywne i kulturalne nie tylko odgrywają istotną rolę we wspieraniu różnorodności kulturowej, pluralizmu medialnego i demokracji partycypacyjnej w Europie, lecz także są istotną siłą napędową trwałego wzrostu gospodarczego w Europie, a tym samym mogą pełnić decydującą rolę w ożywieniu gospodarczym UE; uznaje potrzebę sprzyjania środowisku, które będzie nadal wspierało sektor kreatywny; w związku z tym wzywa Komisję, aby wszelkie inicjatywy polityczne związane z agendą cyfrową były prowadzone z zastosowaniem Konwencji UNESCO w sprawie ochrony i promowania różnorodności form wyrazu kulturowego;

45. podkreśla, że europejska agenda cyfrowa powinna wspierać produkcję i rozpowszechnianie w UE wysokiej jakości zróżnicowanych kulturowo treści, aby zachęcać wszystkich obywateli UE do stosowania technologii cyfrowych, takich jak internet, oraz maksymalizować kulturalne i społeczne korzyści, jakie obywatele UE mogą czerpać z tych technologii; zaleca, aby rozpoczęto kampanię informacyjną na szczeblu UE w celu uzyskania wyższego poziomu znajomości tej problematyki, zwłaszcza poprzez tworzenie i upowszechnianie treści cyfrowych o charakterze kulturalnym; wzywa Komisję, aby w ramach programu prac ustawodawczych rozważyła możliwość zastosowania przez państwa członkowskie obniżonej stawki VAT w odniesieniu do rozpowszechniania dóbr kultury on-line;

46. podkreśla, że internet, który oferuje wiele nowych możliwości w zakresie obiegu i dostępności rezultatów pracy twórczej, niesie też nowe wyzwania związane z zabezpieczeniem cyberprzestrzeni Unii Europejskiej przed nowymi rodzajami przestępstw i wykroczeń; uważa, że sankcje, jako jedno z potencjalnych narzędzi w dziedzinie stosowania prawa autorskiego, muszą być z zasady wymierzone raczej w podmioty czerpiące zyski z handlu niż w indywidualnych obywateli;

47. uważa, że – w świetle nowych technologii, nowych środków umożliwiających świadczenia cyfrowe i zmieniającego się zachowania konsumentów – UE powinna wspierać politykę nastawioną na podaż oraz rozważyć dalsze dopracowanie zasad odnoszących się do licencji na korzystanie z praw autorskich oraz do ustalania praw autorskich; wzywa do stworzenia lepszego, skuteczniejszego i spójniejszego przejrzystego systemu zarządzania prawami i ich ustalania zarówno w odniesieniu do utworów muzycznych, jak i audiowizualnych, a także wzywa do większej przejrzystości i konkurencji między organizacjami zarządzającymi pobieraniem opłat;

48. podkreśla, że w nowej agendzie cyfrowej należy zwrócić większą uwagę na cyfryzację unikalnego dziedzictwa kulturowego Europy oraz na poprawę jego dostępności dla obywateli; wzywa państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniego wsparcia finansowego unijnej polityce cyfryzacji przy jednoczesnym zachęcaniu zarówno Komisji jak i państw członkowskich do znalezienia odpowiednich rozwiązań dla obecnych przeszkód prawnych.

49. wyraża głębokie zaniepokojenie przyszłością projektu europejskiej biblioteki cyfrowej, jeśli nie zostaną wprowadzone radykalne zmiany w obszarach cyfrowego formatu biblioteki, zarządzania, wydajności, wykonalności, użyteczności i wykorzystania w ramach tego projektu technologii komunikacyjnych na szeroką skalę;

50. uważa, że oprócz konsekwentnego wdrażania TIK niezbędne jest promowanie doskonałości w zakresie badań nad TIK oraz wspieranie inwestycji publicznych i prywatnych we wspólne badania naukowe i innowacje o dużym stopniu ryzyka; podkreśla, że Europa powinna być w czołówce rozwoju technologii internetowych, chmur obliczeniowych, inteligentnych środowisk i superkomputerów oraz niskoemisyjnych zastosowań TIK; proponuje podwojenie w następnej perspektywie finansowej budżetu UE przeznaczonego na badania nad TIK oraz czterokrotne zwiększenie budżetu na zastosowania TIK;

Środa, 5 maja 2010 r.

51. ubolewa, że w odniesieniu do przyciągania, rozwijania i zatrzymywania talentów naukowych w dziedzinie TIK Europa wciąż pozostaje w tyle za innymi przodującymi rynkami i doświadcza poważnego drenażu mózgów z uwagi na lepsze warunki pracy dla nauczycieli akademickich i naukowców w USA; podkreśla, że aby rozwiązać ten problem, Europa musi współpracować ze środowiskami akademickimi, jak również z przemysłem, aby opracować intensywny program rozwoju kariery zawodowej wspierający kluczową rolę środowisk zajmujących się badaniami naukowymi w ramach światowej klasy, zakrojonej na szeroką skalę innowacyjnej strategii w zakresie TIK;
52. uważa, że do 2015 r. wszystkie europejskie instytuty badawcze i infrastruktury muszą być połączone bardzo szybkimi gigabitowymi sieciami przesyłowymi i stworzyć intranet europejskiego środowiska naukowego;
53. wzywa do większych inwestycji w stosowanie w UE otwartego oprogramowania;
54. wzywa do nowych inwestycji w badania naukowe w celu poprawy wdrażania istniejących instrumentów cyfrowych, z myślą o zagwarantowaniu wszystkim obywatelom dostępu do produktów kultury;
55. wyraża zaniepokojenie biurokacją w programie ramowym UE; wzywa Komisję do zlikwidowania biurokracji przez przekształcenie procesów programu ramowego bez zagrożenia mu i utworzenie platformy użytkowników;
56. wzywa Komisję, aby wraz z państwami członkowskimi przeprowadziła ocenę sposobu, w jaki dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE w sprawie zamówień publicznych na roboty budowlane i ich transpozycja wspierają badania naukowe i innowacyjność, a także do określenia w stosownych przypadkach najlepszych praktyk; wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozważenia opracowania wskaźników innowacyjności zamówień publicznych na roboty budowlane;
57. przypomina, że przyszła konkurencyjność Europy i jej zdolność do wyjścia z obecnego kryzysu gospodarczego zależą w dużej mierze od jej zdolności do ułatwiania przedsiębiorstwom powszechnego i skutecznego wykorzystywania TIK; zauważa jednak, że MŚP wciąż pozostają daleko w tyle za dużymi przedsiębiorstwami oraz zwraca szczególną uwagę na gwarancje, jakich należy udzielić mikroprzedsiębiorstwom i małym przedsiębiorstwom, aby nie zostały pozbawione korzyści płynących z rozwoju TIK; wzywa państwa członkowskie i Komisję do zwiększenia wsparcia dla MŚP w odniesieniu do wykorzystania narzędzi z zakresu TIK w celu zwiększenia produktywności;
58. wzywa Komisję, aby przedstawiła cyfrowy plan wspierania możliwości prowadzenia działalności gospodarczej on-line, ukierunkowany przede wszystkim na oferowanie alternatywnych rozwiązań dla osób, które niedawno straciły pracę związku z kryzysem finansowym. uważa, że plan ten powinien obejmować udostępnianie oprogramowania i sprzętu po przystępnych cenach, jak również darmowe łącze internetowe i nieodpłatne doradztwo;
59. uważa, że „agenda 2015.eu” powinna mieć na celu uaktywnienie TIK na rzecz gospodarki niskowęmisyjnej; wzywa do wykorzystania technologii TIK do realizacji celów 20-20-20 w ramach strategii dotyczącej zmiany klimatu; uważa, że wdrożenie takich zastosowań, jak inteligentne sieci energetyczne, inteligentne liczniki, inteligentna mobilność, inteligentne pojazdy, inteligentne zarządzanie wodą i e-zdrowie powinny być kluczowymi inicjatywami „agendy 2015.eu”; podkreśla również, że emisję dwutlenku węgla w sektorze TIK należy do 2015 r. zmniejszyć o 50 %;
60. uważa, że w handlu międzynarodowym należy kierować się zasadą sprawiedliwego handlu w celu osiągnięcia odpowiedniej równowagi między otwieraniem się rynków a ochroną prawną poszczególnych sektorów gospodarki, ze szczególnym uwzględnieniem warunków pracy i warunków socjalnych;
61. uważa, że przyjęcie odpowiedzialności za „agendę 2015.eu” na wszystkich szczeblach politycznych i geograficznych (UE, krajowym i regionalnym) w kontekście wielopoziomowego zarządzania, jak również eksponowanie polityczne mają zasadnicze znaczenie dla jej skutecznego wdrażania; proponuje w związku z tym okresowe organizowanie szczytów dotyczących agendy cyfrowej, mających na celu dokonywanie przeglądu postępów na szczeblu Unii i państw członkowskich oraz nadawanie nowego bodźca politycznego;

Środa, 5 maja 2010 r.

62. zwraca szczególną uwagę Komisji, że konieczne jest wytyczenie inteligentnych (konkretnych, mierzalnych, odpowiednich, realistycznych i określonych w czasie) celów i zadań oraz przyjęcie planu działania uruchamiającego wszystkie odpowiednie instrumenty UE, takie jak: finansowanie, miękkie prawo, egzekwowanie i w razie potrzeby konkretne akty prawne we wszystkich właściwych obszarach polityki (tj. łączność elektroniczna, edukacja, badania naukowe, innowacyjność, polityka spójności); wzywa Komisję do dokonywania regularnych przeglądów osiągnięć strategii 2015.eu na podstawie większego zestawu wskaźników, umożliwiające ilościową i jakościową analizę skutków społecznych i gospodarczych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia odpowiedniej koordynacji programów UE oraz programów krajowych i regionalnych w tej dziedzinie;

63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz państwom członkowskim.

Strategia UE w zakresie stosunków z Ameryką Łacińską

P7_TA(2010)0141

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie strategii UE dotyczącej stosunków z Ameryką Łacińską (2009/2213(INI))

(2011/C 81 E/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając oświadczenia z pięciu szczytów szefów państw i rządów Ameryki Łacińskiej i Karaibów oraz Unii Europejskiej, które odbyły się dotąd w Rio de Janeiro (28 i 29 czerwca 1999 r.), Madrycie (17 i 18 maja 2002 r.), Guadalajarze (28 i 29 maja 2004 r.), Wiedniu (12 i 13 maja 2006 r.) i Limie (16 i 17 maja 2008 r.),
- uwzględniając wspólny komunikat z XIV spotkania ministerialnego Grupy z Rio i Unii Europejskiej, które odbyło się w Pradze w dniach 13 i 14 maja 2009 r.,
- uwzględniając wspólny komunikat ze spotkania ministerialnego Trójki Unii Europejskiej i ministrów krajów Ameryki Środkowej, które odbyło się w Pradze w dniu 14 maja 2009 r. w ramach Dialogu z San José,
- uwzględniając deklarację wygłoszoną na XIX szczycie iberoamerykańskim szefów państw i rządów, który odbył się w Estoril w Portugalii w dniach od 29 listopada do 1 grudnia 2009 r. (deklaracja z Lizbony),
- uwzględniając komunikat Komisji z 30 września 2009 r. pt. „Unia Europejska i Ameryka Łacińska: partnerzy na arenie międzynarodowej” (COM(2009)0495),
- uwzględniając konkluzje Rady Unii Europejskiej z dnia 8 grudnia 2009 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską i Ameryką Łacińską,
- uwzględniając rezolucje Europejsko-Latynoamerykańskiego Zgromadzenia Parlamentarnego (EuroLat), a zwłaszcza rezolucję z dnia 20 grudnia 2007 r. w sprawie stosunków między Unią Europejską i Ameryką Łacińską w perspektywie V szczytu w Limie, ze szczególnym uwzględnieniem rządów demokratycznych, rezolucję z dnia 8 kwietnia 2009 r. w sprawie europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa oraz projekt rezolucji z dnia 15 października 2009 r. w sprawie partnerstwa między Unią Europejską a Ameryką Łacińską w perspektywie VI szczytu w Madrycie w maju 2010 r.,

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając rezolucję z dnia 15 listopada 2001 r. w sprawie wszechstronnego partnerstwa i wspólnej strategii stosunków między Unią Europejską i Ameryką Łacińską ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 27 kwietnia 2006 r. w sprawie ściślejszego partnerstwa między Unią Europejską a Ameryką Łacińską ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 24 kwietnia 2008 r. w sprawie V szczytu Ameryka Łacińska i Karaiby/UE w Limie ⁽³⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie trzęsienia ziemi na Haiti, rezolucję z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie Wenezueli i rezolucję z dnia 11 marca 2010 r. w sprawie sytuacji więźniów politycznych i więźniów sumienia na Kubie,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 października 2007 r. w sprawie zabójstw kobiet (kobietobójstwa) w Ameryce Środkowej i Meksyku oraz roli Unii Europejskiej w zwalczaniu tego zjawiska ⁽⁴⁾,
- uwzględniając art. 48 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0111/2010),
 - A. mając na uwadze ważny charakter strategicznego partnerstwa międzyregionalnego UE –Ameryka Łacińska oraz znaczenie, jakie dla obu regionów ma pogłębianie i udoskonalanie tegoż partnerstwa,
 - B. mając na uwadze, że do priorytetów hiszpańskiej prezydencji UE oraz przyszłej prezydencji belgijskiej i węgierskiej należy zacieśnienie stosunków między UE a Ameryką Łacińską,
 - C. mając na uwadze, że od czasu pierwszego szczytu w 1999 r. w strategicznym partnerstwie międzyregionalnym dokonały się już znaczne postępy, do których należy zaliczyć zwłaszcza utworzenie na szczycie w Wiedniu zgromadzenia EuroLat (parlamentarnego organu strategicznego partnerstwa międzyregionalnego), lecz nadal stoją przed nim wyzwania i cele do zrealizowania,
 - D. mając na uwadze, że jednym z kluczowych celów strategicznego partnerstwa międzyregionalnego jest integracja regionalna realizowana dzięki zawieraniu subregionalnych i dwustronnych układów o stowarzyszeniu oraz umów o partnerstwie strategicznym,
 - E. mając na uwadze, że Unia Narodów Ameryki Południowej (UNASUR) może stymulować poszczególne procesy integracji występujące na kontynencie (Wspólnota Andyjska, Mercosur, System Integracji Ameryki Środkowej), chociaż ma odmienny charakter,
 - F. mając na uwadze, że w obliczu potencjalnych konfliktów w Ameryce Łacińskiej, zarówno w chwili obecnej, jak i w przyszłości, stosowne jest, by zainteresowane rządy – korzystając z zasady pomocniczości – wyczerpywały możliwości postępowania w instancjach sądowniczych w Ameryce Łacińskiej, zanim zwrócą się do instancji spoza kontynentu,
 - G. mając na uwadze, że w ostatnich latach zarówno w Ameryce Łacińskiej, jak i w Europie znacznie wzrosły wydatki na cele wojskowe,
 - H. mając na uwadze, że wspomniane partnerstwo międzyregionalne jeszcze bardziej skonsolidowało koordynację działań obu stron na forach i w instytucjach międzynarodowych oraz że należy nie tylko opracowywać wspólny program, ale również koordynować stanowiska w sprawach o randze światowej, uwzględniając interesy i obawy obu stron,

⁽¹⁾ Dz.U. C 140 E z 16.3.2002, s. 569.

⁽²⁾ Dz.U. C 296 E z 6.12.2006, s. 123.

⁽³⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 64.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 140.

Środa, 5 maja 2010 r.

- I. mając na uwadze historyczny punkt zwrotny, jakim jest niedawno ratyfikowana przez UE Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych i to, co może oznaczać jej wejście w życie w odniesieniu do rzeczywistego korzystania z praw obywatelskich i społecznych oraz promocji równości szans dla 60 milionów osób niepełnosprawnych, które żyją w regionie latynoamerykańskim,
- J. mając na uwadze, że powstanie nowego rządu Stanów Zjednoczonych obudziło wielkie nadzieje,
- K. mając na uwadze, że w Ameryce Łacińskiej mieszka ponad 600 mln osób, że na kontynencie tym wytwarza się 10 % światowego PKB, że występuje na nim 40 % gatunków roślin obecnych na naszej planecie oraz że dysponuje on wyjątkowym kapitałem ludzkim,
- L. mając na uwadze, że stosunki między UE i Ameryką Łacińską opierają się na wspólnych wartościach oraz że poszanowanie praw człowieka i podstawowych swobód stanowi kluczowy element partnerstwa strategicznego,
- M. mając na uwadze, że rozwój stosunków z Ameryką Łacińską niesie obopólne korzyści i może być korzystny zarówno dla wszystkich państw członkowskich UE, jak i dla ogółu państw Ameryki Łacińskiej,
- N. mając na uwadze, że uwzględnianie problematyki płci we wszystkich dziedzinach polityki może przyczynić się do tworzenia sprawiedliwszych i bardziej demokratycznych społeczeństw, uznających równość kobiet i mężczyzn we wszystkich obszarach życia,
- O. mając na uwadze, że w UE oraz w Ameryce Łacińskiej i na Karaibach mieszka łącznie ponad miliard osób oraz że na ich obszarze leży jedna trzecia państw należących do ONZ,
- P. mając na uwadze, że UE jest głównym ofiarodawcą pomocy na rzecz rozwoju, najważniejszym inwestorem i drugim w kolejności partnerem handlowym Ameryki Łacińskiej (pierwszym w Mercosurze i w Chile) oraz że od początku funkcjonowania międzyregionalnego partnerstwa strategicznego w 1999 r. UE sfinansowała przedsięwzięcia i programy na łączną kwotę ponad 3 mld euro,
- Q. mając na uwadze, że w 2010 r. wychodzenie ze światowego kryzysu będzie jeszcze powolne, a także mając na uwadze, że chociaż Ameryka Łacińska lepiej radzi sobie z kryzysem niż gospodarka innych krajów rozwiniętych, a jej średni wzrost gospodarczy wyniesie w 2010 r. niemal 3 %, to tempo wychodzenia z kryzysu będzie bardzo niejednolite, a poziom wzrostu niewystarczający, by w istotnej mierze poprawić warunki socjalne mieszkańców, którzy wciąż korzystają z ochrony socjalnej znacznie niższej niż ich europejscy odpowiednicy,
- R. mając na uwadze wysoką stopę bezrobocia wśród młodych ludzi w ważnych krajach Ameryki Łacińskiej i w UE,
- S. mając na uwadze, że mimo znacznych postępów w regionie niezbędna jest dalsza istotna poprawa wskaźnika śmiertelności niemowląt i matek,
- T. mając na uwadze, że produkcja narkotyków i ich przemyt nadal są bardzo poważnym problemem w regionie; mając na uwadze wzrost uprawy koki w Ameryce Środkowej oraz konflikt polityczno-kulturowy między konwencjami i rezolucjami ONZ, która uważa je za uprawy nielegalne, a oficjalnym stanowiskiem niektórych rządów, które uważają tę roślinę za element kultury ludów tubylczych,

Środa, 5 maja 2010 r.

- U. mając na uwadze ubóstwo, nierówności i dyskryminację dotyczące niektóre społeczności tubylcze w wielu krajach Ameryki Łacińskiej,
- V. mając na uwadze potrzebę znacznej poprawy w kluczowych sektorach, np. w energetyce, gospodarce wodnej, infrastrukturze i komunikacji, na wzór poprawy, jaka zaszła już w sektorze telekomunikacji,
- W. mając na uwadze, że rozwój regionu Ameryki Łacińskiej i jego zdolność do udziału w procesach integracji będą utrudnione, jeśli nie nastąpi odpowiednie dostosowanie infrastruktury,
- X. mając na uwadze poważne obawy, jakie wzbudza w Ameryce Łacińskiej polityka imigracyjna UE, oraz konieczność zawarcia w tej niezwykle delikatnej materii porozumień uwzględniających uzasadnione interesy partnerów europejsko-latynoamerykańskich,
- Y. mając na uwadze, że Europejski Bank Inwestycyjny rozpoczął działalność w Ameryce Łacińskiej w 1993 r. oraz że w obecnej kadencji (2007-2013) dysponuje on kwotą 2,8 mld euro na finansowanie projektów w tym regionie,
- Z. mając na uwadze, że innowacje i wiedza to podstawowe instrumenty służące likwidacji ubóstwa, walce z głodem i osiągnięciu zrównoważonego rozwoju – jak stwierdzono na ostatnim szczycie iberoamerykańskim,
- AA. mając na uwadze, że w badaniu przeprowadzonym niedawno przez Organizację Państw Iberoamerykańskich na rzecz Edukacji, Nauki i Kultury oraz Komisję Gospodarczą ds. Ameryki Łacińskiej i Karaibów (CEPAL) na 55 mld euro oszacowano budżet niezbędny, by w ciągu 10 lat (od 2011 do 2021 r.) zrealizować tzw. cele edukacyjne na 2021 r., mające położyć kres olbrzymim istniejącym nierównościom, wyeliminować analfabetyzm, zagwarantować naukę w szkole 15 milionom dzieci od 3. do 6. roku życia, które dotychczas z nauki nie korzystają, utworzyć solidne i skuteczne systemy kształcenia zawodowego, obecnie nieistniejące, oraz w znacznej mierze poprawić warunki dostępu do wyższych uczelni,
1. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji pt. „Unia Europejska i Ameryka Łacińska: partnerzy na arenie międzynarodowej”, zawierający określenie, ocenę i wnioski operacyjne służące osiągnięciu celów międzyregionalnego partnerstwa strategicznego;
 2. z zadowoleniem przyjmuje impuls nadany przez hiszpańską prezydentę podpisaniu układu o stowarzyszeniu między UE a krajami Ameryki Środkowej oraz wielostronnych umów handlowych z Kolumbią i Peru, a także zdecydowaną wolę i zainteresowanie wznowieniem negocjacji między UE a Mercosurem;
 3. przypomina, że wsparcie poszczególnych procesów integracji regionalnej w Ameryce Łacińskiej jest podstawową zasadą międzyregionalnego partnerstwa strategicznego, i ufa, że partnerstwo strategiczne umożliwi lepszą koordynacji stanowisk wobec sytuacji kryzysowych i problemów o randze światowej w oparciu o wspólne wartości i z uwzględnieniem wspólnych interesów i obaw;
 4. odnotowuje zmiany polityczne, jakie zaszły w obu regionach, i podkreśla potrzebę zwracania bacznej uwagi na rozwój sytuacji, aby w razie potrzeby zmienić i dostosować do nowych okoliczności politykę Unii wobec Ameryki Łacińskiej;
 5. podkreśla rolę zasad i wartości, które leżą u podstaw międzyregionalnego partnerstwa strategicznego, np. pluralistycznej demokracji przedstawicielskiej, poszanowania praw człowieka i podstawowych swobód, wolności słowa, zasad państwa prawa, praworządności, poszanowania ustalonych zasad, pewności prawa oraz odrzucenia wszelkich form dyktatury i rządów autorytarnych;

Środa, 5 maja 2010 r.

6. wzywa wszystkich partnerów międzyregionalnego partnerstwa strategicznego do wywiązania się z obowiązków w zakresie dobrych rządów i sprawiedliwości społecznej;

Strategiczna wizja PE dotycząca międzyregionalnego partnerstwa strategicznego między UE a Ameryką Łacińską

7. potwierdza, że ostatecznym celem międzyregionalnego partnerstwa strategicznego między UE a Ameryką Łacińską jest utworzenie około 2015 r. europejsko-latynoamerykańskiej strefy wszechstronnego partnerstwa międzyregionalnego poświęconego kwestiom politycznym, gospodarczym, handlowym, społecznym i kulturalnym, gwarantującego obu regionom trwały rozwój;

Sposoby realizacji celów europejsko-latynoamerykańskiej strefy wszechstronnego partnerstwa międzyregionalnego:

Aspekt polityczny międzyregionalnego partnerstwa strategicznego

8. apeluje o wykorzystanie nowych możliwości wynikających z wejścia w życie traktatu lizbońskiego, z korzyścią dla międzyregionalnego partnerstwa strategicznego;

9. apeluje, aby wiceprzewodnicząca Komisji / wysoka przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa zagwarantowała jedność, spójność i skuteczność działań zewnętrznych Unii w Ameryce Łacińskiej przy wsparciu ze strony Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych i przy aktywnym udziale w najbliższym szczycie UE – Ameryka Łacińska i Karaiby, który odbędzie się w maju 2010 r. w Madrycie;

10. zwraca się w szczególności do wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel oraz do Rady o określenie jasnych wytycznych dotyczących najlepszych metod ścisłej współpracy na rzecz skutecznego multilateralizmu, ochrony środowiska naturalnego i zasobów naturalnych, walki ze zmianami klimatu, zwiększania zdolności ONZ do utrzymywania i utrwalania pokoju, realizacji milenijnych celów rozwoju, a także na rzecz sprostania – w ramach prawa międzynarodowego – wspólnym zagrożeniom dla pokoju i bezpieczeństwa, w tym handlowi narkotykami i bronią, przestępczości zorganizowanej, bezkarności i terroryzmowi, zgodnie z postanowieniami z Limy;

11. zwraca się także o ustanowienie odpowiednich mechanizmów współpracy instytucjonalnej między zgrupowaniem EuroLat a poszczególnymi instytucjami Unii, zgodnie z konkluzjami szczytu w Limie;

12. przypomina, że przyszła Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinna dopilnować, by PE miał w przedstawicielstwach UE – przede wszystkim w kluczowych regionach, do których należy Ameryka Łacińska – odpowiednich partnerów, dzięki którym można będzie zagwarantować pełną współpracę z Parlamentem;

13. zaleca przyjęcie europejsko-latynoamerykańskiej karty na rzecz pokoju i bezpieczeństwa, która – bazując na karcie ONZ i na powiązanym z nią prawodawstwie międzynarodowym – obejmie strategię i kierunki wspólnych działań politycznych i dotyczących bezpieczeństwa, by stawić czoła wspólnym zagrożeniom i wyzwaniom, wobec których stoją partnerzy międzyregionalnego partnerstwa strategicznego;

14. uznaje pracę wykonaną przez UNASUR oraz postępy dyplomatyczne uzyskane na kontynencie;

15. ponownie daje wyraz przekonaniu, że wewnętrzna stabilność wielu partnerów z Ameryki Łacińskiej nadal zależy od reformy państwa, która powinna obejmować włączenie wszystkich ludów tubylczych i innych mniejszości do procedur podejmowania decyzji, aby uniknąć wszelkiego rodzaju dyskryminacji i wspierać zachowanie kultur i tradycji, gdyż przyczyni się to dalszego wzbogacania społeczeństw i wzmocni demokratyczne rządy;

Środa, 5 maja 2010 r.

16. zauważa, że wydajne i niezależne sądownictwo oraz skuteczna polityka respektująca prawa człowieka w ramach odpowiedzialnej, podlegającej kontroli i przejrzystej administracji dają obywatelom poczucie bezpieczeństwa, wzmacniają zaufanie do przedstawicielskiego systemu parlamentarnego i zapobiegają obojętności wobec niego;

17. apeluje, aby kontynuowano i pogłębiano konstruktywny dialog na temat problemu migracji na obszarze europejsko-latynoamerykańskim, zarówno z krajami docelowymi, jak i z krajami pochodzenia i tranzytu; w związku z tym popiera zorganizowany i kompleksowy dialog międzyregionalny na temat migracji między Unią Europejską a Ameryką Łacińską i Karaibami, rozpoczęty dnia 30 czerwca 2009 r., który dał impuls do realizacji zobowiązań szczytu z Limy; z zadowoleniem przyjmuje także powstanie w zgromadzeniu parlamentarnym EuroLat grupy roboczej ds. migracji, mającej utworzyć obszar dialogu i propozycji w tej dziedzinie z uwzględnieniem faktu, że omawiany temat jest dla poszczególnych partnerów drażliwy;

18. w związku z projektami realizowanymi obecnie w Peru, w Kolumbii i w Boliwii zaleca zwiększenie puli środków na finansowanie programów likwidacji upraw narkotyków dzięki alternatywnemu rozwojowi, poszukując formuł umożliwiających stowarzyszenie się zainteresowanej ludności;

19. ubolewa, że w obliczu konieczności łagodzenia ogromnych niedostatków wynikających z zapóźnień rozwojowych, ubóstwa, pandemii, niedożywienia, przestępczości i klęsk żywiołowych niektóre kraje przeznaczają środki finansowe na nadmierny wzrost wydatków na cele wojskowe;

20. apeluje, by walka ze zmianami klimatu i globalnym ociepleniem stanowiła priorytet w programie politycznym stosunków między UE a krajami Ameryki Łacińskiej i Karaibów, a także zaleca uzgadnianie stanowisk na różnego rodzaju forach dialogu poświęconych środowisku naturalnemu i zmianom klimatu, zwłaszcza w ramach ONZ, popierając zarazem kolejny szczyt, który odbędzie się w Meksyku pod koniec 2010 r.; ponadto wzywa do ciągłości spotkań ministrów ochrony środowiska z obu regionów, zainicjowanych w Brukseli w marcu 2008 r.; podkreśla również, że pierwszymi ofiarami negatywnych skutków zmian klimatu i globalnego ocieplenia są osoby najuboższe, a zwłaszcza ludność tubylcza; wyraża też nadzieję, że działalność instrumentu inwestycyjnego dla Ameryki Łacińskiej można skierować między innymi na wspieranie projektów mających na celu przeciwdziałanie zmianom klimatu, sprzyjanie korzystaniu z transportu publicznego na krótkich odległościach, promowanie pojazdów elektrycznych oraz wspieranie projektu ITT Yasuni w Ekwadorze, itp.;

Aspekt ekonomiczny i handlowy międzyregionalnego partnerstwa strategicznego

21. ponawia propozycję utworzenia europejsko-latynoamerykańskiej strefy wszechstronnego partnerstwa międzyregionalnego w oparciu o model typu „WTO – regionalizm”, który należy wprowadzić dwuetapowo;

22. w celu zakończenia pierwszego etapu zdecydowanie popiera wznowienie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu UE-Mercosur (jako że szybko zawarty układ o stowarzyszeniu tego rodzaju, mający niezwykle znaczenie i wpływający na życie siedmiuset milionów osób, byłby najambitniejszym na świecie porozumieniem międzyregionalnym), zakończenie negocjacji w sprawie układu o stowarzyszeniu UE-Ameryka Środkowa przed szczytem w Madrycie, przegląd politycznego układu o współpracy ze Wspólnotą Andyjską z 2003 r. oraz pogłębienie obowiązujących układów o stowarzyszeniu z Meksykiem i Chile; zauważa zadowolające zamknięcie negocjacji w sprawie wielostronnego porozumienia handlowego między UE a krajami Wspólnoty Andyjskiej; podejmie wyęzione działania w celu należytego przeprowadzenia procedury parlamentarnej ratyfikacji tych układów, by zapewnić ich korzystny wpływ na wszystkie zagadnienia będące przedmiotem wspólnego zainteresowania;

23. przypomina, że negocjacje w sprawie układu o stowarzyszeniu UE-Ameryka Środkowa rozpoczęły się w oparciu o podejście międzyregionalne, i podkreśla, że powinny zostać zakończone w ten sam sposób, gwarantując, że żaden kraj nie znajdzie się na marginesie;

Środa, 5 maja 2010 r.

24. w celu zakończenia drugiego etapu i zawarcia około 2015 r. układu o wszechstronnym stowarzyszeniu międzyregionalnym zwraca się o zapewnienie poszczególnym aspektom międzyregionalnego partnerstwa strategicznego wsparcia prawnego i instytucjonalnego oraz pełnego zasięgu geograficznego, a także o ustanowienie wspólnych przepisów i zasad o charakterze ogólnym, ułatwiających korzystanie z poszczególnych swobód, by powstało jak najszerze partnerstwo poprzez pogłębienie z jednej strony porozumień integracyjnych w Ameryce Łacińskiej, a z drugiej strony procesu stowarzyszenia UE z poszczególnymi krajami i grupami regionu;

Aspekt społeczny międzyregionalnego partnerstwa strategicznego

25. z myślą o podejmowaniu uzgodnionych działań zaleca koordynację stanowisk obu regionów co do metod realizacji milenijnych celów rozwoju w związku z przewidzianym na wrzesień 2010 r. posiedzeniem wysokiego szczebla ONZ, zwłaszcza celów, które dotyczą walki z ubóstwem, tworzenia stabilnych i dobrych jakościowo miejsc pracy oraz integracji społecznej grup wykluczonych, zwłaszcza ludności tubylczej, dzieci, kobiet i osób niepełnosprawnych;

26. uważa milenijne cele rozwoju za jedne z najważniejszych celów do zrealizowania do roku 2015 poprzez skoncentrowanie inwestycji na krajach najbiedniejszych i najbardziej potrzebującej ludności, a także wzywa oba regiony do znalezienia platformy porozumienia przed spotkaniem wysokiego szczebla dotyczącym milenijnych celów rozwoju, które ma się odbyć we wrześniu 2010 r.;

27. ufa, że zainicjowanie poważnego i wnikliwego dialogu na temat nauki, technologii i innowacji może przyczynić się do powstania europejsko-latynoamerykańskiego obszaru innowacji i wiedzy, na wzór umowy w sprawie innowacji zawartej z Chile;

28. przypomina, że edukacja i inwestycje w kapitał ludzki są podstawą spójności społecznej i rozwoju społeczno-gospodarczego, i zwraca się o podjęcie konkretnych starań i przeznaczenie odpowiednich funduszy na walkę z analfabetyzmem, którego poziom jest nadal wysoki w niektórych krajach regionu, zwłaszcza wśród dziewczynki i kobiet, oraz na dostęp do publicznej i bezpłatnej edukacji na szczeblu podstawowym i średnim, ograniczony z powodu braku odpowiednich środków w niektórych budżetach państwowych; w związku z tym popiera projekt przygotowany przez Organizację Państw Iberoamerykańskich pt. „Cele edukacyjne na 2021 r.: Takiej edukacji chcemy dla pokolenia dwusetlecia”;

29. podkreśla, że bez zasadniczej zmiany sytuacji społeczno-gospodarczej niemożliwy będzie udział Ameryki Łacińskiej w społeczeństwie opartym na wiedzy, co stanowi najważniejszy strategiczny atut rozwoju;

30. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy na rzecz wspierania oraz wymiany wiedzy i dobrych praktyk w dziedzinie prawa, np. niedawne utworzenie Latynoamerykańskiego Ośrodka Badań, Rozwoju i Innowacji w Dziedzinie Prawa, z zadowoleniem przyjmuje utworzenie Grupy 100 i uważa, że inicjatywy te mogą być niesłychanie użytecznym narzędziem wspierania wysiłków Komisji na rzecz utworzenia międzyregionalnego partnerstwa strategicznego;

31. sugeruje, by kraje Ameryki Łacińskiej prowadzące spory z sąsiadami lub mogące potencjalnie na taką drogę wstąpić (bez względu na to, czy spory te dotyczą granic, czy innych kwestii) dołożyły wszelkich starań, by odwoływać się do sądów ustanowionych w ramach różnych procesów integracji lub sądów ogólnych o zasięgu kontynentalnym i unikać przenoszenia konfliktów do sądów spoza kontynentu;

32. z zadowoleniem przyjmuje starania podejmowane w kwestiach równości płci, domaga się zwiększenia tych starań i zaleca, by w ramach współpracy między UE a Ameryką Łacińską rozwijano obszary polityki wspierające poprawę statusu prawnego kobiet, równy dostęp do edukacji i pracy oraz prawa człowieka i prawa socjalne i zwraca się do zainteresowanych rządów i organów współpracy o wspieranie takich inicjatyw poprzez udostępnianie odpowiednich zasobów ludzkich, środków finansowych i technicznych;

33. wzywa odpowiednie instytucje, by w ramach partnerstwa strategicznego wspierały odpowiednimi funduszami i środkami technicznymi politykę zapobiegania przemocy wobec kobiet i ochrony przed nią;

Środa, 5 maja 2010 r.

34. z zadowoleniem przyjmuje niedawne orzeczenie Międzyamerykańskiego Trybunału Praw Człowieka w sprawie zabójstw kobiet w meksykańskim Campo Algodonero jako precedens dla całego regionu; wzywa rządy państw Unii Europejskiej, Ameryki Łacińskiej i Karaibów, by wykorzystały to orzeczenie jako wytyczne dla przyszłych prac oraz by zagwarantowały, że ich zdecydowanemu potępieniu przemocy wobec kobiet będą towarzyszyć odpowiednio finansowane programy ochrony, zapobiegania i sprawiedliwości naprawczej; wzywa także do zdecydowanego zaangażowania w walkę z wszelką przemocą na tle płci, a także do stosownych inwestycji w zdrowie reprodukcyjne oraz w programy mające wspierać równość płci, edukację seksualną i dostęp do metod planowania rodziny zgodnie z programem działań Międzynarodowej konferencji na temat ludności i rozwoju (ICPD) (z 1994 r.);

35. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki w zakresie spójności społecznej podejmowane w ostatnich latach przez większość rządów Ameryki Łacińskiej, a także zaleca odnowienie i intensyfikację programów Euro-social, URB-AL i EUroCLIMA, jak również odpowiednie przyszłe wdrożenie Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych z myślą o promowaniu równości szans w stosunku do przeszło 60 milionów obywateli w różnym stopniu dotkniętych niepełnosprawnością, którym grozi wykluczenie społeczne w regionie latynoamerykańskim;

36. przypomina znaczenie wymiany doświadczeń na temat kwestii leżących we wspólnym interesie, np. spójności społecznej, dla zwalczania ubóstwa i redukcji nierówności; w związku z tym popiera ministerialne forum UE-AŁK w sprawie spójności społecznej, które odbyło się w Limie w dniach od 8 do 10 lutego 2010 r. i na którym skupiono się na temacie „Promowanie godnego zatrudnienia dla młodzieży: Jak wspierać spójność społeczną?”, a także z zadowoleniem przyjmuje deklarację z Bahii wydaną na zakończenie IV międzynarodowego spotkania sieci EUROsocial w dniu 25 czerwca 2009 r.;

37. z zadowoleniem przyjmuje najbliższe spotkanie ministrów i przedstawicieli najwyższych organów ds. ubezpieczeń społecznych UE-AŁK, poświęcone koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, które odbędzie się w dniach 13 i 14 maja 2010 r. w Alcalá de Henares (region Madrytu), popiera również prace Iberoamerykańskiej Organizacji Ubezpieczeń Społecznych, wspierającej dobrobyt gospodarczy i społeczny dzięki koordynacji i wymianie doświadczeń w zakresie ubezpieczeń społecznych i domaga się, aby zarówno na spotkaniu ministrów, jak i w ramach Iberoamerykańskiej Organizacji Ubezpieczeń Społecznych przedstawiono kreatywne propozycje mające na celu zapewnienie maksymalnej ochrony społecznej zainteresowanej ludności;

38. zauważa, że pożądana integracja regionalna – do której dążą liczne rządy krajów Ameryki Łacińskiej i do której zachęca Unia Europejska – powinna sprzyjać poprawie infrastruktury, intensyfikacji handlu międzyregionalnego oraz podniesieniu w poszczególnych krajach wiedzy o różnych podmiotach politycznych, społecznych i gospodarczych działających w pozostałych krajach;

39. przypomina, że strategia obejmująca konkretne działania i praktyki na rzecz integracji (m.in. drogi, kolej, ropo- i gazociągi, współpraca w zakresie energii odnawialnej, wspieranie handlu międzyregionalnego) oraz eksponowanie różnych podmiotów działających w regionie przyspieszy pojawienie się impulsu do integracji i wzmocni poczucie wspólnoty w regionie;

40. podkreśla, że zapobieżenie zatrzymaniu rozwoju w regionie i uniknięcie blokady trwałego rozwoju wymaga skoordynowanej strategii w sektorze energetyki, gospodarki wodnej i komunikacji;

41. zaleca rządowi Ameryki Łacińskiej – i zwraca się do Unii Europejskiej o udzielenie jak największego wsparcia w realizacji tego ogromnego zadania – aby uznając trudną sytuację społeczną w stosunkowo stabilnej atmosferze gospodarczej, podjęły zdecydowane i trwałe działania polityczne, np. inwestycje w roboty publiczne, wzmocnianie potencjału rynku wewnętrznego, ochrona małych i średnich przedsiębiorstw, zwiększenie oferty kredytowej, podnoszenie poziomu inwestycji w służbę zdrowia i edukację, zwracanie bacznej uwagi na bezrobocie wśród młodzieży i dyskryminację na rynku pracy ze względu na płeć;

42. przypomina w związku z tym, że chociaż nie jest łatwo uzyskać odpowiednie środki finansowe na realizację opisanych celów, to należy tworzyć sprawiedliwe i nowoczesne systemy fiskalne, umożliwiające zwalczanie oszustw podatkowych, a także ponownie rozważyć kwestię nadmiernych wydatków na cele wojskowe;

43. apeluje, by Unia Europejska i kraje Ameryki Łacińskiej, w których żyje ludność tubylcza, zacieśniały współpracę w celu realizacji skutecznych planów zwalczania głodu, zapóźnienia rozwojowego, analfabetyzmu i chorób przewlekłych;

Środa, 5 maja 2010 r.

44. jest zdania, że spójność społeczną, będącą celem partnerstwa UE-AŁK, można będzie osiągnąć tylko wtedy, gdy prowadzić będzie ona do wysokiego poziomu rozwoju oraz sprawiedliwego rozdziału dochodów i dobrobytu, a także uważa, że cel ten wymaga podjęcia konkretnych środków służących likwidacji ubóstwa zgodnie z milenijnymi celami rozwoju oraz umocnieniu systemu sądowego w krajach Ameryki Łacińskiej i Karaibów;

45. podkreśla znaczenie bezpieczeństwa żywnościowego dla krajów Ameryki Łacińskiej i Karaibów, a także odpowiednich możliwości przechowywania żywności w celu stawienia czoła nadchodzącym wyzwaniom w dziedzinie zaopatrzenia w żywność;

46. wzywa UE, by zobowiązała międzynarodowe korporacje z siedzibą w UE do stosowania w krajach Ameryki Łacińskiej i Karaibów minimalnych norm ekologicznych i społecznych ustalonych w umowach międzynarodowych, np. w Agendzie dotyczącej godnej pracy opracowanej przez Międzynarodową Organizację Pracy, a także do nieuchylania się od tego obowiązku;

Mechanizmy realizacji ostatecznych celów partnerstwa strategicznego:

Mechanizmy instytucjonalne

47. zaleca utrzymanie szczytów odbywających się co dwa lata, lecz podkreśla, że stosunki z Ameryką Łacińską nie powinny się ograniczać do perspektywy dwuletniej, ale że należy je zacieśnić w perspektywie długofalowej;

48. proponuje zainicjowanie międzyregionalnego dialogu politycznego przy zastosowaniu nowego, trójstronnego podejścia, który byłby poświęcony tematowi, dziedzinom i interesom wspólnym dla grup UE-AŁK-Azja, UE-AŁK-Afryka i UE-AŁK-USA, a tym samym zmierzał do europejsko-atlantycznego obszaru obejmującego Stany Zjednoczone, Amerykę Łacińską i Unię Europejską;

49. ponownie przypomina propozycję utworzenia Fundacji Europa – Ameryka Łacińska i Karaiby, której głównym celem powinna być pomoc w przygotowaniu szczytów oraz śledzenie realizacji przyjętych na nich decyzji i wytycznych dotyczących działań politycznych, a która powinna ponadto stanowić forum dialogu i koordynacji w okresach między szczytami dla wszystkich podmiotów politycznych, gospodarczych, instytucjonalnych i akademickich oraz organizacji społeczeństwa obywatelskiego dążących do zacieśnienia stosunków europejsko-latynoamerykańskich, w tym dla zgromadzenia EuroLat;

50. proponuje, by strukturę organizacyjną tej fundacji wzorowano na strukturze Fundacji im. Anny Lindh, która obejmuje prezesa i radę konsultacyjną wydającą zalecenia na temat strategicznych wytycznych fundacji dla rady dyrektorów, dyrektora i sieci krajowych, dzięki czemu zalecenia te przekazywane są wszystkim zaangażowanym szczeblom;

51. podkreśla, że budżet fundacji powinien być ograniczony, ale wystarczający do realizacji powierzonych zadań, pochodzący z systemu finansowania obejmującego wkład zaangażowanych państw członkowskich Unii i państw Ameryki Łacińskiej należących do fundacji oraz budżetu UE, a także zasoby własne generowane przez samą fundację lub oddane do jej dyspozycji przez podmioty sponsorujące powiązane z obszarem europejsko-latynoamerykańskim;

52. proponuje utworzenie – pod nadzorem fundacji i przy koordynacji z jej strony – obserwatorium migracji w strefie europejsko-latynoamerykańskiej, mającego na celu stałe i szczegółowe śledzenie wszystkich kwestii związanych z ruchami migracyjnymi w tej strefie, międzyregionalnego ośrodka zapobiegania konfliktom, mającego na celu wczesne wykrywanie przyczyn ewentualnych gwałtownych konfliktów i konfliktów zbrojnych oraz poszukiwanie najlepszych sposobów zapobiegania takim konfliktom i unikania ich ewentualnej eskalacji, a także międzyregionalnego ośrodka zapobiegania klęskom (zwłaszcza wobec dramatycznej sytuacji na Haiti po niszczycielskim trzęsieniu ziemi, które miało miejsce 12 stycznia 2010 r., i w Chile po trzęsieniu ziemi i przejściu fal tsunami, które uderzyły w ten region w dniu 27 lutego 2010 r.), mającego opracować wspólne strategie oraz system alarmowania w sytuacjach nagłych, aby zmniejszyć podatność obu stron na klęski żywiołowe spowodowane zmianami klimatu lub zmianami technologicznymi;

Środa, 5 maja 2010 r.

53. apeluje o zawarcie układów o stowarzyszeniu z podregionami, z którymi prowadzone są negocjacje, i ubolewa, że w chwili obecnej niektóre z tych układów z różnych powodów są zablokowane, a także przypomina, że w razie wystąpienia niemożliwych do przewyższenia różnic zdań należy szukać rozwiązań alternatywnych, nie tracąc z oczu całościowej wizji strategicznej, aby nie izolować krajów, które chcą zacieśniać stosunki polityczne, handlowe i społeczne z UE;

54. przypomina o wsparciu UE dla procesów integracji regionalnej oraz o podejściu opartym na negocjacjach zbiorowych, stosowanym przez UE w formie układów o stowarzyszeniu, jak w przypadku Ameryki Środkowej; przyznaje jednak, że kraje chcące zacieśnić stosunki z UE nie powinny być poszkodowane z powodu wewnętrznych problemów występujących w procesach integracji regionalnej, jak w przypadku Wspólnoty Andyjskiej, ani też z powodu niezawisłych decyzji podejmowanych przez ich uczestników, niezależnie od ich zasadności;

Mechanizmy finansowe

55. popiera instrument inwestycyjny dla Ameryki Łacińskiej zaproponowany przez Komisję jako namacalny przejaw zaangażowania Unii na rzecz zacieśniania integracji regionalnej i zdolności do wzajemnych połączeń w Ameryce Łacińskiej i wyraża nadzieję, że przyczyni się on do zróżnicowania państw i sektorów, w których dokonuje się inwestycji europejskich; odnotowuje wkład w wysokości 100 mln euro przewidziany do końca 2013 r. i pochodzący z budżetu wspólnotowego, niezależnie od wszelkich innych ewentualnych dodatkowych wkładów i dotacji ze strony państw członkowskich;

56. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie w listopadzie 2009 r. protokołu ustaleń między EBI a Interamerykańskim Bankiem Rozwoju oraz wyraża poparcie dla wkładu finansowego EBI w projekty realizowane w Ameryce Łacińskiej, lecz podkreśla jednocześnie, że aby móc zrealizować swe cele, EBI potrzebuje więcej funduszy i udziału ze strony UE i jej państw członkowskich;

57. podkreśla znaczenie poszczególnych instrumentów finansowych UE, lecz zaznacza, że należy wyjść poza podejście skoncentrowane wyłącznie na pomocy we współpracy rozwojowej z Ameryką Łacińską, skupiając środki instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju na krajach najbardziej potrzebujących oraz ustanawiając nowe formy współpracy z krajami wschodzącymi i krajami o średnim poziomie dochodów w Ameryce Łacińskiej dzięki instrumentowi finansowania współpracy z państwami uprzemysłowionymi; apeluje w związku z tym o włączenie kryteriów i zasad ujętych w art. 32 Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawach osób niepełnosprawnych do polityki współpracy UE w tym regionie w celu propagowania i pobudzenia działań politycznych zmierzających do skutecznej integracji tej społeczności;

58. podkreśla rolę i stosowność dążenia do ujednolicenia przepisów z zakresu regulacji i kontroli różnych systemów finansowych występujących w Ameryce Łacińskiej z myślą o usuwaniu różnic i w miarę możliwości o zbieżności z systemem europejskim, który osiągnął konkretne rezultaty w tworzeniu zaawansowanych modeli nadzoru instytucji transgranicznych;

*

* *

59. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji / wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich i wszystkich krajów Ameryki Łacińskiej i Karaibów, Europejsko-Latynoamerykańskiemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu, Parlamentowi Latynoamerykańskiemu, Parlamentowi Środkowoamerykańskiemu, Parlamentowi Wspólnoty Andyjskiej oraz Parlamentowi Mercosuru.

Środa, 5 maja 2010 r.

Szczyt UE-Kanada

P7_TA(2010)0142

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie zbliżającego się szczytu UE-Kanada w dniu 5 maja 2010 r.

(2011/C 81 E/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając negocjacje w sprawie kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej, które rozpoczęły się na szczycie UE-Kanada w dniu 6 maja 2009 r. w Pradze,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 lutego 2010 r. w sprawie zmienionego porozumienia ramowego między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską na następną kadencję,
 - uwzględniając udane 32. posiedzenie międzyparlamentarne delegacji do spraw stosunków z Kanadą, które odbyło się w listopadzie 2009 r. w Brukseli,
 - uwzględniając procedurę zgody przewidzianą w art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Kanada jest jednym z najstarszych i najbliższych partnerów Unii Europejskiej, a wzajemne relacje sięgają 1959 r.,
- B. mając na uwadze, że trwające negocjacje w sprawie kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej mogą wzmocnić stosunki między UE a Kanadą,
- C. mając na uwadze, że w do marca 2010 r. nie przeprowadzono dokładnej oceny oddziaływania skutków, jakie taka kompleksowa umowa gospodarczo-handlowa będzie miała dla sfery społecznej, środowiskowej i gospodarczej,
- D. mając na uwadze, że w 2010 r. Kanada sprawuje przewodnictwo w grupie krajów G8 i będzie organizowała u siebie następną szczyt grupy G20,
- E. mając na uwadze, że podczas zbliżającego się szczytu UE-Kanada, który odbędzie się 5 maja 2010 r. w Brukseli, główny nacisk ma zostać położony na wzmocnienie istniejących bliskich stosunków politycznych między tymi dwoma partnerami, w szczególności zaś uwzględnione zostaną następujące wspólne wyzwania: negocjacje w sprawie kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej, wyzwania w zakresie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w szczególności sprawa Afganistanu/ Pakistanu, wspólne dalsze działania w sprawie Iranu, kwestia nierozprzestrzeniania broni jądrowej, sprawa Haiti i dalsze działania w następstwie konferencji darczyńców w Nowym Jorku, współpraca na rzecz rozwoju, skoordynowana odpowiedź na kryzys finansowy i gospodarczy, zmiany klimatu i kwestie zaopatrzenia w energię oraz prowadzenie dalszych działań w ramach dłuhańskiej rundy światowych negocjacji handlowych,
- F. mając na uwadze, że UE i Kanada wyznają wspólne wartości i wykazują silne zaangażowanie w wielostronne działanie na rzecz stawiania czoła poważnym wyzwaniom,

Środa, 5 maja 2010 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje oświadczenie Komisji, w którym jest mowa o postępie w negocjacjach w sprawie kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej jako podstawie stosunków gospodarczych między UE a Kanadą; w tym kontekście uważa, że szczyt UE-Kanada w Brukseli w dniu 5 maja 2010 r. stanowi dobrą okazję do przyspieszenia tych negocjacji;
2. zwraca uwagę na stabilność kanadyjskiej gospodarki podczas kryzysu gospodarczego, w szczególności jej sektora bankowego; wyraża wolę ścisłej współpracy z Kanadą w kontekście grupy G20 w celu wypracowania skoordynowanego, globalnego podejścia w zakresie bodźców fiskalnych i konsolidacji fiskalnej, przy czym kwestia wprowadzenia podatku bankowego lub podatku od transakcji finansowych na poziomie globalnym będzie jednym z priorytetów na kolejnym szczycie grupy G20 w Toronto;
3. zwraca uwagę, że Kanada i UE są w pełni zaangażowane w realizację skoordynowanych, spójnych i kompleksowych działań w celu zaspokojenia bieżących i długoterminowych potrzeb Haiti oraz w proces budowania nowego Haiti, który spełni uzasadnione i żywione od dawna aspiracje ludności Haiti względem swojego kraju, przy jednoczesnym zagwarantowaniu Haitańczykom możliwości przejęcia odpowiedzialności za proces odbudowy;
4. z zadowoleniem przyjmuje zamiar wyrażony niedawno w mowie tronowej wygłoszonej w kanadyjskim parlamencie przy okazji otwarcia kanadyjskiego przemysłu telekomunikacyjnego na konkurencję z zewnątrz;
5. odnotowuje zamiar zainicjowania głębokiej reformy kanadyjskiego systemu zarządzania rybołówstwem, angażującej również Organizację Rybołówstwa Północno-Zachodniego Atlantyku (NAFO); wyraża rozczarowanie stanowiskiem rządu kanadyjskiego na ostatniej konferencji stron konwencji CITES w odniesieniu do rozszerzenia zakresu Załącznika 1, tak aby obejmował tuńczyka błękitnopłetwego;
6. ponownie wyraża zaniepokojenie w związku z wciąż obowiązującym wymogiem wizowym w odniesieniu do obywateli Republiki Czeskiej, Rumunii i Bułgarii i apeluje o jak najszybsze zniesienie tego wymogu; zauważa, że wymóg wizowy dla obywateli Czech został wprowadzony przez rząd Kanady w odpowiedzi na ogromny napływ ludności romskiej do Kanady i w związku z tym zwraca się odpowiednio do państw członkowskich o podjęcie właściwych działań w celu znalezienia rozwiązania dla sytuacji ludności romskiej w Europie; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje fakt otwarcia biura wizowego w ambasadzie Kanady w Pradze i utworzenia eksperckiej grupy roboczej zajmującej się tą kwestią oraz wyraża nadzieję, że obiecany kompleksowy przegląd kanadyjskiego systemu uchodźców doprowadzi do zniesienia wymogu wizowego;
7. podkreśla, że UE i Kanada zobowiązały się do budowania bezpiecznej i zrównoważonej światowej gospodarki niskoemisyjnej przy jednoczesnym zwiększaniu potencjału w zakresie dostosowywania się do skutków zmiany klimatu; podkreśla znaczenie kontynuowania dyskusji na tematy środowiskowe w ramach dialogu na wysokim szczeblu między UE a Kanadą w sprawach dotyczących środowiska, obejmującego współpracę ekologiczną, energetyczną i morską w regionie arktycznym oraz perspektywy rozpoczęcia międzynarodowych negocjacji na temat przyjęcia międzynarodowego traktatu na rzecz ochrony Arktyki; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie Kanady, wyrażone niedawno w mowie tronowej, dotyczące inwestowania w czyste technologie energetyczne, zabezpieczenia swojej pozycji supermocarstwa w produkcji czystej energii i bycia liderem w tworzeniu zielonych miejsc pracy;
8. wyraża zaniepokojenie z powodu wpływu procesu wydobywania piasku roponośnego na środowisko na świecie z uwagi na wysoki poziom emisji CO₂ podczas procesu produkcyjnego i zagrożenie, jakie stanowi on dla lokalnej różnorodności biologicznej;
9. przypomina Radzie i Komisji, że od wejścia w życie Traktatu z Lizbony Parlament Europejski musi udzielić zgody na umowy międzynarodowe i musi być niezwłocznie i w pełni zaangażowany na wszystkich etapach negocjacji międzynarodowych i oczekuje, że Komisja wyda wkrótce oświadczenie odnośnie sposobu, w jaki zamierza się do tego zastosować; przypomina w związku z tym, że jego wątpliwości dotyczące umowy w sprawie udostępniania danych osobowych pasażerów (PNR) między UE a Kanadą będą musiały zostać należycie i wspólnie rozpatrzone, zanim Parlament wyrazi stosowną zgodę;
10. ma nadzieję, że Kanada w pełni poprze wniosek UE dotyczący otwarcia negocjacji ACTA i poddania ich kontroli publicznej, czego PE domagał się w rezolucji z dnia 10 marca 2010 r., oraz że negocjacje te będą prowadzone pod egidą którejś z organizacji międzynarodowych, z których najbardziej odpowiednia jest Światowa Organizacja Własności Intelektualnej (WIPO);

Środa, 5 maja 2010 r.

11. gratuluje komitetowi organizacyjnemu igrzysk w Vancouver sukcesu Zimowych Igrzysk Olimpijskich i Paraolimpijskich 2010;
12. zauważa, że właściwym do spraw stosunków UE-Kanada pozostaje jedynie szczebel federalny, lecz z zadowoleniem przyjmuje udział prowincji i terytoriów w negocjacjach dotyczących kompleksowej umowy gospodarczo-handlowej, a także w niektórych aspektach stosunków UE-Kanada;
13. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, obecnej prezydencji UE, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa oraz rządowi Kanady.

SWIFT

P7_TA(2010)0143

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie zalecenia Komisji dla Rady w sprawie upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczących umowy służącej udostępnianiu Departamentowi Skarbu Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych w celu walki z terroryzmem i finansowaniem go

(2011/C 81 E/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) oraz Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- uwzględniając porozumienie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej ⁽¹⁾,
- uwzględniając zalecenie Komisji dla Rady w sprawie upoważnienia do rozpoczęcia negocjacji między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki dotyczących umowy służącej udostępnianiu Departamentowi Skarbu Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów o płatnościach finansowych w celu walki z terroryzmem i finansowaniem go ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję legislacyjną z dnia 11 lutego 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów(05305/1/2010 REV 1 – C7-0004/2010 – 2009/0190(NLE)) ⁽³⁾,
- uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 218 ust. 6 lit. a) w związku z art. 82 ust. 1 lit. d) i art. 87 ust. 2 lit. a) TFUE (C7-0004/2010),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie przewidywanego porozumienia międzynarodowego dotyczącego udostępniania Departamentowi Skarbu USA danych z komunikatów o płatnościach finansowych w celu zapobiegania terroryzmowi i finansowaniu terroryzmu oraz ich zwalczania ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 181 z 19.7.2003, s. 34.

⁽²⁾ SEC(2010)0315 wersja ostateczna.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0029.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0016.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając wniosek w sprawie decyzji Rady (COM(2009)0703 oraz 05305/1/2010 REV 1),
 - uwzględniając treść Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów finansowych do celów Programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (16110/2009),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Inspektora Ochrony Danych z dnia 12 kwietnia 2010 r. (dokument zastrzeżony),
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Parlament z zadowoleniem przyjął porozumienie między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o wzajemnej pomocy prawnej oraz „deklarację waszyngtońską”, przyjętą dnia 28 października 2009 r. na spotkaniu trojki ministerialnej USA-UE na temat WSiSW, w sprawie zacieśnienia współpracy transatlantyckiej w obszarze sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa w kontekście poszanowania praw człowieka i swobód obywatelskich,
- B. mając na uwadze, że Parlament kładzie duży nacisk na potrzebę współpracy transatlantyckiej,
- C. mając na uwadze, że w dniu 30 listopada 2009 r. Rada podpisała umowę przejściową UE-USA w sprawie przetwarzania i przekazywania danych z komunikatów finansowych dla celów amerykańskiego programu śledzenia środków finansowych należących do terrorystów (TFTP) (umowa FMDA), która ma być tymczasowo stosowana od dnia 1 lutego 2010 r. i wygasa najpóźniej w dniu 31 października 2010 r.,
- D. mając na uwadze, że zgodnie z traktatem lizbońskim formalne zawarcie tej umowy przejściowej wymagało zgody Parlamentu,
- E. mając na uwadze, że dnia 11 lutego 2010 r. Parlament postanowił nie wyrazić zgody na zawarcie umowy FMDA,
- F. mając na uwadze, że Parlament zwrócił się do Komisji o natychmiastowe przekazanie Radzie zaleceń w związku z długoterminową umową ze Stanami Zjednoczonymi dotyczącą zapobiegania finansowaniu terroryzmu,
- G. mając na uwadze, że każda nowa umowa w tej dziedzinie powinna być zgodna z nowymi ramami prawnymi ustanowionymi traktatem lizbońskim oraz z obecnie wiążącą Kartą praw podstawowych Unii Europejskiej,
- H. mając na uwadze, że Parlament ponowił wnioski zawarte w rezolucji z dnia 17 września 2009 r., w szczególności w ust. 7-13,
- I. mając na uwadze, że w dniu 24 marca 2010 r. Komisja przyjęła nowe zalecenie w sprawie TFTP oraz dyrektywy negocjacyjne,
- J. mając na uwadze, że oczekuje się, iż Rada podejmie decyzję w sprawie przyjęcia dyrektywy negocjacyjnych w dniu 22 kwietnia 2010 r.,
- K. mając na uwadze, że dyrektywy negocjacyjne odzwierciedlają istotne elementy zawarte w odpowiednich rezolucjach Parlamentu Europejskiego dotyczących tej kwestii,

Środa, 5 maja 2010 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja i Rada wykazały się nowym duchem współpracy oraz chęcią do współdziałania z Parlamentem, zgodnie z zawartym w traktacie zobowiązaniem dotyczącym natychmiastowego przekazywania Parlamentowi pełnych informacji o wszystkich etapach procedury; ponownie podkreśla swoją otwartość na porozumienie, które pomogłoby zarówno Europie, jak i Stanom Zjednoczonym umocnić swoją pozycję w walce z terroryzmem w interesie bezpieczeństwa swoich obywateli, nie naruszając zasad praworządności;
2. liczy na dalsze zaangażowanie, działanie w duchu konstruktywnej współpracy oraz uczciwość, jakimi wykazali się przedstawiciele rządu USA w okresie poprzedzającym głosowanie w Parlamencie w dniu 11 lutego 2010 r. oraz po nim;
3. przypomina o swojej ogromnej determinacji w walce z terroryzmem oraz o swoim przekonaniu, że należy dalej rozwijać i umacniać ramy współpracy transatlantyckiej dla celów walki z terroryzmem; jednocześnie uważa, że europejskie wymogi prawne dotyczące sprawiedliwego, proporcjonalnego i zgodnego z prawem przetwarzania danych osobowych mają ogromne znaczenie i muszą zawsze być przestrzegane;
4. ponownie podkreśla, że przepisy UE w sprawie śledzenia działalności finansowej terrorystów opierają się na zgłaszaniu podejrzanych lub nieprzepisowych transakcji przez indywidualne podmioty finansowe;
5. podkreśla, że UE wciąż musi określić podstawowe zasady dotyczące tego, w jaki sposób będzie generalnie współpracować z USA dla celów walki z terroryzmem i w jaki sposób można by zachęcić dostawców danych z komunikatów finansowych o przyczynienie się do tej walki lub, mówiąc bardziej ogólnie, do wykorzystywania przez organy ścigania danych zebranych w celach komercyjnych;
6. ponownie kładzie nacisk na „ograniczenie celu” umowy, aby zagwarantować, że każda wymiana informacji będzie ściśle ograniczona do informacji wymaganych do celów walki z terroryzmem i że odbywać się ona będzie w oparciu o wspólną definicję „działalności terrorystycznej”;
7. podkreśla, że zasady proporcjonalności i konieczności są kluczowe dla przewidywanego porozumienia oraz zwraca uwagę, że problem polegający na tym, że dostawcy danych z komunikatów finansowych nie są w stanie (z przyczyn technicznych lub związanych z zarządzaniem) przeszukiwać zawartości komunikatów, co prowadzi do przesyłania danych „hurtowo”, nie może być rozwiązany przez mechanizmy nadzoru i kontroli, ponieważ podstawowe zasady prawa o ochronie danych już zostały naruszone;
8. podtrzymuje swoją opinię, że „hurtowe” przekazywanie danych stanowi odejście od zasad stanowiących podstawę prawodawstwa UE oraz stosowanych przez nią praktyk i zwraca się do Komisji i Rady o właściwe potraktowanie tej kwestii w negocjacjach, mając na względzie, że TFTP jest obecnie tak skonstruowany, iż nie pozwala na ukierunkowaną wymianę danych; rozwiązania powinny obejmować ograniczenie zakresu przekazywanych danych i określenie rodzajów danych, które wyznaczeni dostawcy mogą filtrować i ekstrahować, a także rodzajów danych, które mogą być objęte transferem;
9. uważa, że porozumienie o wzajemnej pomocy prawnej nie stanowi wystarczającej podstawy dla wniosków o przekazanie danych do celów TFTP, w szczególności z uwagi na to, że nie dotyczy ono przelewów bankowych między krajami trzecimi i ponieważ wymagałoby to w każdym przypadku uprzedniej identyfikacji konkretnego banku, podczas gdy TFTP opiera się na ukierunkowanych poszukiwaniach transferów środków; przyszłe negocjacje powinny koncentrować się na znalezieniu rozwiązania pozwalającego na ujednoczenie jednego z drugim;
10. jest zdania, że po ustanowieniu mandatu należy wyznaczyć publiczny organ sądowy w UE, którego zadaniem będzie przyjmowanie wniosków od Departamentu Skarbu Stanów Zjednoczonych; zwraca uwagę, że niezmiernie ważne jest jasne określenie charakteru tego organu oraz ustaleń dotyczących nadzoru sądowego;

Środa, 5 maja 2010 r.

11. w związku z tym wzywa Radę i Komisję do zbadania sposobów ustanowienia przejrzystej i uzasadnionej prawnie procedury wydawania zezwoleń na przekazywanie i ekstrakcję odpowiednich danych, jak również procedury wymiany danych i nadzoru nad nią; podkreśla, że takie kroki należy podejmować przy pełnej zgodności z zasadą konieczności i proporcjonalności, a także praworządności oraz przy pełnym poszanowaniu wymogów dotyczących praw podstawowych na mocy prawa UE, powierając odpowiedzialność organowi europejskiemu, co umożliwiłoby pełne stosowanie odnośnego prawodawstwa europejskiego;

12. w przypadku niemożności realizacji powyższych ustaleń w krótkim terminie nalega na zastosowanie podejścia dwutorowego, przewidującego rozróżnienie między ścisłymi środkami zabezpieczającymi, które mają zostać zawarte w przewidywanej umowie między UE a USA, a podstawowymi długoterminowymi decyzjami politycznymi, z jakimi UE musi się zmierzyć; podkreśla raz jeszcze, że każda umowa między UE i USA musi zawierać ściśle środki zabezpieczające w zakresie wdrożenia i nadzoru, monitorowane przez organ powołany przez UE, w odniesieniu do bieżącej ekstrakcji wszelkich danych przekazywanych organom amerykańskim na mocy tej umowy, dostępu do nich oraz ich wykorzystywania przez te organy;

13. w związku z tym zwraca uwagę, że możliwością oferującą najwyższy poziom gwarancji byłoby zezwolenie, aby ekstrakcja danych odbywała się na terenie UE, w obiektach UE lub we wspólnych obiektach amerykańsko-unijnych oraz zwraca się do Komisji i Rady o równoczesne zbadanie:

— sposobów wprowadzenia rozwiązania śródkresowego upoważniającego organy sądowe UE do nadzorowania ekstrakcji danych w UE w imieniu państw członkowskich po dokonaniu śródkresowego przeglądu umowy w Parlamencie;

— sposobów zagwarantowania w międzyczasie, że personel UE wyselekcjonowany z instytucji lub organów UE, w tym przykładowo Europejskiego Inspektora Ochrony Danych lub wspólnych amerykańsko-unijnych zespołów dochodzeniowo-śledczych, posiadający certyfikaty bezpieczeństwa, dołączy do urzędników SWIFT w procesie nadzoru ekstrakcji w USA;

14. podkreśla fakt, że każda umowa między UE i USA, niezależnie od wybranego mechanizmu wdrożenia, powinna być ograniczona w czasie i przewidywać jasne zobowiązania ze strony zarówno Rady, jak i Komisji do przyjmowania wszelkich wymaganych środków w celu opracowania trwałego, uzasadnionego prawnie europejskiego rozwiązania kwestii ekstrakcji wymaganych danych na ziemi europejskiej; umowie powinna również przewidywać oceny i przeglądy pod kątem bezpieczeństwa, dokonywane przez Komisję w wyznaczonym terminie w trakcie realizacji umowy;

15. wzywa do natychmiastowego rozwiązania umowy w przypadku niespełnienia któregokolwiek z zobowiązań;

16. zwraca uwagę, że zasada rzeczywistej wzajemności wymagałaby od organów amerykańskich zezwolenia organom UE oraz właściwym organom państw członkowskich na uzyskiwanie i wykorzystywanie danych z komunikatów finansowych i powiązanych danych przechowywanych na serwerach w USA na takich samych warunkach, jakie mają zastosowanie do organów amerykańskich;

17. domaga się, aby wszelkie istotne informacje i dokumenty, w tym leżące u ich podstaw informacje wywiadowcze, były udostępniane Parlamentowi Europejskiemu do omówienia, zgodnie z obowiązującymi przepisami w zakresie poufności, w celu wykazania konieczności tych uregulowań w porównaniu z już istniejącymi instrumentami; zwraca się ponadto do Komisji o regularne składanie sprawozdań na temat funkcjonowania umowy oraz o przekazywanie Parlamentowi pełnych informacji dotyczących każdego mechanizmu kontrolnego stworzonego na mocy rzeczonyj umowy;

18. domaga się otrzymywania pełnych i szczegółowych informacji dotyczących konkretnych praw obywateli europejskich i amerykańskich (np. dostęp, korekta, usuwanie, odszkodowanie i zadośćuczynienie) oraz dotyczących tego, czy przewidywana umowa ma zabezpieczyć prawa na zasadzie niedyskryminacji, niezależnie od narodowości osób, których dane są przetwarzane zgodnie z tą umową, i zwraca się do Komisji o przedstawienie Parlamentowi ogólnych informacji na temat odnośnych praw;

19. wyraża zaniepokojenie, że pozycja handlowa jednego konkretnego dostawcy informacji z komunikatów finansowych była – i nadal będzie – naruszona, jeżeli będzie on nadal traktowany wyjątkowo;

Środa, 5 maja 2010 r.

20. podkreśla, że przewidywana umowa musi gwarantować, że dane osobowe ekstrahowane z bazy danych TFTP przetrzymywane będą na podstawie ściśle interpretowanej zasady konieczności i przez czas nie dłuższy, niż to konieczne dla konkretnego śledztwa lub postępowania, dla celów którego skorzystano z dostępu do nich w ramach TFTP;
21. zwraca uwagę, że koncepcja niewyekstrahowanych danych nie jest oczywista i w związku z tym powinna zostać sprecyzowana; wzywa do określenia maksymalnego okresu przechowywania, który powinien być możliwie jak najkrótszy i w żadnym wypadku nie dłuższy niż pięć lat;
22. podkreśla znaczenie zasady ujawniania danych krajom trzecim w przypadku braku konkretnego uzasadnienia wniosku oraz zasady ujawniania informacji o terrorystach krajom trzecim wyłącznie według ściśle określonych warunków oraz przy odpowiednich gwarancjach, obejmujących ocenę odpowiedniości;
23. ponownie podkreśla, że wiążąca umowa międzynarodowa między UE i USA w sprawie prywatności i ochrony danych, w kontekście wymiany informacji do celów egzekwowania prawa, pozostaje kwestią o fundamentalnym znaczeniu;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Kongresowi USA oraz rządowi Stanów Zjednoczonych.

Zapis danych dotyczących nazwiska pasażera (PNR)

P7_TA(2010)0144

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. dotycząca rozpoczęcia negocjacji w sprawie umów dotyczących rejestru nazwisk pasażerów (PNR) ze Stanami Zjednoczonymi, Australią i Kanadą

(2011/C 81 E/12)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 16 i 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej, a w szczególności jej art. 8 oraz europejską Konwencję w sprawie ochrony praw człowieka i podstawowych wolności, a w szczególności jej art. 6, 8 i 13,
- uwzględniając podstawowe prawo do swobody przemieszczania się zagwarantowane art. 12 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych,
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje na temat danych pasażerów w stosunkach UE-USA, zwłaszcza rezolucję z dnia 13 marca 2003 r. w sprawie przekazywania danych osobowych przez linie lotnicze w przypadku lotów transatlantyckich ⁽¹⁾ z dnia 9 października 2003 r. w sprawie przekazywania danych przez linie lotnicze w przypadku lotów transatlantyckich: stan negocjacji z USA ⁽²⁾, z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie projektu decyzji Komisji określającej odpowiedni poziom ochrony danych osobowych zawartych w rejestrze nazwisk pasażerów (PNR) przekazywanych do Amerykańskiego Biura Cel i Ochrony Granic ⁽³⁾, zalecenie dla Rady z dnia 7 września 2006 r. w sprawie negocjacji umowy ze Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) w celu zapobiegania terroryzmowi i przestępczości międzynarodowej, w tym przestępczości zorganizowanej, i zwalczania ich ⁽⁴⁾, rezolucję z dnia 14 lutego 2007 r. w sprawie SWIFT, porozumienia dotyczącego PNR oraz dialogu transatlantyckiego w tych kwestiach ⁽⁵⁾ oraz rezolucję z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie porozumienia ze Stanami Zjednoczonymi w sprawie udostępniania danych osobowych pasażerów (PNR) ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 E z 10.3.2004, s. 381.

⁽²⁾ Dz.U. C 81 E z 31.3.2004, s. 105.

⁽³⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 665.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 305 E z 14.12.2006, s. 250.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 287 E z 29.11.2007, s. 349.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2007)0347.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając zalecenie dla Rady z dnia 22 października 2008 r. dotyczące zawarcia umowy między Unią Europejską a Australią o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych australijskiej służbie celnej danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) pochodzących z Unii Europejskiej ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję legislacyjną z dnia 7 lipca 2005 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia porozumienia pomiędzy Wspólnotą Europejską a rządem Kanady w sprawie przetwarzania zaawansowanych informacji o pasażerach (API) oraz zapisu danych dotyczących nazwiska pasażera (PNR) ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2008 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji ramowej Rady w sprawie wykorzystywania danych dotyczących rezerwacji pasażera (danych PNR) w celu egzekwowania prawa ⁽³⁾,
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 30 maja 2006 r. w połączonych sprawach C-317/04 i C-318/04,
- uwzględniając pismo z dnia 27 czerwca 2007 r. przesłane przez Europejskiego Inspektora Ochrony Danych do urzędującego przewodniczącego W. Schäublego dotyczące nowej umowy w sprawie PNR z USA,
- uwzględniając opinię grupy roboczej ds. ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przewidzianej w art. 29 dyrektywy w sprawie ochrony danych (art. 29 Grupa robocza) w sprawie przyszłej umowy dotyczącej PNR,
- uwzględniając opinię Wydziału Prawnego Parlamentu Europejskiego,
- uwzględniając dyrektywę 2004/82/WE w sprawie zobowiązania przewoźników do przekazywania danych pasażerów (dyrektywa API) ⁽⁴⁾,
- uwzględniając wspólny przegląd umowy UE-USA z 2005 r.,
- uwzględniając wspólny przegląd umowy UE-USA z 2010 r.,
- uwzględniając umowę UE-Kanada z 2009 r.,
- uwzględniając wniosek o zgodę na zawarcie umowy między UE a USA o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych (DHS) ⁽⁵⁾ oraz na zawarcie umowy między UE a Australią o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych australijskiej służbie celnej danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) pochodzących z Unii Europejskiej ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli - program sztokholmski” ⁽⁷⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0512.

⁽²⁾ Dz.U.C 157 E z 6.7.2006, s. 464.

⁽³⁾ Dz.U. C 16 E z 22.1.2010, s. 44.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 261 z 6.8.2004, s. 24.

⁽⁵⁾ Wniosek w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych (DHS) (umowa w sprawie danych PNR z 2007 r.) (COM(2009)0702).

⁽⁶⁾ Wniosek w sprawie decyzji Rady dotyczącej zawarcia umowy między Unią Europejską a Australią o przetwarzaniu i przekazywaniu przez przewoźników lotniczych australijskiej służbie celnej danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) pochodzących z Unii Europejskiej (COM(2009)0701).

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0090.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 września 2009 r. w sprawie przewidywanej umowy międzynarodowej dotyczącej udostępniania Departamentowi Skarbu Stanów Zjednoczonych danych z komunikatów o płatnościach finansowych w celu walki z terroryzmem i finansowaniem go ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wspólną deklarację UE-USA dotyczącą bezpieczeństwa lotnictwa wydaną w Toledo dnia 21 stycznia 2010 r.,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że traktat lizboński zmieniający Traktat o Unii Europejskiej i Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską wszedł w życie dnia 1 grudnia 2009 r.,
- B. mając na uwadze, że wraz z wejściem w życie traktatu lizbońskiego zawarcie umów UE z USA i Australią w sprawie przekazywania danych dotyczących przelotu pasażera (PNR) wymaga zgody Parlamentu,
- C. mając na uwadze, że umowa UE-Kanada w sprawie przekazywania PNR jest już nieważna w związku z wygaśnięciem we wrześniu 2009 r. decyzji w sprawie kompetencji, a także fakt, że przekazywanie danych PNR od tego czasu odbywa się w oparciu o jednostronne zobowiązania ze strony Kanady w stosunku do państw członkowskich,
- D. mając na uwadze, że inne kraje zwracają się już o przekazanie PNR lub ogłosiły zamiar zwrócenia się o nie w najbliższej przyszłości,
- E. mając na uwadze, że Rada zwróciła się do Komisji o przedstawienie wniosku dotyczącego wprowadzenia systemu PNR w UE i że wniosek ten został przedstawiony dnia 17 listopada 2007 r.,
- F. mając na uwadze, że w epoce cyfrowej ochrona danych, prawo do decydowania o wykorzystywaniu własnych danych oraz prawo do prywatności stały się wartościami odgrywającymi coraz ważniejszą rolę, które muszą w związku z tym być chronione w szczególny sposób,
- G. mając na uwadze, że w naszym świecie, którego podstawową cechą charakterystyczną jest mobilność, większe bezpieczeństwo i skuteczniejsze zwalczanie przestępczości muszą iść w parze ze skuteczniejszą, ukierunkowaną i szybszą wymianą danych w Europie i na świecie,
1. przypomina swoją determinację do walki z terroryzmem i międzynarodową przestępczością zorganizowaną i jednocześnie zdecydowane przekonanie o konieczności ochrony swobód obywatelskich i praw podstawowych przy jednoczesnym zapewnieniu jak najpełniejszego poszanowania prywatności, prawa do decydowania o wykorzystywaniu własnych danych i ochrony danych; ponownie stwierdza, że konieczność i proporcjonalność to kluczowe zasady, bez których walka z terroryzmem nigdy nie będzie skuteczna;
2. podkreśla, że Unia Europejska opiera się na rządach prawa oraz że każdy przypadek przekazania danych osobowych z UE i jej państw członkowskich do krajów trzecich w celach bezpieczeństwa powinien opierać się na umowach międzynarodowych posiadających status aktu prawnego w celu zapewnienia obywatelom niezbędnych zabezpieczeń, poszanowania gwarancji proceduralnych oraz prawa do obrony, a także przestrzegania przepisów dotyczących ochrony danych na szczeblu krajowym i europejskim;
3. zgodnie z art. 218 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zwraca się do Komisji Europejskiej o przekazanie mu wszelkich niezbędnych informacji oraz dokumentów źródłowych, a w szczególności konkretnych informacji, o które zwraca się w wyżej wymienionej rezolucji w sprawie przekazywania danych PNR z UE;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0016.

Środa, 5 maja 2010 r.

4. postanawia odroczyć głosowanie w sprawie wniosku o zgodę na umowy z USA i Australią do momentu przeanalizowania opcji ustaleń dotyczących wykorzystania PNR zgodnych z prawem UE oraz uwzględnienia zastrzeżeń Parlamentu wyrażonych we wcześniejszych rezolucjach dotyczących PNR;
5. jest zdania, że każdy instrument legislacyjny musi zostać poprzedzony oceną jego wpływu na życie prywatne, a także testem proporcjonalności dowodzącym, że istniejące już instrumenty prawne są niewystarczające; wzywa w szczególności do analizy:
 - wykorzystania danych API w UE oraz przez kraje trzecie jako potencjalnie mniej inwazyjnego sposobu gromadzenia i wykorzystywania danych dotyczących pasażerów,
 - danych zebranych przez USA i Australię w odnośnych elektronicznych systemach zezwoleń na podróż oraz
 - danych PNR, które mogą być dostępne ze źródeł nieobjętych umowami międzynarodowymi, takich jak komputerowe systemy rezerwacji znajdujące się poza UE; wzywa Komisję do skonsultowania się ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, w tym z przewoźnikami lotniczymi;
6. jest przekonany, że każda nowa umowa powinna zawierać właściwe mechanizmy niezależnego przeglądu i nadzoru sądowego oraz kontroli demokratycznej;
7. wzywa do spójnego podejścia do wykorzystania danych PNR w celach egzekwowania prawa i zapewnienia bezpieczeństwa poprzez stworzenie jednego zbioru zasad mających służyć jako podstawa umów z krajami trzecimi; zwraca się do Komisji o przedstawienie najpóźniej do połowy lipca 2010 r. wniosku w sprawie takiego pojedynczego modelu oraz projektu mandatu negocjacyjnego z krajami trzecimi;
8. zwraca się do Komisji o jak najszybsze zwrócenie się do Agencji Praw Podstawowych UE z wnioskiem o przedstawienie szczegółowej opinii w sprawie wymiaru praw człowieka każdej nowej umowy w sprawie PNR;
9. jest zdania, że taki model powinien spełniać następujące minimalne wymogi:
 - a) dane PNR mogą być wykorzystywane wyłącznie w celach egzekwowania prawa oraz w celach bezpieczeństwa w przypadkach zorganizowanej poważnej przestępczości międzynarodowej lub terroryzmu transgranicznego na podstawie definicji prawnych podanych w decyzji ramowej Rady 2002/475/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu⁽¹⁾ oraz w decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiSW z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania⁽²⁾;
 - b) stosowanie danych PNR do celów egzekwowania prawa i do celów bezpieczeństwa musi być zgodne z europejskimi normami w zakresie ochrony danych, zwłaszcza pod względem ograniczenia celu, proporcjonalności, zadośćuczynienia prawnego, ograniczenia ilości gromadzonych danych oraz długości okresu przechowywania danych;
 - c) dane PNR nie mogą pod żadnym względem być wykorzystywane do celów eksploracji danych lub tworzenia profili; decyzja o zakazie wstępu na pokład lub decyzja o wszczęciu dochodzenia lub wniesieniu oskarżenia nie może być podjęta wyłącznie w oparciu o wyniki takiego zautomatyzowanego przeszukiwania baz danych; wykorzystanie danych musi być ograniczone do konkretnych przestępstw lub zagrożeń i stosowane w oparciu o ocenę poszczególnych przypadków;
 - d) w przypadku przekazywania danych PNR dotyczących obywateli UE do krajów trzecich warunki takiego przekazu zostaną określone w wiążącym traktacie międzynarodowym gwarantującym pewność prawną i równe traktowanie obywatelom i przedsiębiorstwom z UE;

⁽¹⁾ Dz.U. L 164 z 22.6.2002, s. 3.

⁽²⁾ Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1.

Środa, 5 maja 2010 r.

- e) dalsze przekazywanie danych przez państwo otrzymujące do krajów trzecich musi być zgodne z normami UE w zakresie ochrony danych, które zostaną ustalone w drodze konkretnego ustalenia adekwatności; odnosić się do będzie do wszelkich możliwych przypadków dalszego przekazywania danych przez państwo je otrzymujące do krajów trzecich;
 - f) dane PNR mogą być udostępniane jedynie w oparciu o metodę dostarczania (ang. push method);
 - g) wyniki będą niezwłocznie przekazywane odnośnym władzom UE oraz państw członkowskich;
10. podkreśla znaczenie pewności prawnej dla obywateli i linii lotniczych z UE, a także zapotrzebowanie tych ostatnich na ujednolicone normy;
11. zwraca się do Komisji oraz przewodnictwa Rady o zagwarantowanie Parlamentowi pełnego dostępu do dokumentów i dyrektyw negocjacyjnych na wszystkich etapach postępowania, zgodnie z art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a także do zapewnienia go parlamentom państw członkowskich na życzenie;
12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz krajów kandydujących, rządowi Stanów Zjednoczonych i obu izbom Kongresu, rządowi Australii i obu izbom parlamentu australijskiego, rządowi Kanady oraz obu izbom parlamentu kanadyjskiego.

Zakaz stosowania technologii wydobywczych z wykorzystaniem cyjanku

P7_TA(2010)0145

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie całkowitego zakazu wykorzystania technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku w Unii Europejskiej

(2011/C 81 E/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając zasadę ostrożności przewidzianą w Deklaracji z Rio de Janeiro w sprawie środowiska i rozwoju, jak również w konwencji o różnorodności biologicznej (CBD) przyjętej w czerwcu 1992 r. w Rio de Janeiro,
- uwzględniając cele dotyczące środowiska naturalnego określone w ramowej dyrektywie wodnej (dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej),
- uwzględniając dyrektywę 2006/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 marca 2006 r. w sprawie gospodarowania odpadami pochodzącymi z przemysłu wydobywczego, która pozwala na wykorzystanie cyjanku w przemyśle wydobywczym, jednocześnie ustalając maksymalne dopuszczalne jego stężenie,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/105/WE z dnia 16 grudnia 2003 r. zmieniającą dyrektywę Rady 96/82/WE (Seveso II) w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, w której stwierdza się, że „niektóre działania związane ze składowaniem oraz działania przetwórcze w górnictwie [...] mogą powodować bardzo poważne konsekwencje”,

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając dyrektywę 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko, na mocy której państwa członkowskie mogą zwolnić podmioty gospodarcze z kosztów za szkody w środowisku naturalnym, jeżeli można wykazać, że spełnione zostały odpowiednie warunki,
 - uwzględniając osiemnastomiesięczny program prezydencji hiszpańskiej, belgijskiej i węgierskiej oraz ich priorytety w zakresie polityki wodnej i różnorodności biologicznej,
 - uwzględniając środki podjęte przez Republikę Czeską w 2000 r. w ramach nowelizacji ustawy o wydobywaniu nr 44/1988 zakładające całkowity zakaz wykorzystania technologii z zastosowaniem cyjanku, jak również wprowadzoną w 2009 r. nowelizację węgierskiej ustawy o wydobywaniu nr 48/1993, wprowadzającą zakaz wykorzystania technologii z zastosowaniem cyjanku na terytorium Węgier oraz niemiecki dekret zakazujący wydobywania poprzez ługowanie z zastosowaniem cyjanku przyjęty w 2002 r.,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Organizacja Narodów Zjednoczonych ogłosiła rok 2010 Międzynarodowym Rokiem Różnorodności Biologicznej, zachęcając świat do podejmowania działań prowadzących do ochrony różnorodnych form życia na ziemi,
- B. mając na uwadze, że cyjanek jest szczególnie trującym związkiem chemicznym wykorzystywanym w przemyśle wydobywania złota, znajdującym się w Załączniku VIII ramowej dyrektywy wodnej, o potencjalnie nieodwracalnym wpływie na zdrowie ludzkie i środowisko naturalne, a co za tym idzie na różnorodność biologiczną,
- C. mając na uwadze, że w swoim wspólnym stanowisku w sprawie zrównoważonego przemysłu wydobywczego przyjętym podczas 14. posiedzenia ministrów środowiska Grupy Wyszehradzkiej w dniu 25 maja 2007 r. w Pradze (Republika Czeska) przez ministrów środowiska Czech, Polski, Słowacji i Węgier, grupa ministrów środowiska wyraziła swoje zaniepokojenie w związku z niebezpiecznymi technologiami, które są wykorzystywane, bądź które planuje się wykorzystywać w przemyśle wydobywczym na różnych obszarach w regionie, a które pociągają za sobą znaczące zagrożenia dla środowiska naturalnego o potencjalnych konsekwencjach ponadgranicznych,
- D. mając na uwadze, że w ramach Konwencji z Sofii w sprawie współpracy na rzecz ochrony i zrównoważonego wykorzystania Dunaju strony uzgodniły, że niezależnie od priorytetowych substancji niebezpiecznymi uwzględnionych w ramowej dyrektywie wodnej, cyjanek można zaklasyfikować jako substancję niebezpieczną,
- E. mając na uwadze, że w ciągu ostatnich 25 lat na świecie miało miejsce ponad 30 poważnych wypadków pociągających za sobą skażenie cyjankiem, a najpoważniejszy z nich wydarzył się 10 lat temu, gdy ponad 100 000 metrów sześciennych skażonej cyjankiem wody przedostało się ze zbiornika kopalni złota do systemu rzecznoego Cisa-Dunaj, powodując największą wówczas katastrofę ekologiczną w Europie Środkowej, oraz że nie można mieć całkowitej pewności, że wypadki takie nie powtórzą się, w szczególności biorąc pod uwagę zaostrzające się skrajne warunki pogodowe, m.in. obfite i częste opady, przewidywane w czwartym sprawozdaniu z oceny Międzyrządowego Zespołu ds. Zmian Klimatu (IPCC),
- F. mając na uwadze, że szereg państw członkowskich wciąż rozważa realizację nowych projektów związanych z wydobywaniem złota na dużą skalę w kopalniach odkrywkowych z wykorzystaniem technologii stosujących cyjanek, w gęsto zaludnionych obszarach, co stanowi zagrożenie dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego,
- G. mając na uwadze, że na mocy ramowej dyrektywy wodnej państwa członkowskie są zobowiązane doprowadzić do osiągnięcia i utrzymania dobrego stanu zasobów wodnych, a także zapobiegać ich zanieczyszczeniu substancjami niebezpiecznymi; jednakże mając na uwadze, że dobry stan zasobów wodnych może również zależeć od jakości wody w dorzeczu, znajdującym się w kraju ościennym, który wykorzystuje technologie wydobywcze z zastosowaniem cyjanku,

Środa, 5 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że ponadgraniczne skutki wypadków polegających na wydostaniu się cyjanku, w szczególności wypadków powodujących zanieczyszczenie rozległych dorzeczy i zasobów wód gruntowych, uwypuklają potrzebę wypracowania ogólnounijnego podejścia do poważnego zagrożenia dla środowiska, jakie stanowi wykorzystanie technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku,
- I. mając na uwadze, że nadal nie istnieją zasady ostrożności i odpowiednie gwarancje finansowe oraz że wdrożenie istniejącego ustawodawstwa dotyczącego przemysłu wydobywczego z wykorzystaniem cyjanku zależy również od uprawnień wykonawczych każdego państwa członkowskiego, tak więc kolejny wypadek jest tylko kwestią czasu i zaniedbania ze strony człowieka,
- J. mając na uwadze, że dyrektywa w sprawie odpadów kopalnianych nie została w pełni wdrożona w niektórych państwach członkowskich,
- K. mając na uwadze, że dzięki wykorzystaniu technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku tworzy się niewiele miejsc pracy i jest to praca jedynie na okres od ośmiu do szesnastu lat, jednocześnie takie technologie powodują ogromne szkody ponadgraniczne dla środowiska naturalnego, których skutków finansowych nie pokrywają zazwyczaj działające w tym sektorze odpowiedzialne podmioty gospodarcze, rozwiązujące działalność lub ogłaszające bankructwo, lecz państwo, tzn. podatnicy,
- L. mając na uwadze, że podmioty gospodarcze nie posiadają długoterminowych ubezpieczeń, z których można by w przyszłości pokryć koszty powstałe w wyniku wypadku lub nieprawidłowego działania,
- M. mając na uwadze, że aby uzyskać dwa gramy złota konieczne jest wydobycie jednej tony rudy niskiej jakości, co pozostawia w wyrobiskach ogromną ilość odpadów z wydobycia, podczas gdy 25-50 % złota zasadniczo pozostaje w składowisku odpadów; ponadto projekty na wielką skalę, w których cyjanek stosuje się w celach wydobywczych wykorzystują kilka milionów kilogramów cyjanku sodu rocznie, a jego transport i składowanie ma w przypadku niepowodzenia potencjalnie katastrofalne skutki,
- N. mając na uwadze istnienie rozwiązań alternatywnych względem technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku, które mogłyby zastąpić te technologie,
- O. mając na uwadze zorganizowane stanowcze protesty społeczne ze strony nie tylko obywateli, lecz również społeczności lokalnych, organizacji pozarządowych, organizacji rządowych, rządów i polityków wobec wciąż realizowanych projektów wydobywczych z zastosowaniem technologii wykorzystujących cyjanek w całej Europie,
1. wyraża przekonanie, że przestrzeganie założeń UE wyrażonych w wodnej dyrektywie ramowej, a mianowicie dążenie do osiągnięcia dobrego stanu chemicznego wód i do ochrony zasobów wodnych, jak również ochrony różnorodności biologicznej można osiągnąć wyłącznie zakazując stosowania technologii wydobywczych z użyciem cyjanku;
 2. wzywa Komisję do złożenia wniosku w sprawie całkowitego zakazu wykorzystywania technologii z zastosowaniem cyjanku w przemyśle wydobywczym w Unii Europejskiej do końca 2011 r., ponieważ jest to jedyny bezpieczny sposób ochrony zasobów wodnych i ekosystemów przed zanieczyszczeniami wynikającymi z wydobycia i jednoczesnego prowadzenia zwykłych procedur związanych z oceną wpływu na środowisko naturalne;
 3. przyjmuje do wiadomości odnośne inicjatywy podejmowane w ramach UE i ONZ i stanowczo zachęca do tworzenia bezpieczniejszych – w szczególności niewykorzystujących cyjanku – metod wydobywczych i do ich stosowania;
 4. wzywa Komisję i państwa członkowskie do powstrzymania się do momentu wprowadzenia całkowitego zakazu wykorzystania cyjanku od bezpośredniego i niebezpośredniego popierania projektów wydobywczych realizowanych w UE, w ramach których wykorzystywane będą technologie z zastosowaniem cyjanku oraz powstrzymania się od popierania tego typu projektów w krajach trzecich;
 5. wzywa Komisję do zachęcania do przemysłowego przekształcania obszarów, na których zakazano wykorzystania technologii wydobywczych z zastosowaniem cyjanku poprzez odpowiednie wsparcie finansowe przeznaczone na alternatywną ekologiczną działalność przemysłową, energię odnawialną oraz turystykę;

Środa, 5 maja 2010 r.

6. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku zmieniającego obowiązujące przepisy dotyczące zarządzania odpadami kopalnianymi, który zobowiązywałby podmioty gospodarcze do zawierania umów ubezpieczeniowych pozwalających na wypłatę odszkodowania i pokrycie wszelkich kosztów przywrócenia pierwotnego stanu środowiska naturalnego i stanu chemicznego wód, sprzed wypadku lub wydarzenia związanego z nieprawidłowym działaniem;

7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz parlamentom i rządóm państw członkowskich.

Walka z rakiem piersi w Unii Europejskiej

P7_TA(2010)0146

Oświadczenie pisemne Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie walki z rakiem piersi w Unii Europejskiej

(2011/C 81 E/14)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 123 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że raka piersi diagnozuje się co roku u 331 392 kobiet w Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że rak piersi jest główną przyczyną śmierci kobiet w wieku od 35 do 59 lat, a co roku z jego powodu umiera w UE 89 674 kobiet,
- C. mając na uwadze, że badania mammograficzne mogą ograniczyć umieralność na raka piersi o 35 % wśród kobiet w wieku od 50 do 69 lat,
1. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia ogólnokrajowych badań mammograficznych zgodnie z wytycznymi UE;
 2. wzywa Komisję do sporządzania co 2 lata sprawozdania z postępów we wdrażaniu badań mammograficznych we wszystkich krajach UE;
 3. wzywa Komisję do wspierania badań mających na celu określenie użyteczności badań u kobiet w wieku ponad 69 lat i poniżej 50 lat;
 4. wzywa państwa członkowskie do utworzenia do 2016 r., zgodnie z wytycznymi UE, wielodyscyplinarnych jednostek specjalizujących się w chorobach piersi i zwraca się do Komisji o przedkładanie regularnych sprawozdań z postępów;
 5. wzywa Komisję do przedstawienia aktualnych, wiarygodnych statystyk dotyczących raka piersi i do wsparcia utworzenia krajowych rejestrów onkologicznych;
 6. wzywa Komisję do opracowania do 2011 r., zgodnie z wytycznymi UE, protokołu certyfikacji wyspecjalizowanych jednostek zajmujących się chorobami piersi oraz do zapewnienia w tym celu odpowiedniego finansowania;
 7. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego oświadczenia wraz z nazwiskami sygnatariuszy ⁽¹⁾ parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Lista sygnatariuszy została opublikowana w Załączniku 1 do Protokołu z dnia 5 maja 2010 (P7_PV(2010)05-05(ANN1)).

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Zmiana traktatów - Środki przejściowe dotyczące składu Parlamentu Europejskiego *

P7_TA(2010)0148

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. dotycząca projektu protokołu zmieniającego protokół nr 36 w sprawie przepisów przejściowych w odniesieniu do składu Parlamentu Europejskiego do końca kadencji 2009-2014: opinia Parlamentu Europejskiego (art. 48 ust. 3 traktatu UE) (17196/2009 – C7-0001/2010 – 2009/0813(NLE))

(2011/C 81 E/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Rady Europejskiej do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 18 grudnia 2009 r., dotyczące zmiany protokołu nr 36 w sprawie przepisów przejściowych (17196/2009),
- uwzględniając art. 48 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej, na mocy którego Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem (C7-0001/2010),
- uwzględniając protokół nr 36 w sprawie przepisów przejściowych załączony do Traktatu z Lizbony,
- uwzględniając art. 14 ust. 2 i 3 Traktatu UE,
- uwzględniając akt z dnia 20 września 1976 r. dotyczący wyboru posłów do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich (zwany dalej „aktem z 1976 r.”),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 października 2007 r. w sprawie składu Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje z posiedzeń Rady Europejskiej z dni 11 i 12 grudnia 2008 r., 18 i 19 czerwca 2009 r. oraz 10 i 11 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając art. 11 ust. 4 oraz art. 74a Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0115/2010),
- A. mając na uwadze, że art. 14 ust. 2 Traktatu UE w brzmieniu nadanym mu w Traktacie z Lizbony stanowi, że Rada Europejska przyjmuje jednomyślnie, z inicjatywy Parlamentu Europejskiego i po uzyskaniu jego zgody, decyzję określającą skład Parlamentu Europejskiego,
- B. mając na uwadze, że wobec perspektywy wejścia w życie Traktatu z Lizbony i zgodnie z protokołem nr 36 załączonym do tego traktatu Parlament Europejski przedstawił w dniu 11 października 2007 r., w drodze wspomnianej rezolucji przyjętej w oparciu o sprawozdanie A. Lamassourea i A. Severina, projekt decyzji Rady Europejskiej ustalającej podział mandatów w Parlamencie,

⁽¹⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 132.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- C. mając na uwadze, że do chwili podpisania Traktatu z Lizbony Rada Europejska nie przyjęła oficjalnej decyzji w sprawie składu Parlamentu Europejskiego, ale wyraziła zgodę na propozycję wynikającą ze wspomnianej rezolucji, podniósłszy łączną liczbę posłów do Parlamentu Europejskiego z początkowo przewidywanych 750 do 751,
- D. mając na uwadze, że według porozumienia uzyskanego w Radzie Europejskiej łączna liczba posłów wrosła o 15 w stosunku do traktatu z Nicei (z 736 do 751), przy czym 18 dodatkowych mandatów podzielono między 12 państw członkowskich, a stosownie do górnego progu ustanowionego w traktacie UE Niemcy otrzymały o 3 mandaty mniej,
- E. mając na uwadze, że Traktat z Lizbony nie wszedł w życie przed wyborami do Parlamentu Europejskiego w 2009 r., które odbyły się zgodnie z postanowieniami traktatu z Nicei, w związku z czym Parlament Europejski liczy obecnie 736 posłów,
- F. mając na uwadze, że ponieważ Traktat z Lizbony ostatecznie wszedł w życie w dniu 1 grudnia 2009 r., uzasadnione jest umożliwienie jak najszybszego objęcia mandatu 18 dodatkowym posłom z 12 zainteresowanych państw członkowskich, aby państwa, z których pochodzą, mogły być we właściwy sposób reprezentowane,
- G. mając na uwadze, że zgodnie z art. 5 aktu z 1976 r. nie można przerwać mandatu posła w czasie kadencji, a zatem zmniejszyć obecnej liczby posłów niemieckich w Parlamencie Europejskim o trzy mandaty,
- H. mając na uwadze, że przeważająca większość państw członkowskich już wyznaczyła swoich dodatkowych posłów zgodnie z odpowiednimi ordynacjami wyborczymi oraz z konkluzjami Rady Europejskiej z dnia 18 i 19 czerwca 2009 r.,
- I. mając na uwadze, że przybycie dodatkowych 18 posłów w czasie kadencji 2009-2014 spowoduje wzrost liczby posłów do PE do 754 oraz że takie przekroczenie liczby 751, o której mowa w Traktacie z Lizbony, wymaga zmiany prawa pierwotnego,
- J. mając na uwadze, że w konkluzjach z posiedzeń Rady Europejskiej z dnia 11 i 12 grudnia 2008 r. przewidziano już przyjęcie środków przejściowych mających umożliwić przybycie dodatkowych posłów w czasie obecnej kadencji oraz że w konkluzjach z posiedzeń Rady Europejskiej z dnia 18 i 19 czerwca 2009 r. ustalono warunki czasowego zwiększenia liczby posłów do Parlamentu Europejskiego,
- K. mając na uwadze, że z kolei Parlament Europejski w dniu 25 listopada 2009 r. zmienił swój Regulamin tak, by uwzględnić przybycie dodatkowych posłów w charakterze obserwatorów do czasu wejścia w życie środków umożliwiających im objęcie mandatu,
- L. mając na uwadze, że jedną z najistotniejszych zmian konstytucyjnych wynikających z traktatu z Lizbony jest przyznanie konwentowi kluczowej roli w zwykłej procedurze rewizji traktatów,
1. uważa, że proponowana zmiana protokołu nr 36, o którą wnosi Rada Europejska, wynika bezpośrednio z nowych postanowień Traktatu z Lizbony i stanowi w związku z tym tymczasowe rozwiązanie umożliwiający wszystkim państwom członkowskim, którym przyznano dodatkowe mandaty, wskazanie odpowiednich posłów; zgadza się, że 18 dodatkowych posłów do Parlamentu należy wybrać na okres do końca kadencji 2009–2014; podkreśla jednak z naciskiem, że wszyscy ci posłowie powinni objąć mandat w tym samym czasie, by nie naruszać równowagi między reprezentantami poszczególnych państw w Parlamencie; wzywa państwa członkowskie, by dokończyły swoje procedury wyborcze w sposób pragmatyczny i w jak najkrótszym czasie;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

2. ubolewa, że Rada nie przyjęła w stosownym czasie środków umożliwiających dodatkowym posłom objęcie mandatu już w chwili wejścia w życie Traktatu z Lizbony i że jedno z rozwiązań rozważanych w zmianie, o którą wnosi, nie jest zgodne z duchem aktu z 1976 r., na podstawie którego posłowie do Parlamentu Europejskiego powinni być wybierani w wyborach bezpośrednich, a nie pośrednio w drodze wyboru w parlamencie danego państwa członkowskiego;
3. mimo to wyraża zgodę na zwołanie konferencji międzyrządowej, która ma jednak dotyczyć wyłącznie konkretnego tematu, jakim jest przyjęcie środków dotyczących składu Parlamentu Europejskiego do końca kadencji 2009-2014; podkreśla równocześnie, że wspomniane środki przejściowe mają charakter wyjątkowy, wynikający ze szczególnych okoliczności ratyfikacji Traktatu z Lizbony, i w żadnym przypadku nie mogą być wykorzystywane w przyszłości jako precedens;
4. przypomina, że w okresie od zatwierdzenia zmiany do protokołu nr 36 do jego wejścia w życie dodatkowi posłowie będą mogli zasiadać w Parlamencie w charakterze obserwatorów zgodnie z art. 11 ust. 4 Regulaminu Parlamentu Europejskiego;
5. przypomina ponadto, że Rada Europejska powinna w każdym razie przyjąć decyzję ustalającą skład Parlamentu Europejskiego w stosownym czasie przed końcem obecnej kadencji i że Parlament przedstawi inicjatywę w tej sprawie zgodnie z art. 14 ust. 2 Traktatu UE;
6. powiadamia Radę Europejską, że zamierza jak najszybciej przedstawić propozycje mające na celu ustanowienie przepisów dotyczących wybierania posłów w bezpośrednich wyborach powszechnych zgodnie z procedurą jednakową dla wszystkich państw członkowskich, a także ze wspólnymi dla wszystkich państw członkowskich zasadami, oraz że Parlament rozpocznie tę reformę wyborczą na mocy art. 48 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej i art. 223 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; nalega poza tym, żeby konwent powołany do przeprowadzenia reformy Parlamentu Europejskiego został wezwany do przygotowania rewizji traktatów;
7. wzywa parlamenty państw członkowskich do działania zgodnego z wieloletnią zasadą prawa pierwotnego Unii Europejskiej, zgodnie z którą posłowie do Parlamentu Europejskiego są wybierani w powszechnych, tajnych, wolnych wyborach bezpośrednich;
8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Kirgistan

P7_TA(2010)0149

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Kirgistanie

(2011/C 81 E/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Kirgistanu i Azji Środkowej, a w szczególności rezolucję z dnia 12 maja 2005 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 lutego 2008 r. w sprawie strategii UE dla Azji Środkowej,
- uwzględniając oświadczenie Wiceprzewodniczącej Komisji / Wysokiej Przedstawiciel do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa Catherine Ashton z dnia 7 i 8 kwietnia 2010 r. w sprawie sytuacji w Kirgistanie,
- uwzględniając konkluzje Rady ds. Stosunków Zewnętrznych z dnia 26 kwietnia 2010 r.,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając oświadczenie UE w sprawie sytuacji w Kirgistanie złożone na posiedzeniu Stałej Rady OBWE w dniu 22 kwietnia 2010 r.,
 - uwzględniając strategię UE na rzecz nowego partnerstwa z Azją Środkową, przyjętą przez Radę Europejską w dniu 21 i 22 czerwca 2007 r.,
 - uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Kirgistanem, która weszła w życie w 1999 r.,
 - uwzględniając strategię regionalną Wspólnoty Europejskiej dotyczącą pomocy dla Azji Środkowej w latach 2007-2013,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że postępy na drodze do osiągnięcia stabilności, umacnianie się demokracji i rozwoju społecznego, bezpieczeństwo ludności oraz trwały wzrost całego regionu leżą w interesie zarówno narodów Azji Środkowej, jak i Unii Europejskiej,
- B. mając na uwadze, że Kirgistan jest członkiem OBWE, w związku z czym jest zobowiązany do poszanowania podstawowych wolności, praw człowieka i zasad państwa prawa oraz do wdrażania demokratycznych norm OBWE,
- C. mając na uwadze, że Kurmanbek Bakijew, który po raz pierwszy objął urząd prezydencki w lipcu 2005 r. w wyniku tzw. tulipanowej rewolucji, w ubiegłym roku został wybrany na kolejną kadencję, przy czym zdaniem niezależnych obserwatorów wybory były naznaczone masowymi oszustwami; mając na uwadze, że po początkowych demokratycznych posunięciach prezydent Bakijew zaczął stosować metody autorytarne,
- D. mając na uwadze, że w dniu 7 kwietnia 2010 r. wojsko kirgiskie użyło broni palnej, gazu łzawiącego i granatów ogłuszających przeciwko tłumowi protestantów, który zebrał się przed siedzibą prezydenta w Biszkeku i szturmował budynki rządowe, demonstrując sprzeciw wobec znacznego wzrostu cen energii elektrycznej i ogrzewania; na skutek tej interwencji ponad 80 osób poniosło śmierć, a ponad 500 zostało rannych,
- E. mając na uwadze, że prezydent Bakijew został zmuszony do ucieczki ze stolicy, a jego miejsce zajął rząd tymczasowy pod przewodnictwem liderki opozycji Rozy Otunbajewej, która wydała dekret o przejęciu władzy i nakaz przestrzegania przepisów kirgiskiej konstytucji, rozwiązując ponadto parlament; mając na uwadze, że po próbach ustalenia warunków ustąpienia prezydent Bakijew w tydzień po powstaniu wyjechał z kraju do Kazachstanu zgodnie z porozumieniem wynegocjowanym przez Rosję, Stany Zjednoczone i Kazachstan,
- F. mając na uwadze, że Stany Zjednoczone i Rosja wykazują szczególne zainteresowanie Kirgistanem ze względu na jego strategiczne położenie w pobliżu Afganistanu oraz w części Kotliny Fergańskiej, będącej geograficznym, politycznym i gospodarczym sercem Azji Środkowej; mając na uwadze, że zarządzane przez amerykańskie wojsko centrum tranzytowe Manas to kluczowe ogniwo północnej sieci dystrybucji dostaw dla wojsk NATO w Afganistanie, a także mając na uwadze, że również Rosja posiada ważną bazę wojskową w Kirgistanie,
- G. mając na uwadze, że stosunki między UE a Azją Środkową mają istotne znaczenie z uwagi na wspólne wyzwania energetyczne, walkę ze zmianami klimatu, zwalczanie handlu narkotykami i walkę z terroryzmem,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że rywalizacja geopolityczna w regionie ma znaczny potencjał destrukcyjny, ale interesy w dużym stopniu pokrywają się w Afganistanie i w odniesieniu do rozprzestrzeniania się radykalnego islamizmu, co daje możliwości ograniczenia tej rywalizacji i osiągnięcia porozumienia co do konieczności lepszego sprawowania rządów,
- I. mając na uwadze, że UE powinna zawsze podkreślać swoje zobowiązanie do uwzględniania we wszystkich porozumieniach z krajami trzecimi praw człowieka, demokracji i zasad państwa prawa oraz wspierać reformy demokratyczne w ramach spójnej polityki zwiększającej wiarygodność UE jako podmiotu na arenie regionalnej,
- J. mając na uwadze, że obecność UE w Kirgistanie, przede wszystkim w charakterze darczyńcy, ma zasadnicze znaczenie i stawia UE w lepszej pozycji, by mogła ona odgrywać istotniejszą rolę we wspieraniu tego kraju,
- K. mając na uwadze, że Komisja i Rada dokonują przeglądu strategii na rzecz Azji Środkowej i przygotowują sprawozdanie, które zostanie przedstawione podczas czerwcowego szczytu Rady Europejskiej,
1. wyraża głębokie zaniepokojenie w związku z sytuacją w Kirgistanie i składa kondolencje rodzinom wszystkich ofiar tragicznych wydarzeń;
 2. wzywa wszystkie strony, by zaprzestały stosowania przemocy, wykazały się powściągliwością i podjęły wszelkie starania o rozpoczęcie rzeczywistego dialogu mającego na celu osiągnięcie stabilności i stworzenie warunków pozwalających na pokojowe przywrócenie demokratycznego porządku konstytucyjnego;
 3. podkreśla, że – z perspektywy instytucjonalnej – do zapobieżenia niepokojom społecznym w przyszłości i zapewnienia Kirgizom pokoju konieczne są spójne i stabilne ramy konstytucyjne, w związku z czym z zadowoleniem przyjmuje współpracę rządu tymczasowego z Komisją Wenecką;
 4. odnotowuje pierwsze podjęte przez rząd przejściowy kroki zmierzające do przywrócenia demokracji, szczególnie w odniesieniu do planów opracowania nowej konstytucji zmieniającej nowelizacje wprowadzone przez prezydenta Bakijewa, które oddawały nadmierną władzę w ręce prezydenta;
 5. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje fakt, iż rząd tymczasowy ogłosił, że przeprowadzi referendum w sprawie nowej konstytucji w dniu 27 czerwca 2010 r. i nowe wybory powszechne w dniu 10 października 2010 r. w celu wzmocnienia demokracji i odpowiedzialności politycznej; wzywa rząd tymczasowy do wypełniania międzynarodowych zobowiązań Kirgistanu oraz do zagwarantowania wolnego i sprawiedliwego charakteru wyborów;
 6. podkreśla znaczenie aktywnej współpracy z rządem tymczasowym w celu zbadania i wykorzystania możliwości wspierania dobrych rządów, niezawisłości sądownictwa oraz realizacji innych celów polityki UE określonych w strategii na rzecz Azji Środkowej, jak również w celu ułatwienia zaangażowania i działań międzynarodowych instytucji finansowych;
 7. wzywa do przeprowadzenia, pod przewodnictwem ONZ, międzynarodowego dochodzenia w sprawie zająć z dnia 6 i 7 kwietnia 2010 r. w celu wskazania osób odpowiedzialnych i niedociągnięć oraz w celu wsparcia kirgiskiego wymiaru sprawiedliwości, a ponadto w związku z powyższym wzywa rząd tymczasowy, by zwrócił się do Biura Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka o pomoc w zapewnieniu dogłębnego, bezstronnego i wiarygodnego dochodzenia w sprawie tych wydarzeń;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

8. zauważa, że tulipanowa rewolucja z 2005 r. obudziła w kirgiskim społeczeństwie znaczne oczekiwania w zakresie reform demokratycznych, które nie zostały zrealizowane; wzywa Radę i Komisję, by wykazały się spójnością i zdecydowaniem, i wykorzystały nadarzącą się okazję, by znaleźć sposoby wsparcia tymczasowego rządu Kirgistanu i pomóc władzom tego kraju w przeprowadzeniu demokratycznych reform i poprawianiu warunków życia ludności poprzez rozwój kraju i umacnianie pozycji obywateli we współpracy ze wszystkimi zaangażowanymi stronami i z kirgiskim społeczeństwem obywatelskim;
9. zauważa, że poważny brak zasobów w Kirgistanie i podatność tego kraju na zagrożenia sprawiają, że jest on bardzo uzależniony od wsparcia zewnętrznego; zauważa również, że w państwach ościennych wyraźnie brakuje wzorców demokratycznych i dobrze funkcjonujących rządów oraz pozytywnego rozwoju społecznego; w związku z tym podkreśla zasadnicze znaczenie pomocy międzynarodowej;
10. zwraca uwagę na fakt, że rozwój sytuacji w Kirgistanie wpływa na rozwój wydarzeń w regionie i na całym świecie, a z kolei wydarzenia w regionie i na świecie wpływają na sytuację w Kirgistanie; wyraża przekonanie, że interesy Rosji, Stanów Zjednoczonych i innych podmiotów pokrywają się w znacznej mierze, zwłaszcza w odniesieniu do Afganistanu i do rozwoju radykalnych ruchów islamskich w regionie, w tym w Kirgistanie; uważa, że powinno to umożliwić ograniczenie rywalizacji geopolitycznej i znalezienie synergii; jest przekonany, że powodzenie takiego przedsięwzięcia miałoby znaczny pozytywny wpływ na stosunki międzynarodowe i bezpieczeństwo na świecie;
11. wzywa specjalnego przedstawiciela Unii Europejskiej w Azji Środkowej powołanego przez Wiceprzewodniczącą Komisji / Wysoką Przedstawiciel do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, by dokładnie monitorował sytuację, udzielał wsparcia i ułatwiał ponowne podjęcie dialogu między wszystkimi grupami kirgiskiego społeczeństwa;
12. wzywa Komisję i Radę do zbadania w trybie pilnym, czy istnieją warunki pozwalające na rozpoczęcie realizacji koordynowanego przez społeczność międzynarodową nowego szeroko zakrojonego programu pomocowego dla Kirgistanu lub też czy takie warunki można stworzyć, z uwzględnieniem między innymi stopnia rzeczywistego zaangażowania kirgiskiego rządu tymczasowego w demokratyzację i godziwe sprawowanie rządów; uważa, że w razie uznania tych warunków za wystarczająco korzystne UE powinna objąć rolę lidera w organizacji międzynarodowej konferencji darczyńców na rzecz Kirgistanu;
13. wzywa do korzystania w znacznej mierze z instrumentu na rzecz stabilności; podkreśla konieczność wsparcia Kirgistanu w pokonywaniu trudności natury społecznej i gospodarczej; zwraca się do Komisji o przygotowanie wniosków w sprawie ponownego podziału funduszy w instrumencie współpracy na rzecz rozwoju, by zapewnić wystarczający zakres krótko- i średnioterminowej reakcji UE na nową sytuację w Kirgistanie; podkreśla, że szczególnie priorytetowy charakter należy nadać rozwiązaniu problemów w obszarze edukacji, zdrowia oraz zaopatrzenia w wodę;
14. podkreśla z naciskiem, że pomoc Unii Europejskiej powinna być spójna z wysiłkami na rzecz zwalczania korupcji, z rozszerzaniem zasobów edukacyjnych i z polityką poprawy warunków życia, by stworzyć korzystne warunki chroniące przed rozwojem ekstremizmu;
15. wzywa Komisję, biorąc pod uwagę obecną sytuację, do sprawdzenia czy istnieje konieczność pilnego wysłania pomocy humanitarnej;
16. oczekuje przeglądu postępów we wdrażaniu strategii UE na rzecz tego regionu i wzywa do podejmowania starań o większą wiarygodność, konkretność i spójność tej strategii, by pomóc osiągnąć stabilność w regionie i wspierać jego pokojową i stabilną przyszłość;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, parlamentom i rządów państw członkowskich, tymczasowemu rządowi Kirgistanu, sekretarzowi generalnemu ONZ, sekretarzowi generalnemu OBWE oraz sekretarzowi generalnemu Rady Europy.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Samochody elektryczne

P7_TA(2010)0150

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie samochodów elektrycznych

(2011/C 81 E/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając plan naprawy gospodarczej UE, w szczególności inicjatywę na rzecz ekologicznych samochodów z listopada 2008 r.,
 - uwzględniając dyrektywę 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych, która ustanawia minimalny próg 10 % energii ze źródeł odnawialnych w sektorze transportu,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 443/2009 określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych,
 - uwzględniając plan działania w zakresie mobilności w miastach z dnia 30 września 2009 r.,
 - uwzględniając nieformalne posiedzenie Rady, które odbyło się w San Sebastian w dniu 9 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Europa 2020, strategia na rzecz inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu” z dnia 3 marca 2010 r.,
 - uwzględniając komunikat Komisji w sprawie europejskiej strategii na rzecz czystych i wydajnych energetycznie pojazdów z dnia 27 kwietnia 2010 r.,
 - uwzględniając pytania z dnia 16 lutego 2010 r. do Rady i Komisji w sprawie pojazdów elektrycznych (O-0019/2010 – B7-0016/2010, O-0020/2010 – B7-0015/2010),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że wyzwania związane ze zmianami klimatu, emisjami CO₂ i innych substancji zanieczyszczających oraz niestabilnością cen paliw doprowadziły do rozwoju technologicznego akumulatorów i systemów magazynowania energii oraz do większej świadomości rynku na temat tych kwestii, a wszystko to złożyło się na klimat sprzyjający ogólnosięciowemu rozwojowi pojazdów elektrycznych,
- B. mając na uwadze, że pojazdy elektryczne stanowią znaczącą innowację o dużym potencjale rynkowym, szczególnie w długiej perspektywie, oraz mając na uwadze, że o tym, kto w przyszłości stanie się liderem sektora, zadecyduje zdolność szybkiego wejścia na rynek z produktami wysokiej jakości i uogólnionym poziomie standaryzacji,
- C. mając na uwadze, że pojazdy elektryczne przyczyniają się do priorytetów UE 2020 w zakresie rozwoju gospodarki opartej na wiedzy i innowacji oraz promowania bardziej ekologicznej i konkurencyjnej gospodarki efektywniej wykorzystującej zasoby,
- D. mając na uwadze, że podczas nieformalnego posiedzenia Rady, które odbyło się w San Sebastian w dniu 9 lutego 2010 r., ministrowie UE ds. konkurencyjności zgodzili się z Komisją co do potrzeby realizacji przez UE wspólnej strategii dotyczącej pojazdów elektrycznych,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- E. mając na uwadze szereg przyczyn politycznych przemawiających za innowacjami w dziedzinie systemów napędowych (elektrycznych lub hybrydowych), mianowicie:
- i. ograniczenie emisji CO₂ i substancji zanieczyszczających,
 - ii. ograniczenie zanieczyszczenia hałasem,
 - iii. poprawa wydajności energetycznej i potencjalne upowszechnienie odnawialnych źródeł energii,
 - iv. niedostatek kopalnych źródeł energii i ich zmienny koszt ekonomiczny,
 - v. promowanie innowacji oparte na przewadze technologicznej, co mogłoby pozwolić europejskiemu przemysłowi na przewyższenie obecnej sytuacji gospodarczej i zapewnić mu ogólną konkurencyjność przemysłową w przyszłości,
- F. mając na uwadze, że przeciętny koszyk energetyczny UE służący aktualnej produkcji energii elektrycznej w Europie czyni z pojazdów elektrycznych i pojazdów hybrydowych zasilanych prądem sieciowym istotną opcję w szerszej strategii ograniczania emisji CO₂, oraz mając na uwadze, że przejście na efektywność energetyczną i zrównoważony system transportu musi być priorytetem UE, jeżeli chcemy osiągnąć do 2050 r. cel znacznej „dekarbonizacji” systemu transportu,
- G. mając na uwadze szereg wyzwań, które należy podjąć, aby wesprzeć pomyślnie wprowadzenie na rynek pojazdów elektrycznych, a w szczególności:
- i. wysoki koszt pojazdów elektrycznych, wynikający głównie z kosztu akumulatorów,
 - ii. konieczność dalszych badań i rozwoju w celu poprawy parametrów i zmniejszenia kosztów pojazdów elektrycznych,
 - iii. akceptacji klientów dla kosztu, zasięgu i czasu ładowania pojazdów,
 - iv. odpowiednią infrastrukturę służącą ładowaniu,
 - v. europejską i światową standaryzację, dotyczącą np. interfejsów między pojazdami a infrastrukturą służącą ich ładowaniu,
 - vi. emisje pojazdów elektrycznych w cyklu „well-to-wheel” (od szybu wiertniczego do koła),
- H. mając na uwadze potwierdzony potencjał samochodów elektrycznych pod względem możliwości magazynowania, pozwalający na lepsze wykorzystanie odnawialnych źródeł energii w świetle korzyści, jakie oferują inteligentne sieci,
- I. mając na uwadze, że w komunikacie w sprawie ekologicznych samochodów wspomina się pokrótce o potrzebach sektora w zakresie zdobywania kwalifikacji w związku z przejściem z pojazdów konwencjonalnych na elektryczne, ale nie zajęto się w nim skutkami tego przejścia dla zatrudnienia, oraz mając na uwadze, że do sprostania wyzwaniom stojącym przed siłą roboczą sektora motoryzacyjnego konieczne będzie skoordynowane podejście,
- J. mając na uwadze, że już teraz niektóre kraje i regiony zaczęły wprowadzać infrastrukturę służącą ładowaniu pojazdów elektrycznych,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- K. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE zaczęły wprowadzać krajowe programy pomocy na rzecz pojazdów elektrycznych w perspektywie ich wejścia na rynek Wspólnoty,
- L. mając na uwadze, że w konkurujących krajach przemysł i badania otrzymały znaczne wsparcie oraz że należy iść za tym przykładem w UE,
- M. mając na uwadze, że przegląd strategii UE dotyczącej inwestycji w infrastrukturę stanowi znakomitą okazję do ukierunkowania infrastruktury na bardziej ekologiczne, zaawansowane technologie – zwłaszcza inteligentne sieci,
- N. mając na uwadze, że duża ilość miast i obszarów miejskich o znacznej gęstości zaludnienia w Europie stwarza odpowiednie warunki do szybkiego uruchomienia produkcji samochodów elektrycznych, dając europejskim producentom możliwość wczesnego zdobycia pozycji liderów na rynku,
- O. mając na uwadze, że produkcja pojazdów elektrycznych mogłaby przyczynić się do naprawy gospodarczej i zapewnić długofalową rentowność europejskiemu przemysłowi motoryzacyjnemu, opierając się na pojazdach niskoemisyjnych,
1. odnotowuje, że hiszpańska prezydencja nadała priorytet rozwojowi pojazdów elektrycznych w kontekście walki ze zmianami klimatu; popiera decyzję Rady ds. Konkurencyjności w sprawie zwrócenia się do Komisji o opracowanie planu działań na rzecz ekologicznych i wydajnych energetycznie pojazdów, w tym usprawnienia inteligentnych sieci, i przyjmuje z zadowoleniem komunikat Komisji w sprawie europejskiej strategii na rzecz czystych i wydajnych energetycznie pojazdów z dnia 27 kwietnia 2010 r.;
2. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o ustanowienie warunków niezbędnych dla istnienia jednolitego rynku pojazdów elektrycznych, przy zagwarantowaniu skutecznej koordynacji polityki na szczeblu UE, aby uniknąć negatywnych skutków społecznych i dla zatrudnienia związanych z przejściem na zdekarbonizowany system transportu oraz aby uniknąć współistnienia niezgodnych systemów i standardów, które nie są interoperacyjne;
3. podkreśla, że rozwój pojazdów elektrycznych powinien być dobrze wyważony i należy go umiejscowić w ramach przyszłej polityki zrównoważonej mobilności – w której kluczowe znaczenie mają m.in. ograniczenie wypadków, wykorzystanie przestrzeni, zmniejszenie zatłoczenia, całkowita konsumpcja energii, emisje CO₂, hałasu i gazów – podkreślając, że rozwój „elektrycznej mobilności” powinien obejmować samochody i rowery elektryczne, tramwaje, pociągi itp.;
4. zwraca się do Komisji i Rady o podjęcie wspólnych działań w dziedzinie:
- i. ilekroć to możliwe – międzynarodowej lub przynajmniej europejskiej standaryzacji infrastruktur i technologii ładowania, w tym inteligentnych sieci, otwartych standardów komunikacji i pokładowych technologii pomiaru oraz interoperacyjności; wiąże się to z wykorzystaniem nowych technologii w rozwoju interoperacyjnej infrastruktury potrzebnej w Europie do elektrycznej mobilności ponad granicami,
- ii. wspierania badań i innowacji z naciskiem w pierwszej kolejności na usprawnienie akumulatorów i technologii silników,
- iii. usprawnienia sieci elektrycznych poprzez utworzenie inteligentnych sieci oraz wprowadzenia zrównoważonej mocy produkcyjnej o niskiej emisyjności, zwłaszcza za sprawą odnawialnych źródeł energii,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- iv. udzielania wsparcia inicjatywom, które zapewniają istnienie jednolitego rynku, i rozwijania regulacji homologacji typu w obszarze energooszczędnych ekologicznych samochodów, a przede wszystkim w obszarze bezpieczeństwa na drodze,
 - v. koordynacji krajowych środków wsparcia i zachęt na rzecz pojazdów elektrycznych,
 - vi. promowania środków mających na celu zapewnienie konkurencyjności sektora energooszczędnych samochodów ekologicznych,
 - vii. dobrych przepisów dotyczących kroków zapobiegawczych, jeżeli chodzi o kwestie społeczne i zatrudnienia;
5. wzywa Komisję do sporządzenia szeroko zakrojonych kalkulacji całkowitej wielkości emisji CO₂ przez pojazdy elektryczne przy uwzględnieniu przewidywanych zmian w produkcji energii elektrycznej i zdolności składowania do 2050 r.;
6. podkreśla, że pojazdy elektryczne stanowią technologiczny przełom, który wymaga strategii zintegrowanej innowacji i rozwoju technologicznego za pośrednictwem właściwego finansowania i propagowania badań i rozwoju oraz innowacji w stale rosnącym wachlarzu kluczowych obszarów, jak akumulatory, infrastruktura (w tym zespolecie z sieciami przesyłowymi) w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje środki odnoszące się do innowacji ekologicznej dostępne dla wytwórców, ale jest z troską zaniepokojony trudnościami w ich wdrożeniu;
7. przypomina konkluzje Rady ds. Konkurencyjności z dnia 1 marca 2010 r., odnoszące się do oczekiwanego wniosku Komisji na rzecz ukierunkowanego na przedsiębiorstwa Europejskiego planu na rzecz badań naukowych i innowacji, który dopełniałby krajowe strategie innowacji, w tym promocję narzędzi i inicjatyw o silnym potencjale, jak wiodące rynki i przedkomercyjne zamówienia publiczne, oraz lepszy dostęp do finansowania w szczególności dla MSP poprzez lepszą mobilizację instrumentów kapitału wysokiego ryzyka;
8. zwraca się do instytucji UE i do państw członkowskich o stopniowe zastępowanie samochodów spalinowych w swoich flotach pojazdów służbowych pojazdami elektrycznymi, co powinno stymulować popyt na nie za sprawą zamówień publicznych; wzywa również instytucje UE do rozwijania takiej infrastruktury, gdy tylko zostaną opracowane standardy;
9. przypomina, że w ramach planu naprawy gospodarczej inicjatywa na rzecz ekologicznych samochodów wspiera rozwój nowych i trwałych form transportu drogowego, wśród których za priorytet uznano samochody elektryczne;
10. popiera zamiar Komisji ustanowienia do 2011 r. europejskich standardów dotyczących ładowania elektrycznych pojazdów, co zagwarantuje interoperacyjność i bezpieczeństwo infrastruktury, i staje w obronie ustanowienia technicznych norm dotyczących systemów ładowania, w tym różnych kategorii pojazdów; apeluje do Komisji o dążenie, o ile to możliwe, do światowych standardów i o zapewnienie, że standard ładowania będzie pobudzać nowoczesną technologię, np. inteligentne ładowanie, otwarte standardy komunikacji, i będzie spójny z uprawnieniami dotyczącymi inteligentnych struktur pomiarowych;
11. jest przekonany, że standaryzacja umożliwi prosty i bezpośredni proces homologacji i przyczyni się do przyspieszenia wprowadzania na rynek i rozpowszechniania pojazdów niskoemisyjnych w UE, podnosząc konkurencyjność przemysłu motoryzacyjnego UE poprzez redukcję kosztów rozwoju dla wytwórców i ograniczenie emisyjności transportu drogowego;
12. podkreśla, że standaryzacja pojazdów elektrycznych, infrastruktury i metod ładowania nie powinna hamować dalszej innowacyjności, szczególnie w obszarach elektrycznej mobilności lub silników pojazdów konwencjonalnych;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

13. apeluje o zharmonizowane wymogi dotyczące homologacji pojazdów elektrycznych, wraz ze szczególnymi wymogami, jeżeli chodzi o zdrowie i bezpieczeństwo zarówno pracowników, jak i końcowych użytkowników, oraz aby wymogi te zostały włączone do ram UE dotyczących homologacji typu pojazdów za pośrednictwem rozporządzenia UNECE 100; zdecydowanie popiera wniosek Komisji, by dokonać przeglądu wymogów dotyczących bezpieczeństwa samochodów przy zderzeniu w odniesieniu do samochodów elektrycznych oraz rozpatrzeniu kwestii bezpieczeństwa samochodów elektrycznych dla niechronionych uczestników ruchu;

14. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji, by do 2010 r. zaprezentować skoordynowane wytyczne w sprawie bodźców do nabywania pojazdów elektrycznych; wzywa Komisję i Radę ponadto do uwzględnienia właściwego pakietu zachęt w celu wdrożenia szerokiej sieci ładowania wraz ze zharmonizowanymi modelami mobilności elektrycznej;

15. podkreśla, że pakiety pomocy publicznej udzielanej przedsiębiorstwom muszą być związane z jasnym zestawem kryteriów wydajności społecznej, technologicznej, gospodarczej i środowiskowej, i zwraca się do Komisji, by przeprowadziła skuteczne oceny ex-post takiej formie pomocy finansowej;

16. wzywa Komisję do umożliwienia powstania europejskiej struktury sektorowej w celu zarządzania przemianami społecznymi wynikającymi z polityki mobilności niskoemisyjnej oraz do koordynowania zapobiegawczych kroków, aby zapewnić trwałe ożywienie w przemyśle samochodowym i ograniczyć jego społeczne skutki; zwraca się o podjęcie skutecznych kroków, aby przewidzieć zmiany w sektorze motoryzacyjnym i w łańcuchu dostaw w porozumieniu ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, zwłaszcza poprzez ponowne uruchomienie platformy CARS 21 ze specjalną grupą roboczą do spraw społecznych;

17. wzywa państwa członkowskie do zapewnienia pełnego wykorzystania funduszu dostosowania do globalizacji oraz innych funduszy strukturalnych, jak Europejski Fundusz Społeczny, do przewidzenia zachęt do przekwalifikowywania się i podejmowania wysiłku przechodzenia ukierunkowanych szkoleń oraz dalszej reorientacji szkoleń sektorowych i struktur edukacji, aby sprostać nowemu zapotrzebowaniu na konkretne umiejętności, będącemu rezultatem tej technologii;

18. z zadowoleniem przyjmuje zamiar Komisji, by ustanowić Europejską radę umiejętności sektorowych, ukierunkowaną na tworzenie sieci krajowych obserwatoriów państw członkowskich;

19. występuje w obronie ustanowienia platformy wymiany informacji i koordynacji wysiłków między europejskimi podmiotami, projektami i inicjatywami, a także ustanowienia międzynarodowego (na poziomie światowym) obserwatorium ds. mobilności elektrycznej, koncentrującego się na modelach przedsiębiorstw, technologiach pojazdów i ładowania oraz integracji z inteligentnymi sieciami elektrycznymi, które skupiałyby najistotniejsze podmioty w branży oraz inicjatywy sektora przemysłu i organów publicznych;

20. wzywa państwa członkowskie do rozwijania koniecznej długoterminowej polityki fiskalnej na rzecz promowania energooszczędnych ekologicznych pojazdów i wzywa Komisję do nakreślenia dalekosiężnej wspólnej wizji w takich kwestiach jak obszary polityki związane z CO₂, przewidywanie zmian strukturalnych wynikających z odchodzenia od paliw konwencjonalnych na rzecz energii elektrycznej i promowanie wykorzystania energii odnawialnych;

21. wzywa Komisję, państwa członkowskie i przemysł mobilności elektrycznej do rozpatrywania zasobów, energii i równowagi środowiskowej pojazdów elektrycznych w perspektywie całego ich cyklu życia, od wyprodukowania do usunięcia, z uwzględnieniem recyklingu i ponownego użycia akumulatorów;

22. zwraca uwagę na dostępność surowców potrzebnych do produkcji akumulatorów i części, co rodzi pytania odnośnie rosnących kosztów produkcji i zależności UE; apeluje do przemysłu o dołożenia starań, by lepiej wykorzystywano dostępne zasoby, i wzywa Komisję do finansowania badań stosowanych w ramach obecnych i przyszłych programów ramowych w obszarze surowców naturalnych wykorzystywanych do baterii elektrycznych, do zachęcania do sprawniejszego nawiązywania kontaktów między geologicznymi stanowiskami pomiarowymi UE i do promowania umiejętności i technologii w tym sektorze, który pobudzi zgłębienie nowych pokładów surowców;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

23. popiera wniosek Komisji, by przygotować kampanie informacyjne dla konsumentów na temat korzyści, możliwości i praktycznych aspektów korzystania z pojazdów elektrycznych;
24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji partnerom społecznym i branży przemysłu.

Rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym

P7_TA(2010)0151

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym

(2011/C 81 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 3 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 101 ust. 1 i 3, art. 103 ust. 1 oraz art. 105 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (zwanego dalej „TFUE”),
- uwzględniając rozporządzenie Rady nr 19/65/EWG z dnia 2 marca 1965 r. w sprawie stosowania art. 85 ust. 3 Traktatu do pewnych kategorii porozumień i praktyk uzgodnionych ⁽¹⁾,
- uwzględniając dyrektywę Rady z dnia 18 grudnia 1986 r. w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do przedstawicieli handlowych działających na własny rachunek (86/653/EWG) ⁽²⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 2790/1999 z dnia 22 grudnia 1999 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych ⁽³⁾ (rozporządzenie ogólne w sprawie wyłączeń grupowych dotyczących porozumień wertykalnych, zwane dalej „obecnym ROWG”),
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1400/2002 z dnia 31 lipca 2002 r. w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym ⁽⁴⁾ (rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym, zwane dalej „obecnym RWGSM”),
- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów ⁽⁵⁾; uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 595/2009 z dnia 18 czerwca 2009 r. dotyczące homologacji typu pojazdów silnikowych i silników w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z pojazdów ciężarowych o dużej ładowności (Euro VI) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i obsługi technicznej pojazdów ⁽⁶⁾,
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Komisji w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych (nowe rozporządzenie ogólne w sprawie wyłączeń grupowych dotyczących porozumień wertykalnych, zwane dalej „nowym ROWG”), opublikowany do wglądu na stronie internetowej Komisji w dniu 28 lipca 2009 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. 36 z 6.3.1965, s. 533.

⁽²⁾ Dz.U. L 382 z 31.12.1986, s. 17.

⁽³⁾ Dz.U. L 336 z 29.12.1999, s. 21.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 203 z 1.8.2002, s. 30.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s.1.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Komisji w sprawie stosowania art. 101 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (nowe rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym, zwane dalej „nowym RWGSM”), opublikowany do wglądu na stronie internetowej Komisji w dniu 21 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych” ⁽¹⁾,
- uwzględniając broszurę informacyjną Komisji na temat dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych w Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu” ⁽²⁾,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych”, opublikowany do wglądu na stronie internetowej Komisji w dniu 28 lipca 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Dodatkowe wytyczne w sprawie ograniczeń wertykalnych w porozumieniach dotyczących sprzedaży i naprawy pojazdów silnikowych, a także dystrybucji części zamiennych do pojazdów silnikowych”, opublikowany do wglądu na stronie internetowej Komisji w dniu 21 grudnia 2009 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 25 czerwca 2008 r. zatytułowany „Najpierw myśl na małą skalę – Program »Small Business Act« dla Europy” (COM(2008)0394),
- uwzględniając sprawozdanie oceniające Komisji w sprawie stosowania rozporządzenia (WE) nr 1400/2002 w zakresie dystrybucji i serwisowania pojazdów silnikowych, wraz z towarzyszącymi mu dokumentami roboczymi, opublikowane w maju 2009 r. na stronie internetowej Komisji (zwane dalej „sprawozdaniem oceniającym”),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 lipca 2009 r. zatytułowany „Przyszła struktura prawa konkurencji znajdującego zastosowanie w sektorze pojazdów silnikowych” (COM(2009)0388) i towarzyszące mu dokumenty robocze,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 marca 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji zatytułowanego „Przyszła struktura prawa konkurencji znajdującego zastosowanie w sektorze pojazdów silnikowych” (INT/507 – CESE 444/2010),
- uwzględniając uwagi poszczególnych zainteresowanych stron, przesyłane Komisji w okresach konsultacji publicznych i publikowane na stronie internetowej Komisji, a także ich stanowiska w sprawie RWGSM, zaprezentowane na wspólnym posiedzeniu komisji ECON i IMCO w dniu 19 października 2009 r. i podczas warsztatów komisji ECON w dniu 12 kwietnia 2010 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 30 maja 2002 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Komisji w sprawie stosowania art. 81 ust. 3 Traktatu do kategorii porozumień wertykalnych i praktyk uzgodnionych w sektorze motoryzacyjnym (2002/2046(INI)) ⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 291 z 13.10.2000, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 101 z 27.4.2004, s. 97.

⁽³⁾ Dz.U. C 187 E z 7.8.2003, s. 149.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 stycznia 2008 r. w sprawie CARS 21: ramy prawne podstawą dla zwiększania konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego (2007/2120(INI)) ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie przyszłości przemysłu motoryzacyjnego ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 marca 2010 r. w sprawie sprawozdania Komisji dotyczącego polityki konkurencji za rok 2008 (2009/2173(INI)) ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że porozumienia w sprawie dystrybucji są regulowane na szczeblu UE w dwóch odrębnych ramach prawnych, a mianowicie w dyrektywie w sprawie koordynacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do umów dotyczących przedstawicieli handlowych (dyrektywa 86/653/EWG, tzw. dyrektywa w sprawie przedstawicieli handlowych) oraz w dwóch rozporządzeniach w sprawie wyłączeń grupowych w kontekście prawa konkurencji w zakresie dotyczącym porozumień wertykalnych w sprawie dystrybucji (obecne ROWG oraz obecne RWGSM),
- B. mając na uwadze, że w roku 1999 Komisja określiła w obecnym ROWG kategorię porozumień wertykalnych, które uznaje za spełniające zazwyczaj warunki wyłączenia z zakazu klauzul i praktyk antykonkurencyjnych określone w art. 101 ust. 3 TFUE,
- C. mając na uwadze, że od połowy lat osiemdziesiątych sektor motoryzacyjny regulują szczególne akty prawne dotyczące konkurencji,
- D. mając na uwadze, że w roku 2002 Komisja uznała, że sektor motoryzacyjny nie powinien być objęty obecnym ROWG, gdyż nadal istniała konieczność ustanowienia specjalnych przepisów w celu rozwiązania szczególnych problemów związanych z konkurencją, zidentyfikowanych przez nią w tym sektorze, a mianowicie sytuacji oligopolu na europejskim rynku samochodowym; mając na uwadze, że Komisja była zaniepokojona niskim poziomem konkurencji wśród producentów samochodów,
- E. mając na uwadze, że Komisja postanowiła w związku z tym przyjąć w obecnym RWGSM ostrzejsze przepisy dla tego sektora, zwłaszcza specjalne progi udziału w rynku oraz dodatkowe rygorystyczne ograniczenia i warunki,
- F. mając na uwadze, że obecne RWGSM obejmuje trzy różne rynki produktów: a) nowe pojazdy silnikowe (rynek pierwotny); b) części zamienne do pojazdów silnikowych (rynek wtórny); oraz c) usługi naprawy i obsługi technicznej (rynek wtórny); mając na uwadze, że pojazdy silnikowe obejmują zarówno samochody osobowe, jak i pojazdy użytkowe,
- G. mając na uwadze, że obecne ROWG i obecne RWGSM wygasną w dniu 31 maja 2010 r.; mając na uwadze, że Komisja rozpoczęła proces przeglądu obu tych rozporządzeń i ich towarzyszących im wytycznych,
- H. mając na uwadze, że obecnie Komisja uważa, iż rynki sprzedaży nowych pojazdów silnikowych są wysoce konkurencyjne, a poziom koncentracji spada; mając na uwadze, że Komisja uważa również, iż bariery wejścia na rynek są niskie oraz że nastąpił szybki wzrost udziału podmiotów z Azji Wschodniej, spowodowany agresywną polityką cenową,
- I. mając na uwadze, że Komisja odnotowała w rezultacie spadek cen detalicznych samochodów osobowych; mając na uwadze natomiast, że Komisja odnotowała, iż konkurencja na rynkach napraw i obsługi technicznej jest wciąż bardzo ograniczona oraz że ceny niektórych rodzajów części zamiennych są bardzo wysokie,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0007.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0186.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0050.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- J. mając na uwadze, że Komisja jest zdania, że nie jest już potrzebne specjalne wyłączenie grupowe na zakup i sprzedaż nowych pojazdów silnikowych (rynek pierwotny) oraz że nowe ROWG powinno mieć zastosowanie do rynku pierwotnego po trzyletnim okresie przedłużenia; mając na uwadze, że do dnia 31 maja 2013 r. do rynku pierwotnego nadal będzie mieć zastosowanie obecne RWGSM,
- K. mając na uwadze, że Komisja proponuje również przyjęcie szczególnych wytycznych w sprawie wykładni i zastosowania, dotyczących sektora pojazdów silnikowych zarówno na rynku pierwotnym, jak i wtórnym,
- L. mając na uwadze, że w odniesieniu do rynku wtórnego (części zamienne do pojazdów silnikowych, usługi naprawy i obsługi technicznej) Komisja proponuje przyjęcie specjalnego rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych (nowego RWGSM),
- M. mając na uwadze, że nie można zaprzeczyć, iż przeważająca większość przedsiębiorstw z sektora handlu pojazdami silnikowymi i usług naprawczych wyraziła poważne zaniepokojenie w związku z ryzykiem czasowego zawieszenia lub krótkotrwałego przedłużenia obecnego RWGSM, gdyż doprowadziłoby ono do dalszego pogorszenia równowagi sił między producentami a resztą łańcucha wartości w sektorze motoryzacyjnym, przynosząc korzyść wyłącznie garstce największych producentów pojazdów,
- N. mając na uwadze, że niektórzy przedstawiciele rynku części zamiennych do pojazdów, sektora serwisowania i usług naprawczych wyrazili poparcie dla nowego zestawu przepisów dotyczących rynku wtórnego, stanowiącego istotny postęp w porównaniu z obecnym RWGSM,
- O. mając na uwadze, że rynek pierwotny i rynek wtórny nie wykluczają się wzajemnie i że opłacalność działalności wielu niezależnych dilerów zależy od ich elastyczności zarówno w zakresie sprzedaży, jak i naprawy pojazdów,
- P. mając na uwadze, że w chwili obecnej UE stoi wobec wyjątkowego kryzysu finansowo-gospodarczego i wobec wysokich stóp bezrobocia; mając na uwadze, że UE powinna wspierać konkurencyjną społeczną gospodarkę rynkową i dążyć do ograniczania ubóstwa; mając na uwadze, że europejski przemysł motoryzacyjny to kluczowy sektor europejskiej gospodarki, przyczyniający się do wzrostu zatrudnienia, innowacyjności i konkurencyjności całej gospodarki; mając na uwadze, że przemysł ten szczególnie mocno ucierpiał w wyniku obecnego kryzysu, a w niektórych państwach członkowskich uzyskał wsparcie w postaci interwencji państwa,
- Q. mając na uwadze, że przepisy dotyczące działalności obejmujących różne marki mają zastosowanie do dystrybutorów prowadzących sprzedaż w tym samym miejscu, w oddzielnych salonach wystawowych na tym samym terenie lub w oddzielnych lokalach,
1. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja rozpoczęła kilka konsultacji społecznych dotyczących przeglądu zarówno RWGSM, jak i ROWG; docenia fakt, że Komisja przedłożyła Parlamentowi sprawozdanie oceniające stosowanie obecnego RWGSM;
 2. zachęca Komisję do aktywnego współdziałania z Parlamentem w duchu otwartości i przejrzystości oraz do informowania go i przesyłania mu na wczesnym etapie dokumentów legislacyjnych, prelegislacyjnych i nielegislacyjnych, zgodnie z zapewnieniami złożonymi przez komisarza M. Almuníę w czasie przesłuchań, które odbył w charakterze kandydata na komisarza;
 3. podkreśla, że podejście takie umożliwi posłom do Parlamentu przeprowadzenie szczegółowej debaty i zwiększy legitymację demokratyczną decyzji Komisji;
 4. wzywa Komisję, by jasno określiła, czy i które uwagi zainteresowanych stron zamierza włączyć do ostatecznego rozporządzenia, w celu zapewnienia przejrzystości w przygotowywaniu ostatecznego RWGSM i ROWG;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

5. podkreśla konieczność ustalenia ogólnych warunków, dzięki którym działalność przemysłu motoryzacyjnego w UE, w tym producentów pojazdów i części zamiennych, będzie miała trwały charakter, będą oni zdolni utrzymać wydajność gospodarczą i znajdują się w pierwszej linii pod względem innowacyjności technologicznej, ekologicznej i społecznej; zwraca uwagę na znaczenie znalezienia równowagi między wymogami konkurencyjności a własnością intelektualną zarówno na rynku wewnętrznym, jak i w krajach trzecich;
6. jest zdania, że nowe RWGSM należy postrzegać jako element zintegrowanego podejścia do prawodawstwa w sektorze pojazdów silnikowych;
7. przypomina o znaczeniu pewności prawa; w związku z tym wzywa Komisję do sporządzenia projektu dokumentu typu „najczęściej zadawane pytania” lub broszury informacyjnej, by bardziej szczegółowo wytłumaczyć podmiotom rynkowym nowe ramy prawne;
8. zaznacza, że należy poddać uważnej analizie stosunki między producentami a dilerami, usługodawcami i innymi odpowiednimi podmiotami gospodarczymi w łańcuchu dostaw sektora motoryzacyjnego, z uwzględnieniem ich niejednakowej siły jako partnerów handlowych;
9. podkreśla konieczność zapewnienia małym i średnim podmiotom w łańcuchu dostaw sektora motoryzacyjnego możliwości korzystania z korzystnych warunków; zwraca uwagę na znaczenie przyjęcia solidnych ram prawnych, zdolnych skutecznie zapobiegać wszelkim przypadkom nadużywania pozycji dominującej i zapewnić, że nie wzrośnie zależność MŚP od dużych producentów; przypomina znaczenie MŚP jako podmiotów tworzących miejsca pracy, zwłaszcza w okresie kryzysu gospodarczego, i jako dostawców działających blisko klienta, odpowiadających na zapotrzebowanie mieszkańców, w tym na słabiej zamieszkałych obszarach;
10. nie opowiada się za usunięciem niektórych warunków wymaganych w obecnym RWGSM do zwolnienia danego porozumienia, a mianowicie klauzul umownych dotyczących działalności obejmującej różne marki, wypowiedzenia porozumienia, czasu, na jaki porozumienie zostało zawarte, arbitrażu w przypadku sporów, postępowań sądowych oraz przenoszenia własności w ramach sieci; przypomina w szczególności, że potrzeba uproszczenia warunków przenoszenia własności to element pierwszej zasady Small Business Act; zwraca uwagę na zagrożenia dla wyborów dokonywanych przez konsumenta oraz dla niezależności dealerów od producentów płynące z obowiązku prowadzenia działalności wyłącznie w zakresie jednej marki; obawia się, że klauzule takie mogą podlegać różnym krajowym prawom umów;
11. wzywa Komisję do zapewnienia dystrybutorom, w tym dystrybutorom z sektora pojazdów silnikowych, możliwości korzystania z takiego samego poziomu ochrony umownej w całej UE, z jakiej korzystają obecnie przedstawiciele handlowi; uważa, że takie ujednoczenie można uzyskać, wprowadzając poprawki do dyrektywy 86/653/EWG i rozszerzając częściowo jej zakres zastosowania, by objąć nim wszystkie porozumienia dystrybucyjne;
12. podkreśla, że zwłaszcza w okresach trudnych gospodarczo należy umożliwić konkretne handlowe alternatywy w stosunku do własności, np. leasing, by zaspokoić potrzeby osób prywatnych w zakresie mobilności; w związku z tym wzywa Komisję do zapewnienia, że w nowych RWGSM i ROWG znajdują się wymagane warunki, np. definicja użytkownika końcowego, umożliwiające tworzenie takich alternatyw handlowych i ich wkład w zdrową konkurencję na rynku motoryzacyjnym;
13. nie opowiada się za niewiążącym kodeksem postępowania ustanawiającym wzajemne zobowiązania między dilerami działającymi na zasadach franszyzy a ich dostawcami, gdyż nie będzie on skutecznie chronił interesów dilerów w stosunkach z producentami; wszelkim kodeksom postępowania powinien towarzyszyć stosowny mechanizm egzekwowania, a mianowicie dostęp do odpowiedniego postępowania arbitrażowego;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

14. obawia się, że w wyniku zamierzonej reformy nie uda się osiągnąć wyznaczonego przez Komisję celu polegającego na dalszym wspieraniu rzeczywistej konkurencji na rynku wtórnym pojazdów silnikowych poprzez zajęcie się kwestią wyborów dokonywanych przez konsumentów oraz rzeczywistego dostępu niezależnych podmiotów rynkowych; zgadza się z Komisją, że konkurencyjne warunki na rynku wtórnym pojazdów silnikowych mają również bezpośrednie konsekwencje dla bezpieczeństwa publicznego;

15. wzywa Komisję do zachowania progu 30 % w przypadku obowiązku zakupu części zamiennych, by utrzymać w autoryzowanych warsztatach naprawczych swobodę zakupu części zamiennych z innych źródeł niż producent pojazdu, a tym samym uniknąć powrotu do quasi-monopolu dostaw, co spowodowałoby wzrost cen części zamiennych i redukcji działalności innych dostawców części zamiennych;

16. podkreśla, że europejscy konsumenci i inni użytkownicy końcowi nie powinni napotykać żadnych barier w zakupie samochodu po konkurencyjnych cenach, nawet w dużych ilościach i niezależnie od systemu dystrybucji wybranego przez dostawcę, i powinni mieć możliwość wyboru, gdzie i jak prowadzone są naprawy i obsługa techniczna;

17. przypomina w tym kontekście wielokrotne apele Parlamentu o tworzenie bardziej ekologicznych pojazdów oraz oświadczenia przewodniczącego Komisji w sprawie podnoszenia ekologicznego charakteru gospodarki; jest zdania, że działalność obejmująca różne marki oraz łatwy dostęp do usług naprawczych i obsługi technicznej pomoże osiągnąć cel, jakim jest obniżenie emisji zanieczyszczeń z pojazdów dzięki łatwemu porównaniu pojazdów przy zakupie oraz dzięki sprawnemu funkcjonowaniu pojazdów; ponawia wezwania do przeprowadzenia analizy skuteczności pomocy państwa przyznanej sektorowi pojazdów silnikowych w dążeniu do „ekologicznej naprawy gospodarczej”;

18. jest zaniepokojony faktem, że zaproponowane przez Komisję wytyczne dla sektora pojazdów silnikowych nie są dostatecznie precyzyjne, by zapewnić niezależnym dilerom dostępność informacji technicznych w takim samym kompleksowym formacie, jaki przewiduje rozporządzenie (WE) nr 715/2007 i rozporządzenie (WE) nr 595/2009; ponadto wzywa Komisję do uaktualnienia definicji informacji technicznych w oparciu o postęp technologiczny oraz do zapewnienia stałego dostępu do aktualnych danych dotyczących usług i części w łatwo dostępnych formatach elektronicznych;

19. wzywa Komisję, by zastosowała nowe przepisy dotyczące rynku wtórnego od dnia 1 czerwca 2010 r. niezależnie od rozwiązań, które zostaną przyjęte w odniesieniu do sprzedaży nowych pojazdów;

20. wzywa Komisję, by zajęła się nowymi formami sprzecznych z zasadami konkurencji środków uzależniających konsumenta, np. wszelkimi rodzajami usług posprzedażnych uzależnionych od zlecenia naprawy lub obsługi technicznej pojazdu wyłącznie w sieci związanej z daną marką;

21. wzywa Komisję, by regularnie śledziła funkcjonowanie nowych ram prawnych dla sektora motoryzacyjnego; w szczególności wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej ponownej oceny warunków konkurencji na rynku pierwotnym pojazdów przed końcem okresu przedłużenia, w której skupi się ona na wpływie niektórych klauzul umownych, dotyczących np. działalności obejmującej różne marki, przenoszenia własności i progu zakupu części zamiennych, a także na przepisach proponowanego kodeksu postępowania; w związku z tym wzywa Komisję do zachowania wszelkich opcji regulacyjnych i do przyjęcia wszelkich stosownych środków, w tym kolejnego przedłużenia części RWGSM lub dokonania przeglądu ROWG, jeżeli okaże się, że warunki konkurencji znacznie się pogorszyły, zwłaszcza na rynku pierwotnym;

22. podkreśla, że Komisja powinna informować Parlament o wszelkich dostosowaniach nowych ram prawnych, jakie zamierza przyjąć w wyniku prowadzonego przez nią monitorowania rynku, oraz że powinna ona zasięgać opinii Parlamentu odpowiednio wcześniej przed podjęciem decyzji;

23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Walka z rakiem: partnerstwo europejskie

P7_TA(2010)0152

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Walka z rakiem: partnerstwo europejskie” (2009/2103 (INI))

(2011/C 81 E/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji pt. „Walka z rakiem: Partnerstwo europejskie” (COM(2009)0291),
- uwzględniając decyzję nr 1350/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. ustanawiającą drugi wspólnotowy program działań w dziedzinie zdrowia na lata 2008–2013 ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 9 października 2008 r. w sprawie białej księgi Komisji „Razem na rzecz zdrowia: strategiczne podejście dla UE na lata 2008-2013” ⁽²⁾,
- uwzględniając decyzję nr 1982/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. dotyczącą siódmego programu ramowego Wspólnoty Europejskiej w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007-2013) ⁽³⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady przyjęte dnia 10 czerwca 2008 r. ⁽⁴⁾ w sprawie ograniczenia obciążenia związanego z chorobami nowotworowymi,
- uwzględniając zalecenie Rady 2003/878/WE z dnia 2 grudnia 2003 r. w sprawie badań przesiewowych w kierunku nowotworów ⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoje oświadczenie z dnia 11 października 2007 r. w sprawie potrzeby szeroko zakrojonej strategii kontroli zachorowań na nowotwory ⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie zwalczania nowotworów w rozszerzonej Unii Europejskiej ⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 października 2006 r. w sprawie raka piersi w rozszerzonej Unii Europejskiej ⁽⁸⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 5 czerwca 2003 r. w sprawie raka piersi w Unii Europejskiej ⁽⁹⁾,
- uwzględniając decyzję nr 646/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 marca 1996 r. przyjmującą wspólnotowy plan zwalczania nowotworów w ramach działań w dziedzinie zdrowia publicznego (1996-2000) ⁽¹⁰⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 20.11.2007, s. 3.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2008)0477.

⁽³⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ Rada Unii Europejskiej, konkluzje Rady w sprawie ograniczenia obciążenia związanego z chorobą nowotworową, 2876. posiedzenie Rady ds. Zatrudnienia, Polityki Społecznej, Zdrowia i Konsumentów, Luksemburg, 10 czerwca 2008 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 327 z 16.12.2003, s. 34.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 227 E z 4.9.2008, s. 160.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 11.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 313 E z 20.12.2006, s. 273.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 68 E z 18.3.2004, s. 611.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. L 95 z 16.4.1996, s. 9.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając decyzję Rady 2004/513/WE dnia 2 czerwca 2004 r. w sprawie zawarcia Ramowej konwencji antytytoniowej Światowej Organizacji Zdrowia ⁽¹⁾,
 - uwzględniając trzecią wersję Europejskiego kodeksu walki z rakiem,
 - uwzględniając światowy raport na temat raka z 2008 r. przygotowany przez Międzynarodową Agencję Badań nad Rakiem (IARC),
 - uwzględniając oświadczenie Parlamentu Europejskiego w sprawie zapalenia wątroby typu C ⁽²⁾,
 - uwzględniając działalność i konkluzje międzypartyjnej grupy interesu „Posłowie do PE przeciwko rakowi” (MAC),
 - uwzględniając art. 184 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 35 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej ⁽³⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności, a także opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0121/2010),
- A. mając na uwadze, że mimo postępów w medycynie rozwój raka na świecie przybiera rozmiary epidemii,
- B. mając na uwadze, że niektóre kraje osiągnęły postęp w zmniejszaniu zachorowalności na raka dzięki strategiom przeciwko paleniu tytoniu, usprawnionej profilaktyce wtórnej i leczeniu określonych rodzajów raka ⁽⁴⁾,
- C. mając na uwadze, że według Światowej Organizacji Zdrowia rak jest jedną z głównych przyczyn zgonów na świecie, a w 2004 r. spowodował ok. 13 % wszystkich zgonów,
- D. mając na uwadze, że nowotwory stanowiły drugą co do częstości przyczynę zgonów w 2006 r., powodując dwa na dziesięć zgonów w populacji kobiet oraz trzy na dziesięć zgonów w populacji mężczyzn, co równa się około 3,2 mln obywateli UE, u których corocznie stwierdza się nowotwór; mając na uwadze, że zgony te są spowodowane w głównej mierze rakiem płuc, rakiem jelita grubego i rakiem piersi,
- E. mając na uwadze, że – jak szacuje Międzynarodowa Agencja Badań nad Rakiem (IARC) – w ciągu całego życia u co trzeciego Europejczyka diagnozuje się chorobę nowotworową, a co czwarty Europejczyk na nią umiera,
- F. mając na uwadze, że według przewidywań w 2010 r. u 3 mln Europejczyków rozwinie się choroba nowotworowa, a blisko 2 mln umrze z powodu raka, natomiast prognozy na rok 2020 przewidują zachorowanie na raka 3,4 mln Europejczyków i zgon w następstwie choroby ponad 2,1 mln osób,
- G. mając na uwadze, że najczęstsze rodzaje raka są różne u kobiet i mężczyzn, przy czym kobiety cierpią najczęściej na raka piersi, szyjki macicy, trzonu macicy, jajowodu, jajnika i pochwy, lecz także na raka żołądka i jelita grubego; mając na uwadze, że wśród kobiet w wielu krajach europejskich rośnie zachorowalność na raka piersi, dotykając także młodych kobiet, a co roku w UE rak piersi rozwija się u 275 000 tys. kobiet,

⁽¹⁾ Dz.U. L 213 z 15.6.2004, s. 8.

⁽²⁾ Dz.U. C 27 E z 31.1.2008, s. 247.

⁽³⁾ Dz.U. C 364 z 18.12.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Jemal A, Ward E, Thun M (2010) Declining Death Rates Reflect Progress against Cancer (Zmniejszająca się umieralność odzwierciedleniem postępów w walce z rakiem). PLoS ONE 5(3): e9584. doi:10.1371/journal.pone.0009584.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że walkę z rakiem należy uznać za podstawową część strategii w zakresie zdrowia,
- I. mając na uwadze, że w ok. 30 % przypadków można zapobiec rakowi i ograniczyć jego skutki poprzez wczesne wykrywanie i leczenie oraz że skuteczność krajowych programów badań przesiewowych kobiet jest niejednorodna i zależy od stopnia objęcia nimi żeńskiej części populacji, dostępności mammografii i jej jakości, leczenia i innych czynników,
- J. mając na uwadze, że choroby nowotworowe u dzieci, które stanowią główną przyczynę śmierci młodzieży, mogą być skutecznie leczone, przy czym wskaźnik przeżywalności osiąga 80 %,
- K. mając na uwadze, że profilaktyka obejmuje zarówno profilaktykę pierwotną zachorowalności, jak i profilaktykę wtórną w postaci badań przesiewowych i wczesnego wykrywania,
- L. mając na uwadze, że skuteczna profilaktyka pierwotna może w znaczący sposób wpłynąć na poprawę zdrowia poprzez działania oparte na danych dotyczących mieszkańców i środki mające na celu zachęcanie do prowadzenia zdrowego stylu życia,
- M. mając na uwadze, że profilaktyka obejmuje profilaktykę pierwotną zachorowalności, którą można osiągnąć poprzez ograniczenie ekspozycji populacji na substancje zanieczyszczające związane z rakiem obecne w środowisku naturalnym, stanowiącą uzupełnienie profilaktyki wtórnej poprzez badania przesiewowe i wczesne wykrywanie,
- N. mając na uwadze, że zachorowalności na raka szyjki macicy (będącego drugim po raku piersi najczęstszym rodzajem raka u kobiet) można zapobiegać dzięki odpowiedniemu leczeniu, takiemu jak szczepionki profilaktyczne przeciwko wirusom rakotwórczym,
- O. mając na uwadze, że nowotwory są wywoływane przez wiele czynników w różnych stadiach, a zatem potrzebny jest nowy model zapobiegania chorobom nowotworowym, uwzględniający w równym stopniu uwarunkowania genetyczne, styl życia, jak i przyczyny natury zawodowej i środowiskowej w sposób odzwierciedlający rzeczywiste łączne skutki wywołane przez poszczególne czynniki zamiast skupiania się na pojedynczych przyczynach,
- P. mając na uwadze, że czynniki środowiskowe obejmują nie tylko dym tytoniowy w otoczeniu, promieniowanie i nadmierne narażenie na promieniowanie ultrafioletowe, lecz także narażenie na chemiczne substancje zanieczyszczające w żywności, powietrzu, glebie i wodzie, spowodowane m.in. procesami przemysłowymi, praktykami rolniczymi lub obecnością tych substancji np. w budownictwie i towarach konsumpcyjnych,
- Q. mając na uwadze, że zasadniczo choroba ta rozwija się w rezultacie kontaktu danej osoby z czynnikami rakotwórczymi, które są obecne w tym, co ta osoba wdycha, je i pije, lub na których działanie jest narażona w środowisku prywatnym lub zawodowym; nawyki, takie jak palenie tytoniu, nawyki żywieniowe i nawyki dotyczące aktywności fizycznej, jak również warunki w miejscu pracy i warunki środowiskowe odgrywają podstawową rolę w pojawianiu się raka,
- R. mając na uwadze, że według Światowej Organizacji Zdrowia co najmniej 10 % zgonów spowodowanych nowotworami w skali roku jest bezpośrednim wynikiem narażenia na substancje rakotwórcze w miejscu pracy; mając na uwadze, że takiemu narażeniu można by zapobiec, gdyby substancje rakotwórcze zostały zastąpione mniej szkodliwymi substancjami,
- S. mając na uwadze, że gwałtowny wzrost liczby przypadków niektórych rodzajów nowotworów, takich jak np. niezłośliwy chłoniak jądra, oraz zwiększanie się o 1 % rocznie liczby przypadków występowania w Europie nowotworów u dzieci w okresie ostatnich 20 lat, zgodnie z danymi WHO, pokazują, że wpływ na to z pewnością mają czynniki środowiskowe,
- T. mając na uwadze, że skuteczna profilaktyka wtórna ukierunkowana na wczesne wykrywanie choroby może również w istotny sposób przyczynić się do poprawy profilaktyki zdrowotnej i znacząco wpłynąć na poprawę zdrowia; mając na uwadze, że oczekuje się, iż objęcie 100 % populacji programem przesiewowym w kierunku raka szyjki macicy może doprowadzić do zmniejszenia liczby utraconych lat życia o ponad 94 %, a każdy z 152 przeprowadzonych wymazów z szyjki macicy może przynieść jeden dodatkowy rok życia,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- U. mając na uwadze, że substancje chemiczne powodujące zaburzenia endokrynologiczne mogą odgrywać ważną rolę w powstawaniu nowotworów, na przykład w przypadku raka piersi lub raka jąder, wymagają zatem specjalnych działań,
- V. mając na uwadze, że systemy ochrony zdrowia w Europie stoją w obliczu poważnych wyzwań związanych z utrzymaniem ich równowagi w perspektywie długofalowej, a najważniejsze z nich to wpływ starzenia się społeczeństwa na wymogi rynku pracy i ogólne wydatki na ochronę zdrowia; ponadto nowe technologie, chociaż przynoszą istotne korzyści, wymagają odpowiednio wykwalifikowanego personelu i prawdopodobnie większych wydatków,
- W. mając na uwadze, że zachorowalność na określone rodzaje nowotworów, takie jak rak szyjki macicy, jest znacznie wyższa w określonych grupach migrantek i w związku z tym konieczne jest dopilnowanie, aby programy profilaktyki i wczesnego wykrywania koncentrowały się na tych grupach wysokiego ryzyka i były dla nich dostępne,
- X. mając na uwadze, że starzenie się mieszkańców Unii to jedna z przyczyn wzrostu obciążenia związanego z chorobami nowotworowymi w całej Unii, oraz mając na uwadze, że wzrost zachorowalności na choroby nowotworowe będzie dodatkowym obciążeniem dla finansów publicznych i wydajności gospodarki sektora prywatnego, a także że w związku z tym poprawa wskaźników zdrowotnych dotyczących nowotworów przyczyni się również do poprawy długoterminowych wskaźników gospodarczych,
- Y. mając na uwadze, że częstość występowania nowotworów jest związana ze starzeniem się i jest ściśle powiązana z wiekiem starczym, a wraz ze starzeniem się społeczeństwa ogólna zachorowalność na nowotwory również się zwiększy; tendencja ta będzie widoczna głównie wśród starszych kobiet, ponieważ średnia długość życia kobiet wciąż jest większa niż mężczyzn, w związku z czym konieczne jest dopilnowanie, aby programy profilaktyki i wczesnego wykrywania nie były dostępne wyłącznie dla kobiet w średnim wieku, lecz również dla kobiet starszych i najstarszych,
- Z. mając na uwadze, że wspólne kompetencje Unii Europejskiej i państw członkowskich, przewidziane w traktacie lizbońskim, odnoszą się do wspólnych względów bezpieczeństwa w zakresie zdrowia publicznego, na przykład ochrony zdrowia fizycznego i psychicznego,
- AA. mając na uwadze, że w nowych państwach członkowskich umieralność z powodu nowotworów jest wyższa niż w UE-15,
- AB. mając na uwadze, że WHO szacuje, iż co najmniej jednej trzeciej wszystkich zachorowań na nowotwory można zapobiec oraz że profilaktyka stanowi najbardziej opłacalną długoterminową strategię zwalczania nowotworów, a także że według szacunków nowotworom można zapobiegać poprzez zmodyfikowanie lub unikanie głównych czynników ryzyka, takich jak palenie tytoniu, nadwaga, niskie spożycie owoców i warzyw, brak aktywności fizycznej oraz spożywanie alkoholu, czynniki zakaźne oraz narażenie na określone substancje chemiczne i promieniowanie jonizujące,
- AC. mając na uwadze, że niewłaściwe odżywianie, brak aktywności fizycznej, otyłość, tytoń i alkohol są czynnikami ryzyka wpływającymi również na występowanie innych chorób przewlekłych, takich jak choroby układu krążenia, cukrzyca typu 2 i choroby układu oddechowego, i w związku z tym programy profilaktyki raka powinny być prowadzone w ramach zintegrowanego programu profilaktyki chorób przewlekłych,
- AD. mając na uwadze, że już w 1987 r. eksperci opracowali Europejski kodeks walki z rakiem jako oparty na dowodach instrument prowadzenia działań profilaktycznych,
- AE. mając na uwadze, że do przyczyn poważnych różnic w osiągnięciu wskaźnika pięcioletniej przeżywalności w przypadku większości nowotworów w całej Europie należą zaskakujące i niedopuszczalne różnice dotyczące jakości zaplecza przeznaczonego do leczenia nowotworów, programów badań przesiewowych, opartych na dowodach naukowych wytycznych dotyczących najlepszych praktycznych wzorców, sprzętu do radioterapii, a także dostępności leków antynowotworowych,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- AF. mając na uwadze, że nierówności w zakresie zdrowia nadal występują powszechnie w Unii Europejskiej, oraz mając na uwadze, że zdrowie społeczności znajdujących się w niekorzystnej sytuacji – na skutek ograniczonego dostępu do zasobów, informacji i usług – jest bardziej zagrożone niż zdrowie społeczności o wyższym statusie społeczno-gospodarczym,
- AG. mając na uwadze, że zapadalność na nowotwory można obniżyć i kontrolować poprzez wdrożenie opartych na dowodach strategii wczesnego wykrywania choroby i opieki nad pacjentami chorymi na raka,
- AH. mając na uwadze, że szacuje się, iż 25 % wszystkich zgonów z powodu nowotworów w Unii może być wywołanych paleniem papierosów; mając na uwadze, że palenie jest przyczyną 80-90 % zgonów z powodu raka płuc na świecie i że coraz więcej młodych dziewcząt zaczyna palić papierosy, co może doprowadzić do zwiększonego ryzyka zapadalności na raka płuc wśród kobiet w przyszłości,
- AI. mając na uwadze, że w ciągu minionych 20 lat współczynnik zachorowalności na raka wątroby wzrósł ponad dwukrotnie, i w 2006 r. odnotowano 50 300 nowych przypadków raka w EU-27, a 45 771 osób zmarło w wyniku tej choroby, a także mając na uwadze, że poza nadwagą i spożyciem alkoholu 75-85 % przypadków pierwotnego raka wątroby jest prawdopodobnie wywołane przewlekłym zakażeniem wirusowym zapaleniem wątroby (typu B lub C),
- AJ. mając na uwadze, że dobrze udokumentowano, iż styl życia, zwłaszcza nawyki żywieniowe, mają wpływ na rozwój nowotworów, w związku z czym zachowanie dobrego odżywiania przyczynia się do podniesienia wskaźnika przeżywalności (przynajmniej w przypadku niektórych nowotworów) oraz jakości życia pacjentów chorych na raka,
- AK. mając na uwadze, że niektórych nowotworów można uniknąć, a ogólny stan zdrowia można poprawić prowadząc zdrowszy tryb życia, oraz mając na uwadze, że nowotwory można wyleczyć, a perspektywy wyleczenia znacznie wzrastają, jeżeli nowotwór zostanie wykryty we wczesnym stadium,
- AL. mając na uwadze, że rak jest również silnie powiązany ze statusem społecznym i ekonomicznym, a czynniki ryzyka zachorowania na raka są najliczniejsze w grupach o najniższym wykształceniu; ponadto wskaźnik przeżywalności pacjentów pochodzących z niższych grup społeczno-ekonomicznych jest stale niższy niż w przypadku pacjentów pochodzących z grup wyższych,
- AM. mając na uwadze, że dobrze opracowany i zarządzany krajowy program zwalczania nowotworów zmniejsza współczynniki zachorowalności i umieralności na raka, w niektórych przypadkach o ponad 70 %, i poprawia jakość życia pacjentów chorych na raka, niezależnie od rodzaju ograniczenia zasobów występującego w danym kraju,
- AN. mając na uwadze, że między państwami członkowskimi istnieją znaczne rozbieżności w dziedzinie opracowywania, wdrażania i jakości planów zwalczania raka,
- AO. mając na uwadze, że wdrożenie w skali kraju skutecznych programów badań przesiewowych w oparciu o dane dotyczące mieszkańców – zgodnie z europejskimi wytycznymi, jeżeli takowe są już dostępne – znacząco poprawia jakość i dostępność badań przesiewowych w kierunku nowotworów oraz odnośnych usług diagnostycznych i terapeutycznych dla ludności, tym samym zwiększając także możliwości w zakresie zwalczania nowotworów,
- AP. mając na uwadze, że obecnie w UE występują znaczne różnice pod względem jakości w odniesieniu do badań przesiewowych w kierunku nowotworów, wczesnego wykrywania i prowadzenia działań następczych; mając na uwadze, że różnice te dotyczą w szczególności stosowania procedur mających na celu wczesne wykrywanie oraz opracowywanie metod oszczędnego ograniczania skutków chorób nowotworowych, którego koszty można byłoby mierzyć,
- AQ. mając na uwadze, że krajowe rejestry nowotworów we wszystkich państwach członkowskich są istotnym warunkiem dostarczania porównywalnych danych dotyczących nowotworów,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- AR. mając na uwadze, że współpraca międzyinstytucjonalna może przyczynić się do większej skuteczności wspólnych działań,
- AS. mając na uwadze, że nie we wszystkich państwach członkowskich uznaje się specjalizację onkologiczną w medycynie oraz mając na uwadze, że należy zapewnić ustawiczne kształcenie medyczne,
- AT. mając na uwadze, że swoboda przemieszczania się osób oraz swoboda przemieszczania się pracowników są gwarantowane prawem Wspólnoty, a swoboda przedsiębiorczości co do zasady przyczynia się do zapewnienia usług pracowników służby zdrowia tam, gdzie są one najbardziej potrzebne, co przynosi bezpośrednie korzyści pacjentom i pozwala uniknąć licznych trudności związanych z przemieszczaniem pacjentów do innych państw,
- AU. mając na uwadze, że zdrowie fizyczne i psychiczne są ze sobą ściśle powiązane, a to wzajemne powiązanie jest zbyt często niedostrzegane w trakcie opieki nad osobami chorymi na raka i innymi osobami korzystającymi z usług opieki zdrowotnej,
- AV. mając na uwadze, że złożony charakter nowotworów wymaga lepszej komunikacji między różnymi i licznymi pracownikami służby zdrowia biorącymi udział w leczeniu pacjentów chorych na raka, oraz mając na uwadze, że jakość i średnią długość życia pacjentów chorych na raka może poprawić opieka psychospołeczna i opieka z zakresu zdrowia psychicznego,
- AW. mając na uwadze, że pacjenci chorzy na raka nie mają obecnie jednakowego dostępu do informacji medycznych i pilnie potrzebują dalszych informacji w każdym stadium choroby,

1. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie utworzenia Partnerstwa europejskiego na rzecz walki z rakiem na lata 2009-2013 w celu wsparcia wysiłków państw członkowskich w walce z chorobami nowotworowymi poprzez stworzenie ram dla pozyskiwania i wymiany informacji, umiejętności i wiedzy specjalistycznej dotyczących profilaktyki i kontroli nowotworów, a także poprzez zaangażowanie we wspólne działania zainteresowanych stron w całej Unii Europejskiej;

2. utrzymuje, że zdecydowana walka z rakiem na szczeblu europejskim może doprowadzić do stworzenia ram dla skoordynowanych działań na szczeblu państw członkowskich oraz szczeblu regionalnym i lokalnym; Partnerstwo europejskie na rzecz walki z rakiem powinno uzupełniać działania prowadzone już przez europejskie instytucje w obszarze zdrowia oraz powinno się na nich opierać, a także dążyć do tworzenia partnerstw z innymi usługami i sektorami w celu zapewnienia kompleksowego podejścia do profilaktyki i leczenia raka;

3. przyznaje, że na mocy art. 168 TFUE działania związane z kwestiami zdrowotnymi należą przede wszystkim do kompetencji państw członkowskich, ale podkreśla znaczenie opracowania wspólnotowego harmonogramu działań i zachęca Komisję oraz państwa członkowskie do podjęcia wspólnych działań i kompleksowego podejścia poprzez włączenie kwestii medycznych do takich obszarów polityki, jak edukacja, ochrona środowiska, badania naukowe i kwestie społeczne;

4. podkreśla, że w celu stworzenia reprezentatywnego i skutecznego partnerstwa należy ustanowić ściślejszą współpracę z zainteresowanymi stronami przy udziale społeczeństwa obywatelskiego oraz organizacji pracodawców i pracowników na szczeblu międzynarodowym, europejskim, krajowym, regionalnym i lokalnym; Partnerstwo europejskie na rzecz walki z rakiem powinno gromadzić te zainteresowane strony faktycznie zaangażowane w poprawę rezultatów w zakresie zdrowia; nie należy lekceważyć potencjału tego forum w zakresie przyczyniania się do opracowywania i rozpowszechniania wytycznych dotyczących najlepszych praktyk; partnerstwo to powinno również tworzyć kanały komunikacji z innymi forami, takimi jak forum UE na temat polityki w zakresie ochrony zdrowia, w celu dopilnowania, aby w działaniach na rzecz walki z rakiem należycie uwzględniano inne kwestie, takie jak nierówności zdrowotne, czynniki warunkujące zdrowie i rola pracowników służby zdrowia, z których wszystkie mają oczywisty wpływ na częstość występowania i leczenia nowotworów;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

5. wzywa Komisję Europejską i Radę Europejską do współpracy z Parlamentem Europejskim w ramach dobrze skoordynowanego międzyinstytucjonalnego partnerstwa w celu zmniejszenia obciążenia związanego z chorobami nowotworowymi, z wykorzystaniem podstawy prawnej określonej w Traktacie z Lizbony w celu ochrony zdrowia publicznego i profilaktyki chorób; Komisja Europejska i Rada Europejska powinny rozważyć wykorzystanie różnych istniejących formalnych i nieformalnych struktur w celu przeprowadzania konsultacji z posłami do Parlamentu Europejskiego;
6. wzywa Komisję do określenia charakteru i źródeł finansowania Partnerstwa europejskiego na rzecz walki z rakiem;
7. podkreśla, że kompleksowe podejście do chorób nowotworowych oraz międzydyscyplinarne zespoły mogą zapewnić skuteczniejszą opiekę nad pacjentami chorymi na raka oraz że zintegrowana opieka nad pacjentami onkologicznymi uwzględniająca dobre samopoczucie i wsparcie psychospołeczne i psychiczne jest istotnym elementem opieki, który także należy rozwijać;
8. podkreśla, że szczególne działania należy podejmować w przypadku rzadkich i mniej powszechnych rodzajów nowotworów w celu przyspieszenia diagnozy i powszechniejszego udostępniania specjalistycznej wiedzy w centrach doskonałości;
9. wskazuje, że na mocy traktatu lizbońskiego Parlament Europejski i Rada, stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą prawodawczą i po zasięgnięciu opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów, mogą również przyjmować środki zachęcające, służące ochronie i poprawie zdrowia ludzkiego;
10. uważa, że zważywszy na brak dodatkowego wsparcia do końca aktualnego okresu finansowego (2013 r.) powodzenie partnerstwa zależy od optymalnego wykorzystania dostępnych zasobów;
11. wzywa państwa członkowskie do jak najszybszego przygotowania zintegrowanych planów walki z rakiem, ponieważ mają one kluczowe znaczenie dla osiągnięcia ambitnego długoterminowego celu partnerstwa polegającego na ograniczeniu do 2020 r. obciążenia związanego z chorobami nowotworowymi o 15 %;
12. wzywa Komisję do uwzględniania wniosków Partnerstwa na rzecz walki z rakiem dotyczących planów zwalczania raka i do przedstawienia wniosku dotyczącego zalecenia Rady w sprawie planów zwalczania raka; wzywa Komisję do niezależnego corocznego monitorowania wdrażania przyjętego zalecenia i jego postępów;
13. podkreśla, że profilaktyka stanowi najbardziej opłacalne działanie, ponieważ jednej trzeciej zachorowań na raka można uniknąć, oraz wzywa do systematycznego i strategicznego inwestowania coraz większych środków zarówno w profilaktykę pierwotną, jak i wtórną; podkreśla znaczenie utrzymania inwestycji w zdrowie, w szczególności poprzez działania profilaktyczne; w związku z tym Komisja Europejska i Rada Europejska powinny rozważyć podjęcie dodatkowych działań w celu zagwarantowania otoczenia wpływającego na poprawę zdrowia, w tym działań dotyczących tytoniu, odżywiania i alkoholu, oraz przepisów ukierunkowanych na zwiększanie możliwości podejmowania aktywności fizycznej;
14. wzywa partnerstwo do dopilnowania, aby wszystkie działania w grupach „Promocja zdrowia i profilaktyka” oraz „Badania naukowe” zawierały element z zakresu czynników środowiskowych obejmujących nie tylko dym tytoniowy w otoczeniu, promieniowanie i nadmierne narażenie na promieniowanie ultrafioletowe, lecz także niebezpieczne substancje chemiczne wewnątrz i na zewnątrz budynków, na których działanie ludzie są narażeni, w tym substancje powodujące zaburzenia endokrynologiczne;
15. jest zdania, że kluczem do profilaktyki jest zajęcie się „czynnikami ryzyka” w odniesieniu do nowotworów, i apeluje do państw członkowskich o potraktowanie tej kwestii priorytetowo;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

16. podkreśla że, istnieje rosnąca potrzeba poświęcenia większej uwagi sprawie jakości życia coraz większej liczby pacjentów z przewlekłą chorobą nowotworową, której nie można wyleczyć, ale którą można na wiele lat ustabilizować;

17. podkreśla, że działania mające na celu zmniejszenie nierówności w obciążeniu związanym z chorobami nowotworowymi powinny obejmować ukierunkowane promowanie programów zdrowotnych, edukacyjnych i profilaktycznych, a także gromadzenie danych z krajowych populacyjnych rejestrów nowotworów i porównywalnych, kompletnych i dokładnych danych na temat raka z tych rejestrów;

18. wzywa Komisję do zachęcania tych państw członkowskich, które mają wysoki wskaźnik śmiertelności z powodu raka, żeby zreformowały swoje krajowe ewidencje nowotworów w celu dysponowania danymi niezbędnymi do opracowania lepiej przemyślanej i ukierunkowanej polityki;

19. apeluje, aby w partnerstwie na rzecz walki z rakiem i w przyszłych inicjatywach UE, na przykład zmienionym zaleceniu Rady w sprawie badań przesiewowych w kierunku nowotworów, podjąć – poza promocją zdrowia oraz walką z otyłością i spożyciem alkoholu – problemy profilaktyki i zwalczania chorób, które mogą przekształcić się w nowotwór, takie jak pierwotna i wtórna profilaktyka i, w stosownych przypadkach, leczenie wirusowego zapalenia wątroby;

20. podkreśla rolę badań przesiewowych jako jednego z najważniejszych instrumentów w walce z rakiem; apeluje do państw członkowskich o inwestowanie w programy badań przesiewowych w kierunku nowotworów i jest zdania, że inicjatywy te są najskuteczniejsze, gdy są stale dostępne dla możliwie największej grupy osób;

21. podkreśla, że należy prowadzić zintegrowane badania (podstawowe i kliniczne) w zakresie wykorzystania odżywiania w profilaktyce raka i leczeniu niedożywienia związanego z rakiem, jak również opracować sprawdzone i szeroko akceptowane wytyczne dotyczące wsparcia żywieniowego dla pacjentów z chorobą nowotworową; apeluje zatem do Komisji o zapewnienie środków finansowych na opracowanie i zatwierdzenie zintegrowanych badań (podstawowych i klinicznych) w zakresie wykorzystania odżywiania w profilaktyce raka i leczeniu niedożywienia związanego z rakiem, jak również na opracowanie powszechnie akceptowanych wytycznych dotyczących wsparcia żywieniowego dla pacjentów z chorobą nowotworową, przeznaczonych dla pracowników opieki społecznej i pracowników służby zdrowia w Europie, a także wzywa państwa członkowskie do wspierania wdrażania takich wytycznych;

22. podkreśla, że należy dokonać przeglądu Europejskiego kodeksu walki z rakiem oraz szerzej i bardziej energicznie promować go w UE-27 oraz że szczególne działania należy skierować na nowe państwa członkowskie objęte Europejskim partnerstwem na rzecz walki z rakiem;

23. apeluje do państw członkowskich o ustanowienie prawnego obowiązku zgłaszania przypadków zachorowań na raka z wykorzystaniem standardowej europejskiej terminologii w celu zapewnienia sposobów oceny programów profilaktyki, badań przesiewowych i leczenia, wskaźników przeżywalności oraz porównywalności danych pochodzących z różnych państw członkowskich, oraz do przygotowania na ich podstawie informacji skierowanych do opinii publicznej;

24. podkreśla, że zapadalność na nowotwory można obniżyć i kontrolować poprzez wdrożenie opartych na dowodach strategii wczesnego wykrywania choroby i opieki nad pacjentami chorymi na raka, obejmujących odpowiednie działania informacyjne, podnoszące świadomość korzyści z badań przesiewowych, skierowane do osób, które powinny na nich zyskać; w związku z tym apeluje do państw członkowskich o przeanalizowanie, czy badania przesiewowe w kierunku raka piersi u kobiet poniżej 50. i powyżej 69. roku życia są przydatne, i zwraca się do Komisji o gromadzenie i analizowanie tych informacji;

25. podkreśla pilną potrzebę uzgodnienia wspólnych, stosowanych w całej UE-27 norm jakości leczenia nowotworów u dzieci;

26. wzywa państwa członkowskie do podjęcia dodatkowych działań w celu zwiększenia świadomości na temat nowotworów typowych dla danej płci w celu zwiększenia poziomów profilaktyki i zachęcania do wykonywania badań przesiewowych w kierunku tych chorób;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

27. apeluje do Komisji o zapewnienie finansowania dalszego rozwoju badań krwi i moczu (oznaczanie markerów biologicznych) w ramach siódmego programu ramowego, mając na uwadze, że te procedury wczesnego wykrywania są obiecującymi narzędziami wykrywania różnych rodzajów nowotworów (raka prostaty, okrężnicy, jajnika, nerki i pęcherza moczowego);
28. uważa, że środki dostępne w 7. programie ramowym na walkę z rakiem powinny być wykorzystane bardziej skutecznie poprzez np. lepszą koordynację poszczególnych unijnych ośrodków prowadzących badania nad rakiem;
29. wzywa Komisję Europejską, by wypełniała swoją rolę polegającą na wspieraniu poprzez wprowadzanie wspólnych działań w zakresie badań;
30. apeluje o zwiększenie wsparcia badań nad profilaktyką raka, w tym badań skutków szkodliwych substancji chemicznych i substancji zanieczyszczających środowisko, wpływu odżywiania, stylu życia, czynników genetycznych, a także wzajemnego oddziaływania wszystkich wymienionych czynników, oraz apeluje o zbadanie związku między rakiem a potencjalnymi czynnikami ryzyka, takimi jak tytoń, alkohol i hormony farmaceutyczne i syntetyczne obecne w środowisku;
31. zauważa, że czeski rząd nie ratyfikował jeszcze ramowej konwencji WHO o ograniczeniu użycia tytoniu, która weszła w życie w lutym 2005 r., i w związku z tym apeluje o uczynienie tego;
32. wzywa, aby w badaniach z zakresu biomonitorowania zwracać szczególną uwagę na najważniejsze źródła narażenia na substancje rakotwórcze, w szczególności ruch uliczny, emisje pochodzące z przemysłu, jakość powietrza w dużych miastach oraz emanacje i wody powierzchniowe w pobliżu składowisk odpadów;
33. wzywa Komisję do dopilnowania, aby w ramach wspólnotowej strategii dotyczącej substancji powodujących zaburzenia endokrynologiczne podejmowano bardziej zdecydowane działania;
34. podkreśla, że wyniki badań powinny jak najszybciej przekładać się na konkretne działania oraz że trwające badania nie powinny być wykorzystywane do opóźniania działań zwalczających znane czynniki lub czynniki podejrzewane o powodowanie lub zwiększanie zachorowalności na choroby nowotworowe;
35. wzywa Komisję do zachęcania państw członkowskich do przyjmowania strategii na rzecz wspierania zasad określonych w globalnej strategii Światowej Organizacji Zdrowia dotyczącej żywienia, aktywności fizycznej i zdrowia, przyjętej w 2004 r.;
36. uważa, że należy prowadzić więcej badań nad związkiem między rakiem a płcią, jak również odrębnych i całościowych badań nad wpływem środowiska pracy na zachorowalność na raka;
37. wzywa Komisję do wspierania w każdy możliwy sposób zasady profilaktyki zarówno w ramach praktyk medycznych, jak i coraz zdrowszych stylów życia, oraz do zachęcania państw członkowskich, aby inwestowały więcej zasobów w profilaktykę, zarówno profilaktykę pierwotną (tj. zapobieganie czynnikom, które powodują lub zwiększają zachorowalność na choroby nowotworowe, takim jak kontakt z substancjami zanieczyszczającymi środowisko, lub ograniczanie tych czynników), jak i profilaktykę wtórną w postaci badań przesiewowych i wczesnego wykrywania;
38. podkreśla konieczność opracowywania w ramach programów badawczych prowadzonych na dużą skalę alternatywnych rozwiązań dla substancji szkodliwych innych niż substancje rakotwórcze; należy zachęcać do innowacyjności, która powinna umożliwiać stopniowe wycofywanie wszystkich szkodliwych substancji gromadzących się w ciele człowieka lub w środowisku naturalnym i mogących powodować nowotwory lub skutki mutagenne; w perspektywie długoterminowej należy zastąpić na rynku te substancje;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

39. uważa, że przed rozpoczęciem powszechnego stosowania procedur i technik wczesnego wykrywania należy poddać je bardziej dogłębnym badaniom, aby zagwarantować, że ich wykorzystywanie i stosowanie jest bezpieczne i oparte na dowodach; konieczne jest zatem, aby badania te prowadziły do opracowania jednoznacznych zaleceń i wytycznych opartych na dowodach;

40. uważa, że obecne finansowanie przeznaczone na walkę z rakiem w UE jest niewystarczające, aby zaowocować koniecznymi badaniami naukowymi i koordynacją, a także dostarczyć obywatelom UE rzetelnych informacji na temat profilaktyki;

41. zachęca Komisję do ujęcia środków na wspieranie profilaktyki raka w perspektywie finansowej;

42. wzywa Komisję i państwa członkowskie do ustanowienia w ramach Europejskiego partnerstwa na rzecz walki z rakiem europejskiej sieci profilaktyki, która zajmowałaby się wszystkimi uwarunkowaniami zdrowotnymi odnoszącymi się do raka, w tym czynnikami środowiskowymi;

43. wzywa Komisję, aby zachęcała do podejmowania i wspierania inicjatyw łączących różne zainteresowane strony w celu profilaktyki raka poprzez ograniczanie narażenia w miejscu pracy i w środowisku naturalnym na substancje rakotwórcze i inne substancje powodujące raka oraz poprzez propagowanie zdrowego stylu życia, a zwłaszcza podkreślanie głównych czynników ryzyka, takich jak tytoń, alkohol, otyłość, niewłaściwe odżywianie, brak ruchu i ekspozycja na słońce, i koncentrowanie się przede wszystkim na dzieciach i młodzieży;

44. wzywa do pilnego rozwiązania problemów środowiskowo-zdrowotnych, które mają wpływ na rozwój określonych rodzajów nowotworów, zgodnie z tym, co określono w Europejskim planie działania na rzecz środowiska i zdrowia na lata 2004-2010, konkretnie poprzez ocenę późniejszych krajowych planów działania na rzecz środowiska i zdrowia oraz poprzez współpracę między państwami członkowskimi w zakresie rezultatów osiągniętych w ramach tego procesu, aby zagwarantować, że rezultaty uzyskane w poszczególnych krajach będą mogły wesprzeć działania w tym obszarze podejmowane na szczeblu europejskim;

45. podkreśla, że optymalna opieka nad pacjentem wymaga podejścia międzydiscyplinarnego oraz że kluczową rolę odgrywają lekarze-onkolodzy jako osoby stykające się bezpośrednio z pacjentami, podkreśla także, iż aby zapewnić optymalne kwalifikacje lekarzy stosujących leki do zwalczania raka, potrzebne jest kształcenie oraz jasne kryteria i wytyczne;

46. wzywa Komisję i partnerstwo do poddania przegładowi zalecenia Rady w sprawie badań przesiewowych w kierunku nowotworów w świetle najnowszych osiągnięć naukowych w celu zachęcania do tworzenia przyszłych europejskich programów akredytacji/certyfikacji w obszarze badań przesiewowych w kierunku nowotworów, diagnozy i leczenia, które mają być opracowywane na podstawie europejskich wytycznych dotyczących zapewniania jakości, zważywszy, że takie programy mogłyby również stanowić wzór dla innych obszarów opieki zdrowotnej;

47. nalega, by Komisja i państwa członkowskie wspierały kampanie informacyjne na temat badań przesiewowych w kierunku nowotworów skierowane do całego społeczeństwa oraz do wszystkich podmiotów opieki zdrowotnej, a także wymianę najlepszych praktycznych wzorców dotyczących stosowania środków profilaktycznych i sposobów wczesnego wykrywania, takich jak oszczędne połączenie właściwych testów na obecność wirusa brodawczaka ludzkiego (HPV) jako badań przesiewowych w kierunku raka szyjki macicy i szczepionki HPV chroniącej młode kobiety przed rakiem szyjki macicy, oraz zwraca się do Europejskiego partnerstwa na rzecz walki z rakiem o zbadanie potrzeby aktualizacji zalecenia Rady dotyczącego badań przesiewowych w kierunku nowotworów w celu uwzględnienia dowodów na skuteczność badań przesiewowych w kierunku raka prostaty u mężczyzn;

48. wzywa Komisję do wykorzystania już istniejącego Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób (ECDC), które po rozszerzeniu mandatu o choroby niezakaźne może być wykorzystywane jako unijne centrum badań nad rakiem, gdzie wszystkie dane zebrane w poszczególnych państwach członkowskich mogłyby być zestawione razem i analizowane w celu dostarczenia naukowcom i lekarzom najlepszych rozwiązań i szerszej wiedzy na temat tej choroby;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

49. przyjmuje z zadowoleniem wniosek Komisji w sprawie Europejskiego partnerstwa na rzecz walki z rakiem na lata 2009-2013 oraz propozycję zmniejszenia do 2013 r. obciążenia chorobami nowotworowymi poprzez objęcie 100 % populacji badaniami przesiewowymi w kierunku raka piersi, raka szyjki macicy oraz raka jelita grubego i wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia przedmiotowych wytycznych;
50. wzywa Komisję do opracowania karty ochrony praw pacjentów chorych na raka i osób przewlekle chorych w miejscu pracy, wymagającej od przedsiębiorstw umożliwienia pacjentom utrzymania zatrudnienia w czasie leczenia i powrotu na rynek pracy po jego zakończeniu;
51. wzywa Komisję, państwa członkowskie i Europejską Agencję Chemikaliów do wdrożenia rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH) oraz do aktualizowania wykazu substancji budzących szczególnie poważne obawy, do których zalicza się substancje rakotwórcze;
52. wzywa Komisję, pracującą w ramach partnerstwa, aby zachęcała do podejmowania i wspierania inicjatyw mających na celu uniemożliwienie przywozu towarów zawierających substancje chemiczne powodujące raka, a także aby przedsięwzięła środki na skalę europejską w celu zintensyfikowania kontroli mających na celu wykrywanie takich substancji chemicznych, w tym pestycydów, które mogą być obecne w artykułach spożywczych;
53. zauważa, że opieka paliatywna nad pacjentami z chorobą nowotworową w fazie terminalnej charakteryzuje się różną jakością w różnych państwach członkowskich i może zyskać na wymianie dobrych praktyk, wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do wspierania i promowania opieki paliatywnej oraz do opracowania wytycznych dotyczących jej stosowania;
54. podkreśla potrzebę nasilenia wysiłków w zakresie programów rehabilitacji psychospołecznej i zawodowej skierowanych do pacjentów z chorobą nowotworową, które obejmowałyby szeroki zakres działań ukierunkowanych na informowanie, konsultacje, porady dotyczące ewentualnych zmian stylu życia i zachowania, wsparcie psychologiczne oraz kwestie opieki socjalnej; podkreśla znaczenie monitorowania i oceniania stanu zdrowia psychicznego osób z chorobą nowotworową;
55. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby prowadzone na skalę europejską badania dotyczące biomonitorowania człowieka uzyskiwały środki finansowe konieczne do monitorowania substancji rakotwórczych i innych substancji powodujących raka w celu oceny skuteczności polityki;
56. uznaje, że partnerstwo powinno dążyć do skutecznego zintegrowania już istniejących inicjatyw w zakresie koordynacji badań nad rakiem i starać się w większym stopniu zachęcać partnerstwa publiczno-prywatne do stymulowania badań i badań przesiewowych, w szczególności w zakresie obrazowania medycznego;
57. uważa zaproponowany system za niedoskonały, gdyż nie przewidziano w nim jasnych definicji celów działań szczegółowych, takich jak sposób realizacji integracji planów wszystkich państw członkowskich na rzecz walki z rakiem do roku 2013 i wzywa Komisję do naprawienia tego braku spójności;
58. apeluje o zwiększenie środków finansowych na programy w dziedzinie polityki regionalnej i programy Europejskiego Funduszu Społecznego, których celem jest uczenie i informowanie kobiet o ochronie przed rakiem piersi i jego profilaktyce;
59. wzywa Komisję do zapewnienia w prawodawstwie wspólnotowym zachęt zarówno dla przemysłu, jak i dla badaczy, mających na celu promowanie prowadzonych badań i opracowanie nowych, opartych na dowodach leków i metod leczenia w zwalczaniu nowotworów;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

60. podkreśla znaczenie poddania przeglądowi dyrektywy 2001/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie zbliżania przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich, odnoszących się do wdrożenia zasady dobrej praktyki klinicznej w prowadzeniu badań klinicznych produktów leczniczych przeznaczonych do stosowania przez człowieka (dyrektywa w sprawie badań klinicznych)⁽¹⁾ w celu zachęcania do podejmowania większych wysiłków na rzecz badań nad nowotworami, przy skoncentrowaniu się przede wszystkim na badaniach przesiewowych, w tym na wczesnym wykrywaniu, bez lekceważenia jednak wpływu wydatków ponoszonych na sektor badań niekomercyjnych, oraz wzywa do ulepszenia dostępnych dla pacjentów i ogółu opinii publicznej informacji dotyczących trwających badań klinicznych lub pomyślnie ukończonych badań klinicznych;
61. wzywa Komisję do dopilnowania, aby prawodawstwo UE przewidywało bodźce dla naukowców i sektora przemysłowego, zachęcające do opracowywania żywieniowych i innych opartych na produktach naturalnych sposobów podejścia do profilaktyki raka, które byłyby zatwierdzane w oparciu o badania z zakresu nutrigenomiki i epigenetyki;
62. nalega także na pilne wprowadzenie patentu wspólnotowego, a także patentu międzynarodowego;
63. wzywa Komisję do zapewnienia – poprzez sieci pracowników służby zdrowia – upowszechniania najlepszych praktycznych wzorców w leczeniu i opiece w celu zagwarantowania obywatelom dostępu do najlepszych dostępnych metod leczenia;
64. wzywa państwa członkowskie i Komisję do opracowania i nasilenia inicjatyw na rzecz udzielania wsparcia osobom bezpośrednio lub pośrednio dotkniętym rakiem, zwłaszcza poprzez stworzenie i rozwój psychologicznej opieki i wsparcia na terenie całej UE dla pacjentów, którzy wygrali walkę z rakiem;
65. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wykorzystania wszystkich niezbędnych sposobów w celu opracowania wytycznych dla wspólnego zdefiniowania niepełnosprawności, obejmującej osoby cierpiące na choroby przewlekłe lub chorujące na raka, a w międzyczasie do dopilnowania, aby te państwa członkowskie, które dotychczas tego nie uczyniły, poczyniły bezzwłocznie kroki konieczne do włączenia powyższych kategorii osób do swoich krajowych definicji niepełnosprawności;
66. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby leki antynowotworowe, w tym sposoby leczenia rzadkich i mniej powszechnych rodzajów nowotworów, były dostępne w jednakowym stopniu dla wszystkich potrzebujących ich pacjentów we wszystkich państwach członkowskich; wzywa Komisję i państwa członkowskie do podejmowania konkretnych i skoordynowanych działań w celu ograniczenia nierówności w dostępie do terapii raka i opieki nad chorymi, w tym do nowych „ukierunkowanych” leków przeciwnowotworowych, niedawno wprowadzonych do obrotu;
67. oczekuje od państw członkowskich przyjęcia lepszej polityki informacyjnej na temat znaczenia badań przesiewowych w kierunku raka piersi, szyjki macicy i jelita grubego, mającej na celu zwiększenie ich akceptacji i udziału w nich wszystkich docelowych grup społecznych, ze szczególnym naciskiem na objęcie nimi mniejszości i grup znajdujących się w niekorzystnym położeniu społeczno-ekonomicznym;
68. wskazuje, że cele wyznaczone przez partnerstwo na rzecz walki z rakiem są długoterminowe, w związku z czym wzywa instytucje europejskie do wspierania tego partnerstwa w przyszłym budżecie Wspólnoty na opiekę zdrowotną w perspektywie jego dziesięcioletniej trwałości i skuteczności; wzywa Komisję do oceny, monitorowania i przedstawiania corocznych sprawozdań w sprawie postępów i skuteczności we wdrażaniu zaleceń partnerstwa europejskiego;
69. uważa, że odpowiednie wdrożenie obowiązującego prawodawstwa z zakresu substancji powodujących lub zwiększających zachorowalność na raka ma podstawowe znaczenie w walce z rakiem; wzywa zatem Komisję do zapewnienia pełnego wdrożenia odnośnego prawodawstwa z zakresu zdrowia pracowników oraz do pilnego przyczynienia się w sposób zdeterminowany do opracowania kompleksowego wykazu substancji kwalifikujących się jako wzbudzające szczególne obawy, jako kolejnego etapu podejmowania szybkich decyzji dotyczących substancji CMR w kontekście pozwoleń udzielanych na mocy rozporządzenia REACH;
70. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji.

(1) Dz.U. L 121 z 1.5.2001, s. 34.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę

P7_TA(2010)0153

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę (2009/2228(INI))

(2011/C 81 E/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego, dla Rady, dla Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego oraz dla Komitetu Regionów z dnia 12 marca 2009 r. dotyczący wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę (COM(2009)0111), oraz późniejsze zalecenie z dnia 9 października 2009 r. (C(2009)7604),
 - uwzględniając komunikat Komisji „Inwestowanie w przyszłość Europy” (COM(2009)0036),
 - uwzględniając konkluzje z posiedzenia Rady Europejskiej w dniach 11-12 grudnia 2008 r., a zwłaszcza wyznaczone cele w dziedzinie klimatycznej i energetycznej,
 - uwzględniając Europejski plan naprawy gospodarczej opracowany w celu szybszego powrotu do wzrostu gospodarczego (COM(2008)0800),
 - uwzględniając komunikat Komisji „Poprawa efektywności energetycznej poprzez zastosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych” (COM(2008)0241),
 - uwzględniając porozumienie polityczne między Parlamentem Europejskim i Radą na temat projektu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie charakterystyki energetycznej budynków (przekształcenie) COM (2008)0780),
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 16 grudnia 2008 r. zatytułowany „Plan działania na rzecz wdrażania inteligentnych systemów transportowych w Europie” (COM(2008)0886),
 - uwzględniając komunikat Komisji na temat „Planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” (COM(2006)0545),
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinię Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności (A7-0120/2010),
- A. mając na uwadze, że działania mające na celu ograniczenie wpływu zmian klimatycznych wymagają specjalnych środków, pozwalających ograniczyć zużycie energii oraz emisję gazów cieplarnianych, w szczególności dzięki działaniom mającym na celu wspieranie efektywności energetycznej i odnawialnych źródeł energii,
- B. mając na uwadze, że zrealizowanie ambitnych celów klimatycznych i energetycznych ustanowionych przez Unię Europejską na rok 2020 będzie możliwe tylko poprzez jednoczesne zastosowanie środków wspierających oszczędność i efektywność energetyczną oraz dodatkowych, zwłaszcza w obszarze badań i innowacji, oraz stałe wyznaczanie ambitnych celów dla sektorów nieuregulowanych ETS i efektywności energetycznej produktów,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- C. mając na uwadze, że energooszczędność nie jest wprowadzana wystarczająco szybko, aby osiągnąć cel wyznaczony na 2020 r., a istniejące środki odnoszące się do wykorzystywania TIK nie odpowiadają skali wyzwań wiążących się z przechodzeniem na zrównoważony niskoemisyjny system energetyczny,
- D. mając na uwadze, że sektor TIK odpowiada za ok. 18 % zużycia energii elektrycznej oraz za ok. 2 % emisji dwutlenku węgla w Europie (z czego 1,75 % pochodzi z użytkowania produktów i usług sektora TIK, a 0,25 % z ich produkcji), a jego ślad węglowy szybko rośnie,
- E. mając na uwadze, że na sektor TIK przypada prawie 7 % siły roboczej i ponad 6 % PKB oraz że istnieje poważne ryzyko, że UE utraci pozycję lidera w sektorze technologii cyfrowej, w najbliższej przyszłości należy zwiększyć innowacje w tym sektorze, zarówno z myślą o korzyściach dla klimatu, jak i tworzeniu w przyszłości ekologicznych miejsc pracy,
- F. mając na uwadze, że sektor technologii informacyjno-komunikacyjnej (TIK) ma ogromny niewykorzystany potencjał w zakresie oszczędzania energii i może na wiele sposobów uczestniczyć w zwiększeniu wydajności energetycznej, oraz mając na uwadze, że do dziś te zastosowania nie były odpowiednio wykorzystywane,
- G. mając na uwadze, że technologie informacyjno-komunikacyjne (TIK) znacząco poprawiają wydajność energetyczną w budynkach, w sektorze transportu oraz produkcję i dystrybucję energii, co zmierza w kierunku wyznaczonego celu 20 % oszczędności energii do 2020 r.,
- H. mając na uwadze, że odnawialne źródła energii mogą być skutecznie wykorzystywane do zaspokajania zapotrzebowania TIK na energię elektryczną, mając na uwadze, że systemy oparte na TIK mogą ograniczyć zużycie energii w budynkach nawet o 17 %, a emisje dwutlenku węgla w transporcie nawet o 27 %,
- I. mając na uwadze, że organizacje zawodowe i biznesowe, szczególnie w dziedzinie transportu, przemysłu wytwórczego i budownictwa, mają do odegrania kluczową rolę w zmniejszaniu zużycia energii i w tym kontekście powinny także promować stosowanie technologii informacyjno-komunikacyjnych,
- J. mając na uwadze, że TIK jest technologią pozwalającą na redukcję emisji gazów cieplarnianych za pośrednictwem sieci dystrybucji energii elektrycznej (inteligentnych sieci), inteligentnych budynków, inteligentnych domów i inteligentnych systemów pomiarowych, efektywnego ekologicznie transportu i zmniejszania zużycia materiałów, efektywnych ekologicznie procesów przemysłowych i zrównoważonego charakteru organizacji,
- K. mając na uwadze, że systemy przemysłowe wyposażone w silniki stanowią 65 % całej energii elektrycznej wykorzystywanej w działalności przemysłowej oraz mając na uwadze, że rozpowszechnione wykorzystywanie inteligentnych silników doprowadziłoby do zmniejszenia emisji CO₂ o 0,97 Gt do 2020 r.,
- L. mając na uwadze konieczność posiadania spójnych metod i narzędzi do pomiaru i monitorowania wydajności zużycia energii, oraz mając na uwadze, że rozpowszechnienie inteligentnych liczników może zmniejszyć nawet o 10 % zużycie energii, wspierać szersze zastosowanie rozproszonego wytwarzania (mikroprodukcji) oraz zmniejszyć straty w sieciach o małej przepustowości, wspierając tym samym rozszerzenie stosowania odnawialnych źródeł energii,
- M. mając na uwadze, że stosowanie tych technologii jest bezpośrednio związane z rozpowszechnianiem i z rozwojem łączny szerokopasmowych w Europie,
- N. mając na uwadze potrzebę jak najlepszego połączenia działań podejmowanych dotychczas w ramach europejskiej polityki w dziedzinie badań i rozwoju oraz wymiany informacji i dobrych praktyk oraz mając na uwadze, że należy lepiej skoordynować badania i rozwój w UE oraz fundusze strukturalne, a także działania państw członkowskich i mechanizmy finansowe EBI w celu stworzenia synergii,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- O. mając na uwadze, że pewne uprawnienia oraz odpowiedzialność w zakresie zagospodarowania przestrzennego, dostaw energii, budynków publicznych i zarządzania ruchem leżą w kompetencjach krajowych, regionalnych i lokalnych,
- P. mając na uwadze znaczenie uwrażliwienia konsumentów na nowe technologie oraz potencjalne korzyści gospodarcze i w zakresie oszczędzania energii, a także na zwiększenie możliwości zarządzania własnym zużyciem energii,
- Q. mając na uwadze, że obecnie 15–20 % wydanych środków pieniężnych na działanie centrów danych traci się na energię i chłodzenie,
- R. mając na uwadze korzyści ekologiczne TIK w dostępności usług różnych sektorów online,
- S. uwzględniając rolę, jaką wydajność energetyczna może odegrać w rozwiązywaniu narastających problemów dotyczących bezpieczeństwa energetycznego w całej Unii Europejskiej,
1. przyjmuje z zadowoleniem komunikat oraz późniejsze zalecenie Komisji Europejskiej, z którymi zasadniczo się zgadza;
 2. wzywa do podjęcia działań w celu zagwarantowania poufności danych personalnych w związku z inteligentnymi systemami pomiarowymi;
 3. wzywa zatem Komisję do przedstawienia do końca 2010 roku szeregu zaleceń celem zagwarantowania, że inteligentne systemy pomiarowe są wdrażane zgodnie z harmonogramem określonym w trzecim pakiecie energetycznym oraz że minimalny zestaw funkcji dla inteligentnych liczników jest określony tak, aby dać konsumentom lepsze możliwości zarządzania zużyciem energii a także wyrównać krzywą popytu, a także aby ułatwić wprowadzanie nowych usług energetycznych i innowacyjnych oraz zharmonizowanych na poziomie europejskim interoperacyjnych inteligentnych sieci, z uwzględnieniem wszystkich sprawdzonych, najlepszych praktyk, które okazały się skuteczne w niektórych państwach członkowskich, w szczególności w odniesieniu do zarządzania dwukierunkowymi przepływami mocy i informacji w czasie rzeczywistym; podczas określania minimalnych zestawów funkcji należy odpowiednio uwzględnić prace prowadzone przez europejskie organizacje normalizacyjne, CEN, CENELEC i ETSI w związku z określeniem „dodatkových zestawów funkcji” w ramach mandatu 441 w sprawie normalizacji inteligentnych czytników;
 4. podkreśla, że oczekuje się znacznych postępów technologicznych i innowacji organizacyjnych silnie powiązanych z TIK, które pozwolą stworzyć potencjał w zakresie oszczędzania energii w następnych dekadach;
 5. uważa, że TIK są niezbędne do uniezależnienia wzrostu gospodarczego od emisji gazów cieplarnianych przy wykorzystaniu trzech podstawowych strategii łagodzenia zmian klimatu: ograniczenia zużycia energii, zwiększenia wydajności energetycznej oraz integracji odnawialnych źródeł energii;
 6. zauważa, że tylko poprzez przyjęcie wspólnej metodologii pomiaru zużycia energii i emisji dwutlenku węgla lub metodologii porównawczej umożliwiającej obliczanie optymalnych pod względem kosztów poziomów minimalnych wymogów wydajności energetycznej w sektorze budowlanym będzie możliwe porównanie istniejących danych w różnych państwach członkowskich oraz poprawa wydajności energetycznej; widzi również potrzebę szybkiej normalizacji TIK jako minimalnego wymogu interoperacyjności, uważa, że poza funkcją pomiarową w ramach normalizacji należy przewidzieć dostęp do informacji umownych i dotyczących zużycia, możliwość łączenia się z centralnymi systemami operatorów za pośrednictwem sieci elektrycznej oraz urządzenie umożliwiające podłączenie i odłączenie urządzeń wykorzystywanych na odległość;
 7. podkreśla, że normalizacja TIK stanowi część ogólnej działalności normalizacyjnej i przyczynia się do celów politycznych zakładających poprawę konkurencyjności europejskiego przemysłu, określonych w strategii lizbońskiej; wspiera wdrażanie programu prac w zakresie normalizacji TIK z 2009 r. w określonych dziedzinach priorytetowych: e-zdrowie, e-integracja, inteligentny transport, TIK dla środowiska naturalnego, handel elektroniczny, e-umiejętności, e-learning, ochrona danych osobowych, prywatność, bezpieczeństwo sieci i informacji;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

8. uważa, że jeśli poprzez ciągłe monitorowanie danych w celu optymalizacji publicznego i prywatnego zużycia energii mogą przyczynić się do oszczędności energetycznej oraz poprawić wydajność energetyczną w wielu sektorach, sektor TIK – mając na uwadze gwałtowny wzrost jego własnego zużycia energii – powinien dać przykład, zobowiązując się do zasadniczego obniżenia zużycia energii; zachęca Komisję, aby wkład, jaki mogą wnieść TIK w efektywność gospodarki pod względem wykorzystania zasobów był od tej pory brany pod uwagę;
9. podkreśla, że Europa powinna być w czołówce rozwoju niskoemisyjnych zastosowań TIK; uważa, że niezbędne jest promowanie doskonałości w zakresie badań nad ITC oraz wspieranie inwestycji publicznych i prywatnych we wspólne badania naukowe i innowacje o dużym stopniu ryzyka w zakresie TIK;
10. uważa, że TIK mogą odegrać ważną rolę w pomiarze i ilościowym określaniu globalnych skutków zmian klimatu i ocenie środków ochrony klimatu, przyczyniając się tym samym do ulepszenia polityki klimatycznej;
11. podkreśla, że zobowiązanie sektora ITC dotyczące zmniejszenia własnego zużycia energii powinno dotyczyć w pierwszym rzędzie centrów danych;
12. podkreśla znaczenie zużycia energii przez sam sektor TIK i apeluje do sektora o wdrożenie zalecenia Komisji (C(2009)7604) możliwie jak najszybciej, a w każdym razie w terminach określonych w niniejszym zaleceniu;
13. uważa, że aby stworzyć potencjał w zakresie oszczędzania energii w następnych dekadach, sieci przesyłu energii elektrycznej mogłyby stać się inteligentnymi systemami z elastycznymi, kontrolowanymi przepływami mocy wspieranymi zaawansowaną technologią informatyczną;
14. zauważa, że w gospodarstwach domowych, ale również w sektorze budowlanym, transportowym, logistycznym oraz przemysłowym TIK mogą mieć wiele zastosowań poprawiających wydajność energetyczną i zarządzanie energią; zauważa, że zastosowania te mają wpływ między innymi na dystrybucję energii elektrycznej, oświetlenie, ogrzewanie, chłodzenie, wentylację i klimatyzację oraz na związane z TIK możliwości dotyczące pomiarów, monitorowania i automatyzacji; twierdzi, że inteligentne liczniki, wydajne systemy oświetleniowe, chmury obliczeniowe (cloud computing) oraz oprogramowanie rozproszone mogą spowodować zmianę schematów wykorzystywania źródeł energii;
15. podkreśla, że TIK mogą zapewnić nowe, innowacyjne rozwiązania w zakresie miejskiego planowania przestrzennego i zarządzania infrastrukturą miejską pozwalające na redukcję emisji dwutlenku węgla;
16. uważa, że, zwłaszcza jeśli chodzi o zarządzanie i funkcjonowanie aglomeracji, wykorzystanie TIK może odegrać zasadniczą rolę w zwiększeniu wydajności energetycznej; uważa, że projekt „inteligentnych miast” stanowi przykład potencjału TIK w ograniczeniu zużycia energii, oraz zachęca inne miasta, aby poprawiły swoje wyniki i uwzględniły najlepsze praktyki;
17. podkreśla, że ściślejsza współpraca władz publicznych i dostawców usług publicznych we wprowadzaniu inteligentnych systemów pomiarowych mogłaby obniżyć koszty i zapewnić lepsze usługi dla konsumentów;
18. podkreśla znaczenie włączenia instytucji publicznych, miast i gmin w proces podejmowania decyzji, mający na celu wprowadzenie praktycznych środków związanych z ograniczeniem zużycia energii i zwiększeniem wydajności energetycznej; podkreśla znaczenie TIK w tym kontekście;
19. podkreśla, że każdy sektor zużywający energię musi w miarę możliwości przyczynić się do poprawy wydajności energetycznej; zauważa, że realizacja celu ogólnego, do którego się dąży na poziomie europejskim, będzie wynikiem sumy oszczędności energii uzyskanych na każdym szczeblu;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

20. podkreśla, że sektor TIK musi także spróbować poprawić wydajność energetyczną i zwiększyć wykorzystanie dostaw energii neutralnych pod względem emisji dwutlenku węgla poprzez rozwój sprzętu, sieci komunikacyjnych i systemów przesyłowych. Jednocześnie Komisja musi być elastyczna w dostosowywaniu uregulowań dotyczących rozwoju technologicznego sektora;
21. podkreśla, że w sektorze przemysłowym technologie pomiaru i kontroli wraz z odpowiednim oprogramowaniem mają zasadnicze znaczenie dla wykorzystania potencjału w zakresie oszczędzania zasobów;
22. ubolewa nad wolnym tempem postępów w wykorzystywaniu potencjału racjonalizacji zużycia energii i energooszczędności w zmniejszaniu emisji gazów cieplarnianych; wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia potencjału oszczędnościowego TIK podczas wdrażania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2009/125/WE z dnia 21 października 2009 r. ustanawiającej ogólne zasady ustalania wymogów dotyczących ekoprojektu dla produktów związanych z energią ⁽¹⁾;
23. podkreśla znaczenie wpływu TIK na wydajność energetyczną, co potwierdza fakt umieszczenia tego zagadnienia w 2007 r. jako szczegółowego tematu na liście priorytetów TIK w siódmym programie ramowym na rzecz badań i rozwoju technologicznego ⁽²⁾;
24. uznaje za priorytet ożywienie gospodarki europejskiej poprzez inwestycje w nowe technologie, w szczególności w zakresie rozwoju łączy szerokopasmowych w poszczególnych państwach członkowskich, jako narzędzia wzrostu gospodarczego, celem dostępu do nowych systemów oraz nowych zastosowań dla rosnącej liczby obywateli i przedsiębiorstw europejskich oraz aby osiągnąć cele w zakresie wydajności energetycznej Unii Europejskiej na 2020 rok; ponadto rozwój TIK, wspomagający przejście na gospodarkę niskoemisyjną, przyczyni się do ograniczenia zależności od dostaw energii oraz poradzenia sobie z problemem wysokich kosztów surowców;
25. wzywa państwa członkowskie do ułatwienia, dzięki rozwojowi odpowiedniej infrastruktury, dostępu do szerokopasmowego internetu wszystkim obywatelom UE w celu zapewnienia równego dostępu do usług on-line, które mogą zredukować konieczność podróżowania;
26. wzywa do rozwijania i rozpowszechniania usług internetowych (bankowość elektroniczna, handel elektroniczny, elektroniczny dostęp do administracji publicznej, służby zdrowia i kształcenia) oraz telepracy w celu poprawy jakości usług świadczonych obywatelom przy jednoczesnym zmniejszeniu emisji dwutlenku węgla; wzywa państwa członkowskie do rozwijania tych usług, które oprócz oszczędności czasu dla obywatela pozwalają na zmniejszenie ruchu miejskiego;
27. podkreśla znaczenie logistyki w racjonalizacji transportu i zmniejszenia emisji dwutlenku węgla; uznaje potrzebę zwiększenia inwestycji publicznych i prywatnych w narzędzia TIK w celu stworzenia inteligentnych sieci energetycznych na potrzeby transportu, a w szczególności utworzenia elektronicznych inteligentnych systemów transportu towarowego (ITS);
28. uważa, że wykorzystywanie inteligentnych systemów transportowych (ITS) w transporcie drogowym w połączeniu z innymi rodzajami transportu może pomóc zmniejszyć zagęszczenie ruchu i jego negatywne skutki dla środowiska naturalnego; uważa, że zastosowanie TIK do przewozu osób i dostępność nowych technologii oraz minimalnych informacji o drogach i ich interakcjach z oponami i o warunkach pogodowych również w pojazdach, umożliwią bardziej efektywne, szybsze i bezpieczniejsze przewozy osób i towarów;
29. podkreśla znaczenie TIK w planowaniu nowej europejskiej polityki transportowej; wzywa Komisję do uwzględniania rozwiązań TIK we wszystkich takich planach, między innymi w regulowaniu przepływów transportowych oraz do zwiększenia intermodalności w sektorze transportu i optymalizacji równowagi pomiędzy poszczególnymi rodzajami transportu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 285 z 31.10.2009, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 412 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

30. wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby wykorzystywały zastosowania niezbędne do utworzenia infrastruktury technologicznej, umożliwiającej ograniczenie transportu drogowego i rozwój intermodalności;
31. podkreśla, że aby uzyskać oszczędności energii w sektorze transportu, można by unikać wyjazdów, organizując posiedzenia wirtualne, natomiast inteligentne systemy transportowe umożliwią utworzenie wyjątkowo wydajnego systemu transportowego;
32. apeluje do Komisji o wzmoczenie wysiłków w zakresie wykorzystania TIK w sektorze transportu, w szczególności wykorzystywania instrumentów monitorowania i pomiaru; uważa, że konieczne jest uwzględnienie wyników pomiarów w kontroli ruchu w czasie rzeczywistym oraz w rozwoju i doskonaleniu sieci transportu miejskiego i regionalnego;
33. wzywa Komisję, aby promowała rozpowszechnianie inteligentnych silników w celu wspierania głównych sektorów i odpowiednich wspólnych platform technologicznych;
34. podkreśla potrzebę przyjęcia wspólnej strategii celem opracowania projektu i produkcji samochodów o napędzie elektrycznym; ponadto apeluje do Komisji o nadanie priorytetu projektom dotyczącym inteligentnych samochodów i dróg, a także pilotażowym projektom badawczo-rozwojowym w zakresie urządzeń V2V i V2R, które mogą wpłynąć na powstanie nowych możliwości biznesowych dla europejskich przedsiębiorstw z sektora TIK;
35. zaleca, by w zakresie działalności Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii dać priorytet inicjatywom rozwoju technologii informacyjnych i komunikacyjnych (TIK) dla zrównoważonych inteligentnych miast, gdyż ponad 80 % obywateli państw UE mieszka w miastach, w których europejskie społeczności stoją przed największymi wyzwaniami współczesności w zakresie zrównoważonego rozwoju, mobilności, komunikacji, zdrowia, bezpieczeństwa, dobrobytu itp.;
36. podkreśla, że przyszły wniosek Komisji w sprawie zdefiniowania nowej agendy cyfrowej dla Europy powinien dążyć do włączenia TIK celem wspierania gospodarki niskoemisyjnej; wzywa do wykorzystywania technologii TIK w celu umożliwienia osiągnięcia ukierunkowanych redukcji emisji CO₂ w kluczowych sektorach do 2020 r. i wzywa do promowania odpowiedzialnego zużycia energii, zwłaszcza poprzez instalowanie inteligentnych liczników; zaznacza również, że należałoby określić szczegółowe cele dotyczące zmniejszenia śladu węglowego sektora TIK do 2015 r.;
37. zauważa, że ważną przeszkodę w szeroko rozpowszechnionym wykorzystaniu TIK w przemyśle i usługach publicznych stanowi niedostateczny poziom niezbędnego szkolenia w tej dziedzinie;
38. zaleca przestrzeganie klauzuli przeglądowej dyrektywy dotyczącej wydajności energetycznej w sektorze budowlanym i rozszerzenie zakresu jej stosowania o mniejsze budynki podczas następnego przeglądu; apeluje do państw członkowskich o wdrożenie niniejszej dyrektywy; zaleca także włączenie TIK do środków wykonawczych w zakresie wydajności energetycznej; zachęca państwa członkowskie do podjęcia działań, aby świadectwa charakterystyki energetycznej budynków użyteczności publicznej były ogólnodostępne oraz łatwo porównywalne;
39. uważa za niezwykle istotne jak najszybsze rozpowszechnienie inteligentnego sprzętu gospodarstwa domowego poprzez komercyjne wykorzystanie wspólnej inicjatywy technologicznej ARTEMIS;
40. twierdzi, że większe zastosowanie TIK pobudzi europejski wzrost gospodarczy, utworzy nowe miejsca pracy wymagające wysokich kwalifikacji oraz pobudzi rynek nowych technologii na rzecz wydajności energetycznej i tworzenie ekologicznych miejsc pracy; uważa, że potrzebne są znaczne inwestycje zarówno w obszarze badań naukowych i rozwoju, jak i wykorzystywania istniejących technologii; wzywa państwa członkowskie do wspierania publicznych i prywatnych inwestycji w dziedzinie wydajności energetycznej; w tym kontekście ponownie zwraca uwagę na obowiązki państw członkowskich i Komisji jako nabywców publicznych;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

41. podkreśla kluczową rolę inwestycji prywatnych w osiągnięciu potrzebnych poziomów finansowania, dlatego uważa, że UE powinna zagwarantować sprzyjający rynek i ramy prawne, motywujące przedsiębiorstwa do realizowania ambitnej strategii w zakresie wydajności energetycznej; uważa, że jeśli niniejsze warunki zostaną spełnione, rynki osiągną wytyczone cele; w związku z powyższym wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych, ambitnych celów zgodnych z potencjałem poszczególnych TIK zgodnie z komunikatem KE (COM(2009)0111);
42. wzywa państwa członkowskie do inwestowania w edukację w zakresie wydajności energetycznej, która powinna rozpoczynać się od szkół, oraz zachęca do opracowania innowacyjnych kursów edukacyjnych na temat wydajności energetycznej poprzez zastosowanie TIK w szerokiej sieci szkół podstawowych i średnich;
43. uważa, że inteligentne systemy pomiarowe i ogólnie projekty TIK wymagają szeroko zakrojonych kampanii informacyjnych, które wyjaśnią obywatelom płynące z nich korzyści; podkreśla, że informowanie społeczeństwa o zapotrzebowaniu na inteligentne systemy pomiarowe i o korzyściach z nich płynących ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia błędnej interpretacji oraz braku społecznego poparcia; uważa więc za istotne, aby jak najszybciej wesprzeć wykorzystanie inteligentnych systemów pomiarowych, umożliwiając konsumentom jak najbardziej efektywne zarządzanie zużyciem energii, w celu zoptymalizowania produkcji energii oraz sieci przesyłu energii elektrycznej; w tym kontekście podkreśla, że pomiary, monitorowanie i automatyzacja konsumpcji będą stanowić część zoptymalizowanej struktury sieci elektrycznej, której celem musi być z jednej strony zapewnienie wydajności energetycznej, a z drugiej strony włączenie odnawialnych źródeł energii, zarządzanie magazynowaniem energii i ładowanie przyszłych pojazdów o napędzie elektrycznym; podkreśla jednak, że choć inteligentne systemy pomiarowe stanowią zasadniczy element procesu, są tylko pierwszym krokiem w kierunku rozwoju inteligentnych sieci;
44. podkreśla, że w związku z istotnym wpływem technologii informacyjnych i komunikacyjnych (TIK) na rozwój gospodarczy miast i regionów UE niezbędne są konsultacje z upoważnionymi przedstawicielami lokalnych i regionalnych społeczności, gdy definiowanie ważnych dla nich priorytetowych dziedzin zastosowań znajduje wsparcie w programach UE;
45. podkreśla, że konieczne są inteligentne sieci na szczeblu państw członkowskich i na szczeblu europejskim, aby w pełni wykorzystać zalety inteligentnych systemów pomiarowych; wzywa zatem Komisję do rozważenia programów inwestycji na skalę europejską; wzywa państwa członkowskie do promowania i ułatwiania korzystania z inteligentnych systemów pomiarowych użytkownikom nieruchomości o przeznaczeniu komercyjnym i mieszkalnym; podkreśla, że wprowadzenie inteligentnych systemów pomiarowych stanowi tylko jeden niezbędny element w budowie zintegrowanej europejskiej inteligentnej sieci; zachęca państwa członkowskie i Komisję, aby w tym zakresie kontynuowały stosowanie rozwiązań TIK;
46. podkreśla potrzebę monitorowania wpływu rozwoju TIK na aspekty zrównoważonego rozwoju, w szczególności w odniesieniu do kwestii środowiskowych i społecznych, w tym zagrożeń dla środowiska i zdrowia związanych z użyciem zużytego sprzętu, czy też nierówności społecznych będących wynikiem wykluczenia cyfrowego;
47. gratuluje inicjatywy państwom członkowskim, które wprowadziły już inteligentne systemy pomiarowe oraz zachęca inne państwa członkowskie do jak najszybszych postępów w tej dziedzinie; wzywa Komisję do współfinansowania jak największej liczby projektów pilotażowych na szeroką skalę przy wykorzystaniu dostępnych środków finansowych oraz środków na rzecz badań naukowych;
48. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania wydajnych oraz możliwych do modernizacji i rozbudowy rozwiązań TIK poprzez zamówienia publiczne;
49. wzywa Komisję do stworzenia europejskiego portalu internetowego zawierającego najlepsze praktyki w zakresie wykorzystywania TIK w celu poprawy wydajności energetycznej, który to portal mógłby stanowić użyteczne źródło informacji dla konsumentów i władz publicznych; wzywa do przeprowadzenia ogólnoeuropejskiej kampanii medialnej mającej na celu edukowanie społeczeństwa w zakresie praktyk pozwalających ograniczyć zużycie energii przez sprzęt elektroniczny;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

50. wzywa Komisję do uwzględnienia mniej rozwiniętych regionów Unii w planowaniu TIK oraz zabezpieczenia środków na współfinansowanie wdrożenia inteligentnych liczników i innych projektów TIK w tych regionach, aby zapewnić ich udział i zapobiec ich wykluczeniu ze wspólnych przedsięwzięć europejskich;

51. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie w Komisji Europejskiej grupy zadaniowej do spraw inteligentnych sieci oraz zaleca, aby uwzględniła ona w swoich pracach opinie wszystkich zainteresowanych stron; zwraca się do Komisji z prośbą o regularne informowanie Parlamentu o stanie zaawansowania prac;

52. wzywa Komisję, aby zaplanowała sporządzenie w oparciu o prace grupy zadaniowej komunikatu na temat inteligentnych systemów pomiarowych, który:

- a. zidentyfikowałby przeszkody we wdrożeniu inteligentnych systemów pomiarowych na dużą skalę;
- b. przyjąłby praktyczny przewodnik opracowany wspólnie z Komitetem Regionów, dotyczący możliwości wykorzystywania TIK w planach dotyczących wydajności energetycznej i środowiska naturalnego przez władze lokalne i regionalne; uważa, że zastosowanie to zwiększy możliwości biznesowe na szczeblu lokalnym i regionalnym;
- c. zaproponowałby procedurę, pozwalającą na możliwie jak najszybsze opracowanie minimalnego wspólnego zestawu funkcji dla inteligentnych systemów pomiarowych;
- d. ustaliłby plan działania dotyczący utworzenia specyfikacji i standardów mających na celu opracowanie inteligentnych urządzeń elektronicznych, kompatybilnych z inteligentnymi systemami pomiarowymi;
- e. ustaliłby plan działania, w którym określono by inteligentne cele (cele SMART: konkretne, mierzalne, odpowiednie, realistyczne i określone w czasie), co pozwoliłoby na szybsze wdrażanie tych systemów w państwach członkowskich i
- f. ustanowiłby system wymiany dobrych praktyk w tej dziedzinie;

53. uważa za istotne, aby państwa członkowskie ustaliły do końca roku 2010 minimalny wspólny zestaw funkcji dla inteligentnych systemów pomiarowych, sprzyjających zdecentralizowanej produkcji i wydajności energetycznej, w celu zapewnienia konsumentom wyczerpujących i istotnych informacji umożliwiających im monitorowanie ich zużycia energii w dowolnym momencie i dostosowania go do własnych potrzeb, pomagając im w ten sposób w bardziej wydajnym zarządzaniu tym zużyciem;

54. wzywa Komisję do określenia zwięzłego planu działania na rzecz ograniczenia zużycia energii poprzez zastosowanie TIK w budynkach instytucji europejskich, aby dać przykład państwom członkowskim i obywatelom europejskim;

55. wzywa Komisję do ustalenia do końca 2010 roku sztywnego harmonogramu zawierającego wspierane przez TIK, ambitne i wiążące zadania w zakresie oszczędności energii dla wszystkich sektorów TIK i państw członkowskich, aby osiągnąć cele ograniczenia emisji CO₂;

56. uważa, że podejmując decyzje w sprawie instrumentów prawnych i wspólnych środków na szczeblu europejskim, należało będzie poświęcić szczególną uwagę dodatkowym kosztom dla obywateli europejskich, z którymi mogą wiązać się te środki, a także obciążeniom dla europejskiego przemysłu w zakresie kosztów produkcji i administracji;

57. wzywa Komisję do przedstawienia instrumentów finansowych w ramach finansowania UE, aby zachęcić MŚP do rozwoju własnych niskoemisyjnych technologii energetycznych;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

58. wzywa Komisję do dostosowania budżetu UE w celu przyspieszenia rozwoju i wykorzystania efektywnych kosztowo technologii niskoemisyjnych, w szczególności w celu spełnienia potrzeb finansowych związanych z wdrożeniem Europejskiego strategicznego planu w dziedzinie technologii energetycznych (EPSTE);
59. z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie „Porozumienia między Burmistrzami” („Covenant of Mayors”) jako forum wymiany najlepszych praktyk i pionierską inicjatywę miast, które wyznaczają sobie ambitne cele, aby zwiększyć swoją wydajność energetyczną; w tym kontekście gratuluje tym miastom i stowarzyszeniom, które opracowują dobre praktyki w zakresie wykorzystywania TIK, tak by miasta stały się bardziej wydajne energetycznie, oraz zachęca do rozpowszechniania takich praktyk;
60. wzywa państwa członkowskie i Komisję do wspierania edukacji i kampanii uświadamiających użytkowników, aby umożliwić pełne wykorzystanie potencjału TIK w zakresie oszczędności energii;
61. wzywa Komisję, aby we współpracy z odpowiednimi partnerami międzynarodowymi wspierała rozwój wspólnych międzynarodowych standardów składania przez przedsiębiorstwa sprawozdań dotyczących emisji dwutlenku węgla, aby mogły one mierzyć swoje emisje w sposób porównywalny i skuteczny;
62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wspierania rozwoju pozamiejscowego przetwarzania danych (off-site processing), mając na uwadze ogromny potencjał tej technologii w zakresie racjonalizacji zużycia energii i zmniejszania ilości odpadów zazwyczaj spowodowanych regularną modernizacją TIK;
63. wyraża nadzieję, że zostaną podjęte kroki mające na celu wykorzystanie potencjału TIK do ograniczenia marnotrawstwa produktów żywnościowych w ramach łańcucha dostaw, w szczególności poprzez skoordynowane działania w zakresie wspólnej polityki rolnej i 7PR;
64. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz posłom i rządom państw członkowskich.

Biała księga Komisji „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania”

P7_TA(2010)0154

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (2009/2152 (INI))

(2011/C 81 E/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając białą księgę Komisji zatytułowaną „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (COM(2009)0147),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 kwietnia 2008 r. w sprawie adaptacji do zmian klimatycznych w Europie – wariantów działań na szczeblu UE ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 4 lutego 2009 r. zatytułowaną „2050: przyszłość zaczyna się dziś – zalecenia dla przyszłej zintegrowanej polityki ochrony klimatu UE” ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 247 E z 15.10.2009, s. 41.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0042.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 września 2009 r. w sprawie pożarów lasów w lecie 2009 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie strategii UE na kopenhaską konferencję w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej w sprawie zmian klimatu (COP 15) ⁽³⁾,
 - uwzględniając Ramową konwencję Narodów Zjednoczonych w sprawie zmian klimatu (UNFCCC), protokół z Kioto do tej konwencji oraz wyniki XV konferencji stron UNFCCC (COP 15), która odbyła się w Kopenhadze ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając dyrektywę 2009/29/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. zmieniającą dyrektywę 2003/87/WE w celu usprawnienia i rozszerzenia wspólnotowego systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając art. 48 ust. 5 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, Komisji Transportu i Turystyki oraz Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Rybołówstwa (A7-0057/2010),
- A. mając na uwadze, że globalne ocieplenie oraz zmiany klimatyczne są uznawane za bardzo poważne zagrożenia,
- B. mając na uwadze, że zmiany klimatu będą miały niebagatelne negatywne skutki dla środowiska naturalnego, gospodarki i społeczeństwa,
- C. mając na uwadze, że nawet jeśli państwa na świecie zdołają ograniczyć i zmniejszyć emisje gazów cieplarnianych, to w dalszym ciągu uporanie się z nieuniknionymi skutkami wciąż wymagałoby znacznych wysiłków w zakresie dostosowania,
- D. mając na uwadze, że nawet osiągnięcie celu polegającego na zatrzymaniu globalnego ocieplenia na poziomie + 2 °C nadal oznaczałoby ocieplenie w Europie charakteryzujące się ekstremalnymi regionalnymi zmianami klimatu, a także mając na uwadze, że realizacja przyrzeczeń zgłaszanych obecnie do UNFCCC przyczyniłaby się do ocieplenia rzędu + 3.5 do + 4 °C,
- E. mając na uwadze, że zmiany klimatyczne osiągną regionów europejskich w różnorodny sposób, w różnym stopniu i w różnym czasie,
- F. mając na uwadze, że – jak wskazała Komisja w białej księdze – dostosowanie do zmian klimatu wymagać będzie solidarności państw członkowskich UE z regionami znajdującymi się w najtrudniejszej sytuacji i najbardziej dotkniętymi zmianami klimatu,
- G. mając na uwadze, że Europa Południowa oraz basen Morza Śródziemnego to dwa szczególnie podatne na zagrożenia obszary Europy, które już w tej chwili borykają się z niedoborem wody, suszami i pożarami lasów, a także mając na uwadze, że według niedawnych badań w Europie Południowej do 2080 r. nastąpi spadek wydajności plonów o 25 % ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0013.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2009)0089.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0019.

⁽⁴⁾ Projekt decyzji UNFCCC -/CP.15, porozumienie kopenhaskie, FCCC/CP/2009/L.7.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 63.

⁽⁶⁾ Wspólne Centrum Badawcze – Instytut Perspektywicznych Studiów Technologicznych: „Wpływ zmian klimatu na rolnictwo w Europie. projekt PESETA – badania w dziedzinie rolnictwa” EUR 24 107 EN, 2009.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że według Europejskiego Towarzystwa Badań nad Chorobami Układu Oddechowego każdy wzrost temperatury o jeden stopień Celsjusza powyżej progu określonego dla danego miasta pociąga za sobą wzrost śmiertelności osób cierpiących na problemy oddechowe o 6 %,
- I. mając na uwadze znaczenie rozdziału białej księgi zatytułowanego „Wymiar zewnętrzny i bieżące prace prowadzone w ramach UNFCCC” oraz fakt, że UE powinna mówić jednym głosem, by ponownie przejąć rolę lidera w walce ze zmianami klimatu, przyczyniając się do powstania nowej „dyplomacji klimatycznej”, zgodnie z rezolucją Parlamentu Europejskiego z dnia 10 lutego 2010 r. w sprawie wyników konferencji kopenhaskiej;
- J. mając na uwadze, że wpływ zmian klimatu na gospodarkę, społeczeństwo i szeroko pojmowane środowisko będzie najbardziej odczuwalny pośrednio poprzez niszczenie funkcji ekosystemu zasadniczych dla zdrowia ludzi, a także mając na uwadze, że wynika stąd potrzeba uznania ochrony ekosystemów za podstawę strategii dostosowawczej UE;
- K. mając na uwadze, że rosnące średnie temperatury prowadzą do zmniejszenia zapotrzebowania na ropę i gaz do celów grzewczych, lecz jednocześnie rośnie liczba dni, kiedy potrzebne jest chłodzenie, co prowadzi do większego zapotrzebowania na energię elektryczną,
- L. mając na uwadze, że obowiązujące prawodawstwo europejskie bezpośrednio dotyczące kwestii ochrony środowiska powinno zapewniać spójne podstawy służące zwiększeniu zdolności UE do radzenia sobie ze skutkami zmian klimatu,
- M. mając na uwadze, że działania podjęte na szczeblu europejskim powinny określać i spełniać najwyższe standardy pod względem ochrony środowiska, zarówno w krótkiej, jak i długiej perspektywie (obejmując adaptację do zmian klimatu),
1. z zadowoleniem przyjmuje wspomnianą wyżej białą księgę;
 2. zgadza się z celem proponowanych ram adaptacyjnych UE, tzn. z poprawieniem odporności UE w kontekście zwalczania wpływu zmian klimatycznych;
 3. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że biała księga kładzie nacisk na zwiększenie odporności wszystkich ekosystemów jako na główny sposób obrony przed najbardziej skrajnymi skutkami zmian klimatu; ponadto podkreśla, że naturalne ekosystemy to największe na Ziemi pochłaniacze dwutlenku węgla, wiążące 50 % rocznych światowych emisji gazów cieplarnianych i przyczyniające się zarówno do łagodzenia skutków zmian klimatu, jak i do dostosowania do nich;
 4. podkreśla znaczenie ustanowienia krajowych planów dostosowawczych w oparciu o wspólne ramy europejskie, umożliwiające państwom członkowskim planowanie działań dostosowawczych i informowanie o nich; uważa, że plany takie powinny zawierać mapy ryzyka i zagrożeń obejmujące infrastrukturę i instalacje, które w przypadku niekorzystnych warunków pogodowych mogą stanowić zagrożenie dla środowiska naturalnego lub zdrowia publicznego; wzywa do udostępnienia takich informacji opinii publicznej i pozostałym państwom członkowskim;
 5. podkreśla znaczenie włączenia kwestii adaptacji we wszystkie dziedziny polityki UE, zwłaszcza we wspólną politykę rolną i wspólną politykę rybołówstwa oraz w politykę spójności, a także w przepisy dotyczące oceny wpływu na środowisko, pozwoleń na budowę i norm obowiązujących w budownictwie (oraz zapewnienia ich spójności dzięki przekrojowemu podejściu międzysektorowemu opartemu na odporności ekosystemów);
 6. podkreśla, że główne obszary działania wskazane w białej księdze należy traktować priorytetowo zgodnie z ramami czasowymi, w których spodziewane jest wystąpienie w Europie różnego rodzaju konsekwencji, by skuteczniej ukierunkować dostępne zasoby;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Rozwijanie podstaw wiedzy

7. podziela pogląd Komisji, że potrzeba więcej wiedzy na temat wpływu zmian klimatu, tak żeby informacje uzyskane w wyniku badań mogły być rozprzestrzeniane na możliwie największą skalę, i w związku z tym aby można było rozwijać stosowne środki dostosowawcze;

8. wzywa Komisję do rozwoju podstaw wiedzy na temat skutków zmian klimatycznych nie tylko w odniesieniu do Unii Europejskiej, lecz również przekazania tej wiedzy krajom rozwijającym się i przechodzącym transformację gospodarczą, aby również tam reagować odpowiednio na zmiany klimatu i móc skutecznie wykorzystywać środki finansowe przeznaczone na ochronę klimatu;

9. podkreśla, że należy wzmocnić wysiłki badawcze w ramach obecnego siódmego programu ramowego oraz przyszłych badawczych programów ramowych w celu zaradzenia problemowi istniejących luk w wiedzy w odniesieniu do zagrożeń (przeszłe i prawdopodobne przyszłe klęski będące wynikiem warunków pogodowych) i innych istotnych czynników, np. rozwoju społeczno-gospodarczego (obecny i przyszły rozkład geograficzny zagrożonych zasobów) w określonych miejscach i okresach, oraz opracowania sposobów i technik oceny kosztów i korzyści środków dostosowywania do wpływu zmian klimatycznych i ich wkładu w zmniejszanie narażenia lub podatności na zagrożenia klimatyczne, oraz że priorytetem powinno być podejmowanie wysiłków badawczych i finansowanie rozwoju technologii w krajach narażonych na wysokie koszty wdrażania polityki adaptacyjnej;

10. uważa, że wskaźniki podatności należy opracować w trybie pilnym ze względu na różnorodność scenariuszy klimatycznych na terytorium Wspólnoty, i podkreśla potrzebę dalszej analizy odpowiedniego modelowania na poziomie krajowym, regionalnym i lokalnym, jak również potrzebę zdefiniowania zdolności adaptacyjnych na całym terytorium UE; w związku z tym wzywa Europejską Agencję Środowiska do przedstawienia sprawozdań zawierających analizę zagrożeń, jakie zmiany klimatu niosą ze sobą dla najbardziej podatnych na nie regionów w Europie, wskazanie potrzeb, uwarunkowań, ram czasowych, szans, szczebli politycznych i możliwości dostosowania, by w oparciu o nie sporządzić wytyczne na temat praktyk dostosowawczych i wesprzeć zainteresowane strony na szczeblu regionalnym i lokalnym w opracowywaniu solidnych strategii dostosowawczych;

11. przypomina jednak, że niepewność co do skutków stanowi integralną część problemu zmian klimatycznych oraz że decyzje w tym zakresie będzie trzeba czasem podejmować nie czekając na potwierdzenie naukowe, zgodnie z podejściem ostrożnościowym;

12. jest zdania, że konieczne jest przeznaczenie funduszy na badania w zakresie klimatu, co może być skuteczniej realizowane na poziomie europejskim i będzie stanowić solidną podstawę opracowywania strategii politycznych na rzecz dostosowania do zmiany klimatu;

13. zachęca Komisję do zapewnienia wszystkim publicznym i prywatnym zainteresowanym stronom łatwego dostępu do szczegółowych danych (w tym metadanych opisujących metodologię zbiorów danych); uważa, że dane na temat zmian klimatu należy uznać za dobro publiczne i w związku z tym, zgodnie z art. 14 dyrektywy INSPIRE, udostępnić je nieodpłatnie lub za opłatą pokrywającą koszty utrzymania baz danych i odpowiednich usług;

14. podkreśla konieczność połączenia lokalnych i regionalnych inicjatyw dostosowawczych w zakresie zmian klimatycznych oraz ogólnoeuropejskiej wymiany doświadczeń; podkreśla, że przekazywanie rozwiązań w zakresie najlepszych praktyk może zapewnić wartość dodaną dla strategii UE;

15. podkreśla słuszność metod badań udziałowych, do których zachęca program „Nauka w społeczeństwie” w ramach siódmego programu ramowego UE, umożliwiając wspólne poszerzanie wiedzy z udziałem wspólnot i władz lokalnych dla określenia najlepszych strategii adaptacyjnych na szczeblu regionalnym i lokalnym oraz dla zapewnienia lepszego rozpowszechniania wiedzy;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę białej księgi dotyczącą wprowadzenia mechanizmu wymiany informacji; chciałby, aby mechanizm ten stał się operacyjny do 2011 r., podobnie jak dopracowanie wzorów instrumentów przewidywania;

17. przyjmuje pogląd, że Komisja powinna zapewnić, aby system wymiany informacji rozwinął się, tworząc portal, na którym znajdą się inne istniejące systemy, takie jak Wspólny Europejski System Informacji o Środowisku (SEIS) oraz Globalny Monitoring Środowiska i Bezpieczeństwa (GMES), i powinien stanowić wartość dodaną w odniesieniu do przygotowania UE, państw członkowskich i prywatnych zainteresowanych stron do planowania, finansowania i wdrażania stosownych planów w zakresie adaptacji;

18. podkreśla znaczenie usług satelitarnych, szczególnie dla działań ratowniczych w przypadku klęsk żywiołowych; wzywa wszystkie zainteresowane strony do spowodowania, aby system GMES stał się jak najszybciej w pełni operacyjny;

Włączenie kwestii adaptacji do polityki UE w poszczególnych dziedzinach

Zasada ogólna

19. podkreśla znaczenie przyjęcia podejścia przekrojowego opartego na odporności ekosystemów, ochronie siedlisk i różnorodności biologicznej oraz na korzyściach płynących z ekosystemów, a także wagę zapewnienia synergii i spójności między środkami, które należy podjąć w ramach wszystkich odpowiednich sektorowych strategii politycznych;

Woda

20. wyraża szczególne obawy w związku ze stanem wód, które należą do podstawowych zasobów naszej planety, jako że zmiany klimatyczne będą miały zasadniczy wpływ na ilość i jakość zasobów wodnych, w szczególności wody pitnej;

21. podkreśla, że UE musi skuteczniej gospodarować swoimi zasobami wodnymi poprzez zrównoważone podejście dwutorowe polegające na zwiększaniu potencjału zasobów oraz na aktywnym ograniczaniu popytu i marnowania wody przez część mieszkańców, a także poprzez działania społeczno-gospodarcze;

22. kładzie nacisk na znaczenie adaptacji w pełni zintegrowanej z planami zarządzania wodami w dorzeczu zgodnie z wytycznymi przyjętymi w dniu 30 listopada 2009 r.;

23. podkreśla znaczenie zapewnienia aktywnego wdrażania ramowej dyrektywy wodnej (2000/60/WE) ⁽¹⁾ i skuteczności planów gospodarowania wodami w dorzeczu, zwłaszcza w przypadku dorzeczy transgranicznych i w regionach, gdzie deficyt wody osiągnie poziom krytyczny lub gdzie wzrasta częstotliwość powodzi;

24. podkreśla znaczenie wdrażania dyrektywy o powodziach, która zapewnia wyczerpujący mechanizm oceny i monitorowania podwyższonego ryzyka powodziowego w wyniku zmian klimatu oraz rozwijania strategii adaptacyjnych, a także korzyści, jakie może przynieść odporne środowisko i odporne ekosystemy na rzecz kontroli i zmniejszania skutków powodzi;

Rolnictwo i leśnictwo

25. podkreśla potrzebę wzmocnienia odporności ekosystemów rolniczych poprzez bardziej zrównoważone wykorzystywanie zasobów naturalnych, zwłaszcza wód i gleb, poprzez aktywne zniechęcanie do niezrównoważonych praktyk i upraw nieodpowiednich ze względu na duże zużycie wody oraz poprzez częstsze korzystanie z wewnątrzgatunkowej i międzygatunkowej różnorodności biologicznej na poziomie nasienia i ras zwierząt;

(1) Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

26. uważa, że wspólna polityka rolna ma do odegrania kluczową rolę w przyczynianiu się do adaptacji i że wymaga opracowania bardziej ekosystemowego podejścia do rolnictwa, chroniącego i zwiększającego wyniki ochrony różnorodności biologicznej i inne funkcje ekosystemów, w tym ochronę gleb, jakość wód powodziowych i ekologiczne przenikanie się krajobrazów oraz że wprowadzenie trwałych praktyk rolniczych przyniesie znaczące korzyści w zakresie zachowania gleb, zarządzania zasobami wody, utrzymania różnorodności biologicznej i odporności ekosystemów;

27. podkreśla, że europejskie środki na rzecz lasów powinny obejmować wymiar adaptacyjny, gdyż ekosystemy leśne zostaną poważnie dotknięte skutkami zmian klimatu i będą w większym stopniu zagrożone pożarami;

28. z zadowoleniem przyjmuje wnioski Komisji dotyczące aktualizacji strategii UE w zakresie leśnictwa; wzywa Komisję, by jak najszybciej zainicjowała debatę na temat ochrony lasów;

29. wzywa Komisję i państwa członkowskie do wprowadzenia środków rolno-leśnych na rzecz zalesiania krajów śródziemnomorskich, które stanowi wydajną kosztowo metodę zapewnienia podstawowych funkcji ekosystemu;

30. wyraża zaniepokojenie faktem, że w ostatnich latach w Europie wystąpiły pożary niszczące ponad 400 000 hektarów lasów rocznie, spowodowane stopniowym opuszczaniem wsi i porzucaniem jej tradycyjnej działalności, niewłaściwą ochroną lasów, istnieniem dużych terenów leśnych, na których występuje tylko jeden gatunek drzew, sadzeniem nieodpowiednich odmian drzew, brakiem właściwej polityki prewencyjnej oraz niewystarczająco surowymi karami za umyślne podpalenie, wraz z nieodpowiednim stosowaniem przepisów zabraniających samowoli budowlanej i zapewniających ponowne zalesianie; zauważa, że wobec pożarów na taką skalę, zwłaszcza w Europie Południowej, lasy nie są w stanie się regenerować, co niesie ze sobą poważne konsekwencje ekologiczne oraz skutki gospodarcze i społeczne; zauważa również, że nietypowe warunki pogodowe w 2007 r. spotęgowały zjawisko ogromnych pożarów, które w nadchodzących latach może się powtarzać z większą częstotliwością; odnotowuje ponadto, że globalne ocieplenie będzie narastało przynajmniej w ciągu nadchodzących 30 lat, i może dotknąć przede wszystkim określone regiony szczególnie podatne na zmiany klimatu;

31. wzywa Komisję, by we wniosku dotyczącym planu działań UE na rzecz dostosowania do zmian klimatu priorytetowo potraktowała zapobieganie suszom i pożarom lasów i walkę z nimi, ze szczególnym uwzględnieniem Europy Południowej, zgodnie z sugestią zawartą w rezolucji Parlamentu w sprawie pożarów lasów w 2009 r.;

32. wzywa Komisję do przedstawienia zaleceń dotyczących sposobów dostosowania krajowych systemów ochrony ludności do skutków zmiany klimatu; wzywa Komisję w szczególności do podjęcia działań zmierzających do zwiększenia zasobów i potencjału europejskich rezerw taktycznych do gaszenia pożarów lasów;

33. zaleca, by Komisja ustanowiła programy badań analizujące reakcje lasów na zwiększone poziomy CO₂, podwyższoną temperaturę i suszę;

34. zaleca, by Komisja ustanowiła programy badań w celu opracowania nowych technik gospodarki leśnej w ekosystemach dotkniętych zmianami klimatu uwzględnieniem nowych okoliczności wynikających ze zmian klimatu;

Rybołówstwo

35. wzywa do rozważenia alternatywnych systemów zarządzania rybołówstwem i zmniejszenia zdolności niektórych segmentów floty europejskiej a celu wprowadzenia zrównoważonych metod rybołówstwa i akwakultury;

36. wzywa Komisję do zbadania i oceny zjawiska zielonych alg i jego wpływu na sektor rybołówstwa; zwraca się również o zbadanie, jak zjawisko zmiany prądów morskich spowodowane ociepleniem klimatu oddziałuje na przemieszczanie się niektórych gatunków morskich;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

37. zdecydowanie zachęca Komisję do zadbania o wzmocnienie i wdrożenie zaleceń dotyczących zintegrowanego zarządzania strefą przybrzeżną w szerszym kontekście zintegrowanej polityki morskiej, łącząc wszystkie strategie polityczne dotyczące sektorów mających związek z morzami i oceanami;

38. zaleca Komisji, aby podkreślała środki adaptacyjne oparte na odporności ekosystemów w przypadku stanowiska Unii Europejskiej w kontekście międzynarodowych negocjacji w sprawie rybołówstwa i środowiska morskiego, a w szczególności w kontekście partnerskich umów w sprawie połowów i regionalnych organizacji rybołówstwa;

39. wzywa Komisję do aktywnego udziału w tworzeniu funduszu „niebieskiego dwutlenku węgla” w kontekście UNFCC; podkreśla, że taki fundusz powinien zbadać mechanizmy finansowe i koordynacyjne w celu ochrony ekosystemów nadmorskich i morskich oraz zarządzania nimi, a także w celu pochłaniania dwutlenku węgla przez oceany, w ramach światowej strategii na rzecz planowania dotyczącego obszarów morskich;

Gleby

40. przyjmuje pogląd, że nie tylko gleby silnie wpływają na zmiany klimatu, lecz również same zmiany klimatu mogą prowadzić do poważnej degradacji lub erozji gleby;

41. uznaje, że przyczyny i skutki degradacji gleb są przede wszystkim lokalne i regionalne i że w związku z tym należy przestrzegać zasady pomocniczości; wzywa państwa członkowskie, które nie mają ustawodawstwa dotyczącego ochrony gleb, by przyjęły spoczywającą na nich odpowiedzialność;

Strefy przybrzeżne i wyspy

42. uważa, że strefy przybrzeżne i wyspy powinny korzystać z priorytetowych środków dostosowawczych z uwagi na fakt, że są szczególnie narażone na skutki zmian klimatu, gęsto zaludnione i skupiają znaczące interesy gospodarcze;

Polityka w zakresie ochrony zdrowia i opieki społecznej

43. podkreśla, że w polityce dostosowania do zmian klimatu należy realizować ambicję przekształcenia jej w siłę napędową zrównoważonego wzrostu; zaznacza ponadto, że polityka ta może i musi również dysponować potencjałem tworzenia miejsc pracy i ochrony sprawiedliwości społecznej, przez co przyczyni się do podniesienia poziomu zatrudnienia i pomoże zwalczać ubóstwo i nierówności społeczne;

44. podkreśla, że społeczne aspekty i kwestię zatrudnienia w polityce dostosowania do zmian klimatu należy uwzględnić w strategii UE na rzecz ożywienia gospodarczego;

45. zauważa, że ambitne plany dostosowawcze przyczynią się do utworzenia ekologicznych miejsc pracy w Europie, które będą pomocne w osiągnięciu gospodarki opartej na technologiach bezemisyjnych i wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków na rzecz bardziej zrównoważonego wzrostu gospodarczego w całej Europie;

46. podkreśla konieczność zapewnienia wystarczającej ochrony uboższym społecznościom oraz grupom społecznym w związku z wysokimi kosztami wysiłków adaptacyjnych;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

47. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji dotyczące opracowania wytycznych i mechanizmów kontrolnych dotyczących zdrowotnych skutków zmian klimatu do roku 2011; podkreśla rosnące ryzyko rozprzestrzeniania wektorowych chorób zakaźnych, poważne konsekwencje dla zdrowia oddechowego i potrzebę edukowania obywateli europejskich w zakresie skutecznych środków zapobiegawczych zalecanych przez Europejskie Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób;

48. zauważa, że zdrowotne skutki zmian klimatu mogą w najpoważniejszym stopniu wpłynąć na społeczności o złej sytuacji materialnej, ludność najuboższą i grupy najbardziej podatne na zagrożenia, np. dzieci, osoby starsze i już cierpiące na choroby; za kwestię podstawową uważa postrzeganie środków dostosowawczych w kontekście nierówności związanych z ochroną zdrowia i zachęcanie poprzez te środki do działań wspierających wspólne korzyści w dziedzinie zdrowia;

49. podkreśla potrzebę nasilenia obecnego nadzoru i kontroli w zakresie chorób zwierząt;

50. uznaje rolę sektora ochrony zdrowia w dostosowaniu do zmian klimatu; wzywa UE do wspierania działań mających na celu ograniczenie śladu węglowego tego sektora oraz do zapewnienia odpowiedniego finansowania środków dostosowawczych w sektorze ochrony zdrowia;

Infrastruktura

51. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby obowiązujące przepisy dotyczące wydawania pozwoleń przemysłowych i oceny oddziaływania na środowisko wymagały w przypadku każdej planowanej infrastruktury lub upoważnionej działalności przemysłowej brania w pełni pod uwagę przewidywanych przyszłych warunków klimatycznych i wynikających stąd zagrożeń, przy zachowaniu pewnej zdolności dostosowawczej; podkreśla, że w wielu przypadkach bardziej właściwe byłoby wstrzymanie się od urbanizacji wrażliwych obszarów niż uciekanie się do środków obronnych w ramach przygotowań do niekorzystnych skutków klimatycznych;

52. podkreśla potrzebę dopilnowania, aby w stosownych przypadkach środowiskowe oceny wpływu w ogólności uwzględniały różne prawdopodobne scenariusze adaptacyjne w zakresie, w którym scenariusze te są naukowo uzasadnione;

53. wzywa Komisję do jak najszybszego opracowania metodologii dla projektów infrastrukturalnych w zakresie przystosowania do warunków klimatycznych, zawierającej analizę kosztów i korzyści oraz możliwe rozwiązania alternatywne;

54. sugeruje Komisji rozważenie sposobów zachęcania do odpowiedniego planowania przestrzennego (w tym sporządzania map ryzyka i zagrożeń) wśród możliwości, jakie zamierza zbadać w związku z przeprowadzaniem oceny wpływu zmiany klimatu w przypadku inwestycji publicznych i prywatnych;

55. zachęca Komisję do realizowania planu dotyczącego uwzględnienia wpływu zmiany klimatu na normy budowlane (np. Eurokody), aby zwiększyć odporność budynków położonych na obszarach najbardziej narażonych na ryzyko;

56. uważa, że z perspektywy mikroklimatu należy unikać dalszego prowadzenia zabudowy, która unieemożliwia spływanie wody na obszarach gęsto zaludnionych i w miastach;

Transport

57. wyraża ubolewanie, że w białej księdze nie omówiono wystarczająco sektora transportu, mimo iż stanowi on źródło 27 % emisji gazów cieplarnianych i konieczne są skuteczne działania dostosowawcze;

58. podkreśla, iż sektor transportowy powinien stanowić nieodłączny element strategii europejskiej w sprawie zmian klimatu i wzywa Komisję do jak najszybszego przedstawienia europejskiego pakietu klimatyczno-transportowego;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

59. za sprawę zasadniczą uważa udzielenie wsparcia przesunięciu modalnemu jako jednemu ze sposobów na zmniejszenie emisji dwutlenku węgla przez sektor transportowy;
60. podkreśla, że wszystkie środki transportu muszą stopniowo przejść na siebie zewnętrzne koszty wdrażania polityki adaptacyjnej;
61. uważa, że skutki gospodarcze, społeczne i finansowe zastosowania niezbędnych działań dostosowawczych w sektorze transportu, podobnie jak skutki reorganizacji tego sektora (np. w wyniku przesunięć modalnych) nadal nie są w wystarczającym stopniu znane lub przewidziane; nakłania Komisję do określenia wskaźników wrażliwości i metody wymiany sprawdzonych wzorców i doświadczeń w odniesieniu do różnych elementów składowych sektora (transport kolejowy, drogowy, lotniczy i morski);
62. wzywa Komisję i państwa członkowskie do opracowania skutecznej polityki na rzecz mobilności w miastach, która poprzez rozwijanie transportu publicznego, interoperacyjności oraz wykorzystywanie „inteligentnych” systemów transportu zmniejszy zatłoczenie w ruchu drogowym i zanieczyszczenie dużych aglomeracji miejskich;
63. podkreśla ponadto, że w celu wspierania nowoczesnej i zrównoważonej polityki transportowej, konieczne będzie udzielenie w następnym okresie programowania finansowego (lata 2014-2020) odpowiedniego wsparcia finansowego priorytetowym projektom TEN w zakresie transportu kolejowego, morskiego i rzecznoego;
64. podkreśla konieczność kontynuacji procesu legislacyjnego dyrektywy o eurowiniętach celem wspierania internalizacji kosztów zewnętrznych zgodnie z zasadą „zanieczyszczający płaci”, wprowadzając uczciwą konkurencję pomiędzy różnymi środkami transportu;

Energia

65. podkreśla, że zmiany klimatu wywierają poważny wpływ na zaopatrzenie w energię i popyt na energię w państwach członkowskich UE;
66. wzywa Komisję do przeprowadzenia dogłębnej analizy przyszłych scenariuszy energetycznych, z uwzględnieniem wpływu zmian klimatu na infrastrukturę i popyt na energię;
67. wzywa Komisję do zbadania, czy zmiany klimatu przyczynią się do zmiany potencjału produkcji energii elektrycznej ze źródeł odnawialnych i kopalnych, oraz wskazuje w szczególności na ograniczone możliwości chłodzenia elektrociepłowni i wynikające stąd konsekwencje;
68. w związku z chłodzeniem reaktorów podkreśla szczególne zagrożenia dla bezpieczeństwa instalacji jądrowych w czasie fali upałów, który to problem może wywierać potencjalnie znaczące niekorzystne skutki środowiskowe na okoliczne wody i wpływać na bezpieczeństwo dostaw;
69. odnotowuje, że ekstremalne warunki pogodowe, jak powodzie i huragany, mogą niszczyć elektrownie, słupy wysokiego napięcia, podstacje i szafy elektryczne lub spowodować czasowe ich wyłączenie; uważa, że z tego względu potrzebne są zróżnicowane i solidne sieci elektryczne, które sprostałyby zwiększonemu zapotrzebowaniu na elastyczność sieci, oraz że w związku z tym należy wzmocnić zarówno lokalne, jak i międzynarodowe sieci wysokiego napięcia;
70. podkreśla, że wykorzystanie energii w budownictwie może się zmieniać w zależności od zmian klimatu oraz że największym wyzwaniem w tym obszarze jest zaradzenie przegrzewaniu budynków; jest zdania, że ważną rolę odegrałoby tutaj naturalne chłodzenie, chłodzenie mechaniczne i przemyślane planowanie przestrzeni;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

71. jest zdania, że przy pomocy inteligentnej polityki energetycznej aktywnie promującej odnawialne źródła energii, zdecentralizowaną dostawę energii i wydajność energetyczną na swoim obszarze regiony nie tylko mogą przyczynić się do walki ze skutkami zmian klimatycznych, ale również otwierać nowe możliwości i perspektywy gospodarcze swoim obywatelom;

72. podkreśla, że środki dotyczące dostaw energii i dostępu do energii należy określać w duchu solidarności między państwami członkowskimi i że UE powinna przyczynić się do ukierunkowania światowej polityki na większą efektywność energetyczną oraz promowanie niskoemisyjnych źródeł energii, np. odnawialnych źródeł energii;

73. wzywa państwa członkowskie do przedłożenia do dnia 30 czerwca 2010 r. ambitnych, kompleksowych i realistycznych krajowych planów działania zgodnie z modelami i parametrami określonymi przez UE, zauważając, że zapotrzebowanie każdego z państw członkowskich na energię ze źródeł odnawialnych musi być przede wszystkim pokryte przez produkcję krajową, podczas gdy mechanizm statystycznego transferu energii ze źródeł odnawialnych między państwami członkowskimi może być wykorzystywany jedynie we w pełni uzasadnionych przypadkach;

74. podkreśla, że natychmiastowe pierwszeństwo należy przyznać dodatkowym środkom mającym na celu wspieranie wspólnotowej strategii na rzecz osiągnięcia 20 % wzrostu wydajności energetycznej do 2020 r.; uznaje również za stosowne rozważenie – w ramach oceny dotychczasowych programów działania na rzecz efektywności energetycznej – możliwości uczynienia tego celu prawnie wiążącym na poziomie wspólnotowym;

Różnorodność biologiczna

75. biorąc pod uwagę, że program NATURA 2000 stanowi centralny filar politycznych wysiłków UE na rzecz utrzymania ekosystemów w zmieniających się warunkach klimatycznych, wzywa do aktywnego zarządzania obszarami NATURA 2000 i innymi istotnymi obszarami, przy należyтым finansowaniu ze strony UE i państw członkowskich oraz w oparciu o ścisłą współpracę i konsultacje ze społecznościami lokalnymi, a ponadto podkreśla potrzebę wprowadzenia wytycznych służących zapewnieniu łączności między obszarami przyrodniczymi; podkreśla, że jak stwierdzono w ocenie skutków Komisji (SEC(2008)2887) załączonej do komunikatu Komisji „W kierunku strategii UE w sprawie gatunków inwazyjnych”, nadal jest wiele do odkrycia w zakresie znaczenia i dróg gatunków inwazyjnych, sposobów, w jaki oddziałują one na ekosystemy oraz jak zmiany klimatu wpływają na inwazyjność biologiczną;

76. podkreśla, że odporność ekosystemów zarówno lądowych, jak i morskich zależy ostatecznie od zachowania różnorodności biologicznej;

77. podkreśla fakt, że obowiązujące przepisy prawne UE, takie jak ramowa dyrektywa wodna ⁽¹⁾ i dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej ⁽²⁾, mogą pomóc w rozwiązaniu kwestii odporności ekosystemów w Europie, pod warunkiem że plany gospodarowania będą uwzględniać podejście ekosystemowe; wzywa Komisję i państwa członkowskie do nadania realizacji tych strategii najwyższej rangi;

78. podkreśla znaczenie badania zjawiska inwazji na europejskie ekosystemy gatunków obcych (np. tropikalnych gatunków morskich w Morzu Śródziemnym) i opracowania odpowiednich strategii politycznych zmierzających do przeciwdziałania temu zjawisku;

Obszary miejskie

79. podkreśla fakt, że na obszarach miejskich w Europie żyje blisko 75 % populacji i że zmiana klimatu jest jednym z dodatkowych czynników, który wpływa na jakość życia w miastach i metropoliach; wzywa EOG do zbadania przewidywanego wpływu zmiany klimatu na mikroklimat w obszarach miejskich (z uwzględnieniem na przykład efektu miejskiej wyspy ciepła);

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2000 r. ustanawiająca ramy wspólnotowego działania w dziedzinie polityki wodnej (Dz.U. L 327 z 22.12.2000, s. 1), zmieniona ostatnio dyrektywą 2008/32/WE (Dz.U. L 81 z 20.3.2008, s. 60).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej), Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Migracja

80. podkreśla, że zmiana klimatu może spowodować migrację środowiskową na dużą skalę z regionów, które już są źródłem przepływów migracyjnych do Europy (Afryka, Bliski Wschód, Azja Południowa i Południowo-Wschodnia);

81. podkreśla, że migracja środowiskowa powinna być brana pod uwagę w długookresowym planowaniu polityki pomocy rozwojowej, tak aby w krajach pochodzenia możliwe było terminowe zapobieganie i przyjmowanie środków na rzecz niezwłocznej pomocy humanitarnej;

Dziedzictwo kulturowe

82. podkreśla znaczenie rozwijania środków dostosowawczych, które uwzględnią wszystkie aspekty europejskiego dziedzictwa kulturowego;

Struktura i zarządzanie

83. podkreśla potrzebę uznania władz lokalnych i regionalnych za centralne podmioty działające na rzecz zwalczania szkodliwych skutków zmian klimatycznych;

84. kładzie nacisk na znaczenie odpowiedniego poziomu interwencji, integracji międzysektorowej i odpornej podstawy środowiskowej w celu zmaksymalizowania skuteczności wprowadzonych środków;

85. wzywa Komisję i państwa członkowskie do zachęcania do skoordynowanego podejścia przy zajmowaniu się dostosowaniem celem zagwarantowania spójności terytorialnej w całej UE;

86. jest zdania, że należy podejmować środki łączące ekonomicznie innowacyjne i zrównoważone działania z ochroną środowiska naturalnego i dzięki temu zminimalizować konflikty związane z użytkowaniem, wynikające z interesów ekologicznych i ekonomicznych;

87. wzywa Komisję do podjęcia działań dotyczących wniosków w sprawie wprowadzenia obowiązkowych krajowych i regionalnych strategii adaptacyjnych;

88. wzywa Komisję do opracowania wszechstronnego podejścia w odniesieniu do powiązania przedsięwzięcia ubezpieczeniowych z kwestią świadomości ryzyka i podziału ryzyka;

89. wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwijania partnerstw publiczno-prywatnych potrzebnych do stworzenia długookresowych, solidnych i skutecznych ram zarządzania ryzykiem klimatycznym (obejmujących wszystkie aspekty, począwszy od świadomości ryzyka aż po podział ryzyka i działania naprawcze), przy silnym przywództwie i zaangażowaniu władz publicznych;

90. uważa, że regiony najbardziej oddalone – ze względu na szczególną sytuację, o której mowa w art. 349 traktatu z Lizbony, i położenie geograficzne w strefie międzyzwrotnikowej – są wyjątkowo wrażliwe na skutki zmian klimatu, w związku z czym Komisja Europejska powinna zwracać na nie szczególną uwagę; wzywa zatem Komisję Europejską do przeprowadzenia badania wpływu i sporządzenia szczegółowego planu działania na rzecz regionów najbardziej oddalonych oraz do sprzyjania wymianie informacji i dobrych praktyk między władzami lokalnymi tych regionów i władzami krajów trzecich położonych w ich otoczeniu geograficznym;

91. zwraca się do Komisji o pełne wykorzystanie nowych uprawnień, jakie daje jej Traktat z Lizbony na mocy art. 260 w celu wypełniania roli strażniczki traktatów;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Finansowanie

92. podkreśla, że obecny budżet UE nie odzwierciedla priorytetów politycznych UE w zakresie dostosowania do zmiany klimatu;

93. wzywa Komisję, aby w ramach przeglądu obecnych wieloletnich ram finansowych skoncentrowała się na zdolności budżetu UE do odpowiedniego reagowania na zmianę klimatu; podkreśla, że kolejne wieloletnie ramy finansowe powinny nadać dużą wagę zmianom klimatycznym, a zwłaszcza środkom dostosowawczym, zapewniając dostępność koniecznych środków finansowych;

94. wzywa Komisję, w ramach przeglądu budżetu UE oraz aby zapewnić uwzględnienie w budżecie skutków zmiany klimatu, do zaproponowania procedury dotyczącej przystosowania do warunków klimatycznych;

95. wzywa do określenia w przyszłości priorytetów w zakresie zmiany klimatu, w szczególności poprzez włączenie strategii adaptacyjnej do polityki Unii Europejskiej;

96. wzywa do bezwzględnej dokładności dla zagwarantowania, że ocena skutków zmian klimatycznych będzie częścią procesu zatwierdzania wniosków dotyczących projektów w dziedzinie wydajności energetycznej, gospodarki odpadami i budowy infrastruktury finansowanych ze środków europejskich;

97. podkreśla, że cele związane z zapobieganiem zmianom klimatu i ochroną środowiska naturalnego należy zintegrować z celami polityki spójności UE w zakresie rekompensat i wzrostu, nie zastępując nimi jednak utrwalonych zadań polityki strukturalnej;

98. wzywa Komisję do przedstawienia – zgodnie ze strategią zrównoważonego rozwoju UE ⁽¹⁾ i w trybie pilnym – mapy drogowej dla dokonywanej w poszczególnych sektorach reformy subsydiów, które mają istotny negatywny wpływ na środowisko, z myślą o stopniowym ich wyeliminowaniu; podkreśla ponadto, że środki finansowe udostępnione za pośrednictwem tej reformy powinny być ukierunkowane na działania dostosowawcze i proekologiczne miejsca pracy;

99. podkreśla, że fundusze udostępniane w ramach rozmaitych planów naprawy gospodarczej powinny być również przeznaczane na inwestycje w dostosowania, a w każdym razie powinny one uwzględniać kwestię przystosowania do zmiany klimatu;

100. podkreśla zasadę zapobiegania w przystosowywaniu się do zmian klimatu; wzywa Komisję do opracowania koncepcji, dzięki którym społeczeństwo nie zostanie obciążone kosztami wynikającymi z nieudanych środków przystosowawczych;

101. popiera nalegania Komisji, aby Rada wznowiła proces rewizji rozporządzenia w sprawie Funduszu Solidarności, co umożliwi zajęcie się kwestią szkód spowodowanych katastrofami naturalnymi i wywołanymi działalnością człowieka w skuteczniejszy, bardziej elastyczny i czasowo dostosowany sposób;

102. podkreśla, że znaczną część dochodów z licytacji przydziałów w ramach systemu handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (EU ETS), w tym licytacji w sektorze lotnictwa i transportu morskiego, powinno się przeznaczać na umożliwienie państwu członkowskim i krajom rozwijającym się dostosowywania się do zmian klimatycznych; jest ponadto zdania, że tego rodzaju przedsięwzięcia powinny wspierać na szczeblu europejskim zrównoważone środki transportu, takie jak kolej; wzywa do rozdzielania finansowania –przeznaczonego już z EU ETS na potrzeby solidarności i wzrostu we Wspólnocie (dochody te stanowią 10 % całkowitej ilości przydziałów, które mają być sprzedane w drodze licytacji) – między państwa członkowskie o niższym poziomie dochodów, po równo na środki na rzecz dostosowania oraz na rzecz łagodzenia następstw zmiany klimatu;

⁽¹⁾ Przegląd strategii Unii Europejskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju, dokument Rady nr 10917/06.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

103. wzywa do przeznaczenia środków pochodzących z EU ETS i innych źródeł wspólnotowych na pomoc państwom członkowskim w przystosowaniu się do zmiany klimatu, tak aby uwzględnić wrażliwość na zmianę klimatu każdego państwa członkowskiego lub regionu;

104. uznaje historyczną odpowiedzialność krajów uprzemysłowionych za obecny wzrost temperatury na świecie; ponawia oświadczenia zawarte w rezolucji z dnia 10 lutego 2010 r., w tym stwierdzenie, że zobowiązania UE do finansowania działań na rzecz klimatu w krajach rozwijających się powinny być nowe i uzupełniające w stosunku do dotychczasowych zobowiązań ODA, a także niezależne od rocznych procedur budżetowych w państwach członkowskich;

Wymiar zewnętrzny

105. przypomina o konieczności ujęcia działań dostosowawczych we wszystkich politykach zewnętrznych UE, zgodnie z pkt. 8 porozumienia kopenhaskiego;

106. podkreśla, że wartość usług ekosystemowych i odporności ekosystemów jest jeszcze większa w krajach najmniej rozwiniętych⁽¹⁾; podkreśla, że strategie dostosowywania do zmiany klimatu, a zwłaszcza strategie odporności ekosystemów, powinny być należycie uwzględnione we wszystkich negocjacjach międzynarodowych, łącznie z negocjacjami handlowymi;

107. jest zdecydowanie przekonany o konieczności zachowania i umocnienia przez Unię Europejską roli lidera w międzynarodowej walce z globalnym ociepleniem klimatu i uważa, że ewentualne opóźnienia w działaniach zwiększają ryzyko wystąpienia negatywnych skutków ekologicznych, gospodarczych i społecznych, a także zwiększenia kosztów;

108. podkreśla, że jeśli chodzi o zapewnianie skutecznego wdrażania europejskich ram działania na rzecz adaptacji do zmian klimatu, czynnikiem decydującym będzie włączenie tych ram w spójne i ambitne porozumienie ogólnoświatowe (o prawnie wiążących celach) dotyczące środków na rzecz zwalczania zmian klimatu oraz zaznacza, że UE musi jako pierwsza zmierzać w tym kierunku;

109. wzywa Komisję, by rozważyła zwiększenie ilości środków publicznych przeznaczonych na współpracę międzynarodową w ramach przyszłego ósmego programu ramowego, zarówno z:

- a. krajami rozwiniętymi, celem upowszechniania technologii pozyskiwania energii ze źródeł odnawialnych, jak i
- b. krajami rozwijającymi się, celem wspierania ich walki ze zmianą klimatu wywierającą wpływ na najbardziej narażone regiony w tych krajach, zawsze z należyтым uwzględnieniem szczególnej sytuacji każdego regionu, przy czym kryterium stanowi rozwój społeczny i gospodarczy tych regionów w krajach rozwijających się, z którymi organizowana jest współpraca międzynarodowa; oraz
- c. krajami trzecimi sąsiadującymi z UE, w których skutki zmiany klimatu są podobne do tych obserwowanych na terenie UE;

Grupa koordynująca ds. wpływu i adaptacji

110. popiera wniosek Komisji dotyczący utworzenia grupy koordynującej ds. wpływu i adaptacji; podkreśla znaczenie uczestnictwa w tej grupie – oprócz przedstawicieli państw – podmiotów regionalnych i lokalnych; zwraca się do Komisji o zapewnienie, że grupa ta obejmie przedstawicieli Parlamentu, którzy wystąpią w roli obserwatorów, oraz zainteresowane podmioty prywatne w charakterze ekspertów; wzywa Komisję do dopilnowania, aby grupa koordynująca zwracała szczególną uwagę na najważniejsze zdrowotne skutki zmiany klimatu, takie jak wzrost liczby zgonów związanych z warunkami pogodowymi oraz chorób wektorowych;

⁽¹⁾ „Wygodne rozwiązania niewygodnego problemu: podejścia ekosystemowe do zmiany klimatu”, Bank Światowy, Wydział Środowiska, 2009 r., oraz „Naturalne ustalenie? Rola ekosystemów w łagodzeniu skutków zmiany klimatu”, UNEP, 2009 r.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Sprawozdanie Komisji z postępu prac

111. wzywa Komisję do złożenia Parlamentowi Europejskiemu do 2012 r. sprawozdania w sprawie postępów poczynionych w zakresie wdrażania wyżej wspomnianej białej księgi;

*

* *

112. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

Ochrona interesów finansowych Wspólnot i zwalczanie nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008

P7_TA(2010)0155

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot i zwalczania nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008 r. (2009/2167(INI))

(2011/C 81 E/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje rezolucje w sprawie wcześniejszych sprawozdań rocznych Komisji Europejskiej i Europejskiego Urzędu ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 lipca 2009 r. zatytułowane „Ochrona interesów finansowych Wspólnot – Zwalczanie nadużyć finansowych – Sprawozdanie roczne za 2008 r.” (COM(2009)0372) oraz załączniki (SEC(2009)1002 i SEC(2009)1003),
- uwzględniając sprawozdanie z działalności OLAF za 2008 r. ⁽¹⁾, a także drugie sprawozdanie z dnia 19 czerwca 2008 r. w sprawie stosowania rozporządzenia Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 a dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzonych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami oraz wytyczne zastępujące vademecum OLAF,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzorczego OLAF za okres od czerwca 2008 r. do maja 2009 r. ⁽²⁾,
- uwzględniając sprawozdanie z działalności Komitetu Nadzorczego OLAF za okres od czerwca 2007 r. do maja 2008 r. ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2008 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/sup-com_en.pdf

⁽²⁾ http://ec.europa.eu/anti_fraud/reports/sup_comm/2008-2009/Activity-report_en.pdf

⁽³⁾ Dz.U. C 295 z 18.11.2008, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 269 z 10.11.2009, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając własną rezolucję z dnia 25 listopada 2009 r. w sprawie komunikatu Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady: „Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości w służbie obywateli” – program sztokholmski ⁽¹⁾, zwłaszcza rozdział o przestępstwach gospodarczych i korupcji,
- uwzględniając art. 319 ust. 3 i art. 325 ust. 5 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1995/2006 z dnia 13 grudnia 2006 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1605/2002 w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽²⁾,
- uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinię Komisji Rozwoju Regionalnego (A7-0100/2010),

Uwagi ogólne: kwota zgłoszonych nieprawidłowości

1. zauważa, że szacowany wpływ finansowy nieprawidłowości, na ile zostały one rozpoznane, zmalał z 1 024 mln EUR w 2007 r. do 783,2 mln EUR w 2008 r. (spadek zarejestrowano we wszystkich sektorach z wyjątkiem sektora wydatków bezpośrednich i funduszy przedakcesyjnych); W szczególności:

- Zasoby własne: 351 mln EUR (o 12,5 % mniej niż w 2007 r.),
- wydatki na rolnictwo: 102,3 mln EUR (o 34 % mniej niż w 2007 r.),
- działania strukturalne: 585,2 mln EUR (o 27 % mniej niż w 2007 r.),
- fundusze przedakcesyjne: 61 mln EUR (o 90,6 % więcej niż w 2007 r.),
- wydatki bezpośrednie: 34,7 mln EUR (o 5,15 % więcej niż w 2007 r.),

2. podkreśla konieczność uwzględnienia danych dotyczących nieprawidłowości, które pokażą, jak duża część całości uruchomionych środków w poszczególnych dziedzinach wydatków i w poszczególnych państwach członkowskich była dotknięta występowaniem błędów i domniemanych nadużyć;

3. podkreśla, że zwalczanie nadużyć finansowych i korupcji jest ważnym obowiązkiem instytucji europejskich i wszystkich państw członkowskich, które muszą zapewnić wszystkie środki niezbędne do skutecznego zwalczania tej plagi w celu ochrony interesów finansowych Unii i jej podatników i zwalczania zorganizowanej przestępczości, która, zgodnie ze wskaźnikami krajowymi, zwiększa swoją zdolność do działania w zмовie w ramach instytucji na drodze nadużyć względem budżetu wspólnotowego;

4. ubolewa nad faktem, że duża część środków UE wciąż wypłacana jest niesłusznie oraz wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich działań celem odzyskania tych środków;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA (2009)0090.

⁽²⁾ Dz.U. L 390 z 30.12.2006, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Zasoby własne

5. z zadowoleniem odnotowuje, że szacowana kwota nieprawidłowości jest o 12,5 % niższa niż w 2007 r.; zauważa jednak, że podobnie jak w latach ubiegłych wyższą liczbę nieprawidłowości zarejestrowano w przypadku odbiorników telewizyjnych i monitorów, w związku z czym wzywa Komisję do szczególnego monitorowania odnośnych sektorów oraz do podjęcia niezbędnych kroków w celu odzyskania ewentualnych należnych kwot zasobów własnych lub odsetek; wzywa ponadto Komisję, aby zadbała o właściwą równowagę między bezpośrednimi kontrolami przywożonych towarów a przeprowadzanymi po odprawie kontrolami podmiotów gospodarczych; wzywa państwa członkowskie, aby przekazywały lepsze dane statystyczne w tym zakresie;

6. za niezbędne uważa ustanowienie skutecznego instrumentu prawnego mającego na celu poprawę współpracy administracyjnej w zakresie zwalczania szkodliwych praktyk podatkowych oraz umożliwienie sprawnego funkcjonowania rynku wewnętrznego; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje przedstawiony przez Komisję wniosek dotyczący dyrektywy Rady w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania (COM(2009)0029); podkreśla, że należy skutecznie monitorować przypadki, w których państwa członkowskie nie zgadzają się na przekazanie konkretnych wymaganych informacji lub przeprowadzenie dochodzenia administracyjnego, oraz że Parlament powinien być wyczerpująco i przejrzysto informowany o takich przypadkach;

7. pozytywnie odnosi się do wniosku Komisji dotyczącego przekształcenia rozporządzenia Rady w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (COM(2009)0427); w związku z tym podkreśla, że istotne jest zwiększenie odpowiedzialności państw członkowskich w zależności od jakości informacji wprowadzanych do baz danych; wzywa Komisję do sprawdzenia dostępności takich informacji oraz do zapewnienia właściwego pobierania całości należnych kwot podatku VAT;

8. wzywa też Komisję do zapewnienia kompleksowych ram umożliwiających badanie zależności między kosztami ponoszonymi przez państwa członkowskie w związku z pobieraniem tradycyjnych zasobów własnych a kwotami pobieranymi z tytułu kompensacji tych kosztów;

Wydatki na rolnictwo

9. z zadowoleniem odnotowuje, że szacowana kwota nieprawidłowości jest o 34 % niższa niż w 2007 r.; podkreśla, że stosunkowo niewielka liczba nieprawidłowości wydaje się wynikać głównie z wyższego progu przewidzianego dla zgłaszania przypadków (próg 10 000 EUR, wprowadzony rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1848/2006 z dnia 14 grudnia 2006 r. dotyczącym nieprawidłowości i odzyskiwania kwot niesłusznie wypłaconych w związku z finansowaniem wspólnej polityki rolnej oraz organizacji systemu informacyjnego w tej dziedzinie)⁽¹⁾;

10. podkreśla znaczenie wypełniania obowiązków w zakresie informowania o nieprawidłowościach i z zalem zauważa uchybienia odnotowane w przypadku Austrii, Szwecji, Słowacji i Węgier;

11. wzywa Komisję do podjęcia dalszych kroków prowadzących do skutecznego i sprawnego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 1975/2006⁽²⁾, które ma na celu zagwarantowanie – poprzez nowe zasady kontroli w odniesieniu do środków na rozwój obszarów wiejskich – przestrzegania przez beneficjentów obowiązków;

12. popiera stanowisko Trybunału Obrachunkowego zawarte w pkt 5.64 wspomnianego sprawozdania rocznego, zgodnie z którym Zintegrowany System Zarządzania i Kontroli (IACS) skutecznie ogranicza ryzyko nieprawidłowych wydatków jedynie wtedy, gdy jest właściwie stosowany i o ile wprowadzane są do niego dokładne i wiarygodne dane; z zalem zauważa znaczną wadliwość systemów stosowanych w Wielkiej Brytanii (Szkocji), Bułgarii i Rumunii; wzywa Komisję do stanowczej interwencji w przypadku utrzymywania się takich problemów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 355 z 15.12.2006, s. 56.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1975/2006 z dnia 7 grudnia 2006 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1698/2005 w zakresie wprowadzenia procedur kontroli, jak również wzajemnej zgodności w odniesieniu do środków wsparcia rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. L 368 z 23.12.2006, s. 74).

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Działania strukturalne

13. z zadowoleniem odnotowuje, że szacowany przez Komisję wpływ finansowy nieprawidłowości jest o 27 % niższy niż w 2007 r.; stwierdza, że w zakresie legalności i prawidłowości odnośnych transakcji poziom błędów w dziedzinie polityki spójności podany przez Trybunał Obrachunkowy w poświadczeniu wiarygodności za rok 2008 wciąż pozostaje wyższy niż 5 %; jest zaniepokojony faktem, że Włochy, Polska, Wielka Brytania i Hiszpania zgłosiły najwyższe kwoty nieprawidłowości; z zadowoleniem przyjmuje jednocześnie dobrą współpracę z Komisją zainicjowaną przez niektóre z wymienionych państw członkowskich w celu rozwiązania tych problemów i ufa, że pozostałe państwa członkowskie postąpią podobnie; przypomina, że, jak wykazał Trybunał Obrachunkowy, środki strukturalne są działem wydatków podlegającym najbardziej ścisłym regulacjom i najbardziej kompleksowym procedurom w budżecie Unii oraz że, jak zauważyła Komisja, stwierdzenie dużej liczby nieprawidłowości finansowych w jednym państwie członkowskim nie musi koniecznie oznaczać większej liczby błędów i przypadków nadużyć niż w innych państwach członkowskich, lecz może być wynikiem bardziej szczegółowych i rygorystycznych kontroli; wskazuje również, że sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego w sprawie wykonania budżetu na rok 2008 nie uwzględnia okresu programowania na lata 2007-2013, kiedy to wprowadzono nowe systemy zarządzania i kontroli dotyczące wydatków; odnotowuje występowanie dużej liczby błędów związanych z niekwalifikującymi się wydatkami i naruszeniami przepisów o zamówieniach publicznych i w związku z tym uznaje za pożądane wprowadzenie przez Komisję wytycznych ostrożnościowych dla państw członkowskich i władz lokalnych w celu doprecyzowania, jak te przepisy mają być stosowane, i niedopuszczenia do tego, aby organ zarządzający zastąpił wydatki odrzucone przez Komisję jako niekwalifikujące się nowymi wydatkami, które się również nie kwalifikują;

14. podkreśla, że opóźnienia w zatwierdzaniu systemów zarządzania i kontroli dla programów na lata 2007-2013 mogły utrudnić wykrywanie błędów i potencjalnych nadużyć w dziedzinie wydatków związanych z zaliczkami; ponadto jest zdania, że wynikające z tego opóźnienia w zakresie wydatków na płatności tymczasowe mogą powodować pęd do dokonywania wydatków bezpośrednio przed terminem uwolnienia; wzywa jednak Komisję, aby rozważyła ewentualny przegląd przepisów dotyczących umarzania, mający zagwarantować lepszą jakość wydatków, a także przestrzeganie celów ilościowych;

15. przyjmuje z zadowoleniem postępy poczynione przez niektóre państwa członkowskie w zakresie usprawnienia systemów harmonizacji zgłaszania nieprawidłowości poprzez szersze zastosowanie systemu AFIS; w świetle dobrych wyników, które osiągnięto dotychczas za pomocą elektronicznych systemów sprawozdawczych w zakresie jakości danych i przestrzegania terminów sprawozdań, wzywa państwa członkowskie niedysponujące takimi systemami do jak najszybszego wyposażenia się w nie;

16. nalega, aby państwa członkowskie przekazywały Komisji bardziej kompletne i wiarygodne informacje na temat korekt finansowych dotyczących lat 2000-2006; ponadto wzywa Komisję do stanowczego wymagania, aby państwa członkowskie przekazywały wyczerpujące informacje i starannie stosowały zasady korekty finansowej do programów operacyjnych;

17. przyłącza się do wniosku Komisji o stworzenie specjalnej wspólnej strategii zapobiegania nadużyciom w obszarze funduszy strukturalnych, określonej we współpracy z OLAF-em oraz podkreśla znaczenie skuteczniejszej współpracy z organami regionalnymi oraz z krajowymi organami sądowymi właściwymi dla tych kwestii;

Fundusze przedakcesyjne

18. z żalem zauważa, że szacowana kwota nieprawidłowości zgłoszona przez 10 państw członkowskich UE wzrosła o 8 %, zaś 2 państwa członkowskie zgłosiły wzrost o 152 %, natomiast kwota odzyskanych środków zmniejszyła się o 15,6 % w porównaniu z 2007 r.; w szczególności wzywa Bułgarię i Rumunię, aby: wzmocniły swoją zdolność administracyjną do zarządzania środkami pochodzącymi z funduszy Unii Europejskiej, zlikwidowały istniejące lub potencjalne sieci konfliktu interesów w zarządzaniu środkami, poprawiły nadzór i przejrzystość procedur w dziedzinie przetargów publicznych na szczeblu centralnym, regionalnym i lokalnym, a także przyjęły szybko konieczne środki zabezpieczające, korygujące i/lub dyscyplinujące i poinformowały o nich Komisję; uznaje i popiera działania podjęte przez Bułgarię i Rumunię na rzecz poprawy wspólnego zarządzania i standardów kontroli finansowej w odpowiedzi na zalecenia Komisji;

19. wzywa Komisję do podjęcia odpowiednich środków w celu zmniejszenia ryzyka związanego z niezwykle zmiennym kontekstem, w jakim działa DG ELARG i zagwarantowania skutecznego wieloletniego planowania działalności audytu wewnętrznego; ponadto wzywa Komisję do szybkiego przyjęcia specjalnej polityki w zakresie kontroli ex-post w zarządzaniu zcentralizowanym, na podstawie doświadczeń zdobytych w 2008 r. i z uwzględnieniem stosunku kosztów do korzyści;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

20. podkreśla, że należy dokładniej określić strategiczne cele funduszy przedakcesyjnych, jak stwierdza się w specjalnym sprawozdaniu ETO na temat funduszy przedakcesyjnych dla Turcji, aby ułatwić ocenę realizowanych projektów w stosunku do ogólnych celów; uważa, że należy przekazywać cele i wyniki w przejrzysty sposób;

21. podkreśla, że Komisja powinna kontynuować inicjatywy mające na celu ulepszenie opracowywania i realizacji projektów; podkreśla, że niezbędne jest ulepszenie mechanizmu sporządzania sprawozdań z realizacji projektów, realizacji działań projektowych i uzyskanych wyników; uważa, że należy zapewnić zgłaszanie wyników projektów (rezultatów i wpływu) na zakończenie każdego projektu, a następnie w odpowiednich odstępach w celu dostarczania informacji o wynikach przydatnych do opracowywania przyszłego planowania;

Wydatki bezpośrednie

22. zwraca uwagę, że sektor pomocy zewnętrznej cechuje się stałym wzrostem nieprawidłowości i nadużyć finansowych;

23. wzywa Komisję do zwrócenia uwagi na problem podwójnego finansowania projektów;

24. podkreśla fakt, że przez ostatnie pięć lat UE przekazywała Narodom Zjednoczonym 1 mld EUR rocznie; ponownie podkreśla zatem konieczność wzmocnienia mandatu OLAF-u w kontekście międzynarodowym oraz potrzebę zapewnienia OLAF-owi wszystkich środków prawnych niezbędnych do wypełniania jego obowiązków z zakresu kontrolowania tych wzrastających bezpośrednich wydatków; wzywa Komisję do dostarczenia Parlamentowi Europejskiemu najnowszych informacji w tej kwestii;

Na drodze do utworzenia zintegrowanych ram kontroli wewnętrznej

25. z zadowoleniem zauważa, że w komunikacie dotyczącym dopuszczalnego ryzyka (COM(2008)0866) Komisja stworzyła podstawy do dyskusji na ten temat i zwraca się o kontynuowanie dostarczania kolejnych informacji w związku z tą kwestią; podziela pogląd w sprawie możliwości określania różnych dopuszczalnych poziomów błędów w zależności od sektora, biorąc pod uwagę każdorazowo indywidualne cechy i zasady; jednocześnie wzywa Komisję do uwzględnienia wszelkich nowych elementów niezbędnych do lepszego zarządzania funduszami Unii Europejskiej (np. poprawa skuteczności systemów kontroli i ukierunkowanie ich na jakość wydatków lub uproszczenie odnośnych przepisów);

26. za niezbędne uważa, aby roczne podsumowania przekazywane Komisji przez wszystkie państwa członkowskie opierały się na podstawie prawnej mocniejszej niż obecna (art. 53c ust. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1605/2002 Rady (rozporządzenie finansowe)); w kontekście reformy tego rozporządzenia finansowego wzywa zatem, żeby w podsumowaniach tych zawarta była pełna analiza jakościowa wyników działalności związanej z kontrolą, prowadzonej przez każde państwo członkowskie; ponadto za konieczne uznaje, aby w dziedzinie funduszy strukturalnych Komisja nadal stosowała wobec państw członkowskich „umowy oparte na zaufaniu” w zamian za uzyskanie dodatkowych gwarancji krajowych systemów kontroli poprzez ściślejsze stosunki z niezależnymi najwyższymi organami kontroli;

Większa przejrzystość a zwalczanie nadużyć finansowych, korupcji i przestępstw finansowych

27. odnotowuje, że sektor zamówień publicznych jest najbardziej narażony na niegospodarność, nadużycia finansowe i korupcję i że takie niezgodne z prawem działania zniekształcają rynek, zwiększają ceny i opłaty uiszczane przez klientów za dobra i usługi oraz zmniejszają poziom zaufania do Unii Europejskiej; wzywa zatem Komisję i państwa członkowskie do starannego rozważenia obowiązujących przepisów dotyczących zamówień publicznych i przedstawienia wniosków w sprawie ich poprawy; przyznaje też, że osiągnięto postępy w zakresie większej przejrzystości w odniesieniu do beneficjentów funduszy UE, i wzywa Komisję do opracowania systemu, w którym wykazy beneficjentów byłyby publikowane na tej samej stronie internetowej niezależnie od odnośnego organu zarządzającego, z podaniem jasnych i porównywalnych informacji ze wszystkich państw członkowskich w co najmniej jednym z języków roboczych UE; ponadto zwraca się do Komisji o interwencję, aby zapewnić dostarczanie przez wszystkie państwa członkowskie wiarygodnych i jednolitych informacji na temat beneficjentów funduszy UE, które muszą być zawarte w systemie wczesnego ostrzeżenia i centralnej bazie danych o wykluczeniach;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

28. wzywa Komisję do rozpoczęcia na wczesnym etapie dyskusji i konsultacji z zainteresowanymi stronami, w tym ze społeczeństwem obywatelskim, na temat wszelkich aspektów dotyczących ustanowienia prokuratury europejskiej w celu zwalczania przestępstw mających wpływ na interesy finansowe Unii, zgodnie z art. 86 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, oraz do przyspieszenia przyjęcia wszystkich środków niezbędnych do utworzenia tej prokuratury;

29. wzywa prezydencję Rady do udzielenia Komisji mandatu na przeprowadzenie negocjacji i jak najszybsze zawarcie umów w sprawie walki z nadużyciami z Andorą, Monako i San Marino, a także na przeprowadzenie negocjacji w sprawie nowej, dalej idącej umowy ze Szwajcarią;

30. podkreśla, że aktywna ochrona interesów finansowych UE wymaga wzmocnionej walki z przestępstwami finansowymi i gospodarczymi; wzywa państwa członkowskie do pełnego wdrożenia odpowiednich instrumentów Unii, w tym Konwencji o wzajemnej pomocy prawnej z 2000 r. oraz protokołu do niej w sprawie transakcji bankowych, decyzji ramowej w sprawie nakazów konfiskaty (2006/783/WSiSW) ⁽¹⁾ oraz decyzji ramowej w sprawie kar o charakterze pieniężnym (2005/214/WSiSW) ⁽²⁾;

31. wzywa Komisję do opracowania wniosku w sprawie wzajemnego uznawania zakazów, zwłaszcza w odniesieniu do zawodów z sektora finansowego, tak aby na przykład uniemożliwić przestępcom działania w charakterze dyrektorów naczelnych;

32. zwraca się do Komisji o opracowanie oceny skutków i wniosku w sprawie poszerzenia dorobku UE o wspólne definicje wykroczeń w zakresie przestępstw finansowych i gospodarczych;

33. uważa, że w celu ochrony interesów finansowych Unii konieczne jest powstrzymanie oszustw podatkowych i nielegalnej działalności podejmowanej dzięki rajom podatkowym; zwraca się do Komisji o rozważenie zakazania przedsiębiorstwom działającym z wykorzystaniem rajów podatkowych zawierania umów handlowych z przedsiębiorstwami w Unii Europejskiej, jeśli ich zagraniczne położenie jednostronnie opóźni przyjęcie umów o współpracy z Unią;

34. zauważa, że zgodnie z badaniami Eurobarometru w 2009 r. 78 % obywateli UE zgadza się, że korupcja jest głównym problemem w ich kraju; wzywa Komisję i państwa członkowskie, aby zobowiązały się do zagwarantowania środków niezbędnych do zapobiegania nieuczciwym wydatkom z funduszy UE, do przyspieszenia konfiskaty mienia pochodzącego z przestępstw związanych z popełnieniem nadużyć, oszustw podatkowych, prania brudnych pieniędzy i pokrewnych przestępstw, a także do stosowania jasnych i przejrzystych zasad w odniesieniu do osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne, zgodnie z trzecią dyrektywą w sprawie prania pieniędzy (dyrektywa 2005/60/WE) ⁽³⁾; wzywa Komisję do jak najszybszego opracowania wskaźników ilościowo określających wysiłki na rzecz walki z korupcją, ze szczególnym uwzględnieniem zamówień publicznych zgodnie z postanowieniami programu sztokholmskiego; wzywa do zacieśnienia współpracy pomiędzy biurami ds. odzyskiwania mienia, tak aby odzyskiwanie mienia stało się skuteczne; wzywa Komisję do podjęcia działań zmierzających do niezwłocznego promowania dobrego zarządzania w sprawach podatkowych, zgodnie z odnośną rezolucją Parlamentu z dnia 10 lutego 2010 r. ⁽⁴⁾, a w szczególności w odniesieniu do problemu rajów podatkowych;

Działalność OLAF-u

35. uznaje i popiera działalność OLAF-u oraz potrzebę zapewnienia jego całkowitej niezależności operacyjnej i uważa jego działalność za niezbędną dla ochrony interesów finansowych Unii Europejskiej i jej obywateli, a także odpowiednią do ochrony reputacji instytucji europejskich; w związku z tym uważa za konieczne opracowanie strategii w dziedzinie zasobów ludzkich, utrzymującej wysoki poziom jakości personelu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 24.11.2006, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 76 z 22.3.2005, s. 16.

⁽³⁾ Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0020.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

36. jest zdania, że przy prowadzeniu dochodzeń OLAF powinien w większości korzystać z kontroli wewnętrznych, przeprowadzanych przez Komisję, a nie opierać się przede wszystkim na zgłoszeniach urzędników lub państw członkowskich; uważa poza tym za konieczne sprawdzanie, czy i w jaki sposób służby kontroli wewnętrznej Komisji uwzględniają zalecenia OLAF-u; w związku z tym wzywa OLAF do dostarczenia w swoich przyszłych sprawozdaniach rocznych odnośnych danych statystycznych;

37. uważa, że w celu uczynienia działalności OLAF-u jeszcze bardziej skuteczną zasadnicze znaczenia ma właściwe i szczegółowe planowanie dochodzeń poprzez uznanie uregulowań proceduralnych ad hoc za wiążący przewodnik, promowanie celów SMART i wskaźników RACER w stosunku do samych dochodzeń, poprawa współpracy i przekazywania danych między OLAF-em i krajowymi organami sądowymi już w początkowej fazie postępowania, szybkie zastosowanie polityki „de minimis”, jak również procedur następczych podczas pierwszego etapu dochodzeń OLAF-u, zgodnie z którą to polityką drobnymi wykroczeniami zajmują się inne służby; w związku z tym wzywa OLAF do przedstawienia w swoim przyszłym sprawozdaniu postępów w tej sprawie i do wskazania, w jakim stopniu są one uwzględnione w podręczniku OLAF-u, który wkrótce powinien zostać opublikowany;

38. wzywa Komisję do aktywnego włączenia OLAF-u w negocjacje wszystkich umów o współpracy, które dotyczą zwalczania nadużyć finansowych i wymiany informacji o kwestiach podatkowych;

Stosunki OLAF-u z Europolem i Eurojustem

39. z zadowoleniem zauważa, że OLAF i Eurojust uzgodniły konkretne sposoby dalszego wzmocnienia koordynacji i współpracy w zakresie zwalczania nadużyć finansowych;

40. z zadowoleniem zauważa, że OLAF i Eurojust uzgodniły konkretne sposoby dalszego wzmocnienia koordynacji i współpracy w zakresie zwalczania nadużyć finansowych; z zadowoleniem przyjmuje współpracę OLAF-u i EUROPOL-u; jest świadomy, że połączenie środków analitycznych EUROPOL-u z doświadczeniem operacyjnym OLAF-u pozwoli zaoferować skuteczne usługi państwom członkowskim i uniknąć dublowania się; wzywa OLAF do przedstawienia w kolejnym sprawozdaniu rocznym praktycznych skutków zmiany statusu EUROPOL-u z dniem 1 stycznia 2010 r.;

Współpraca OLAF-u z państwami członkowskimi

41. z żalem zauważa, że załącznik 1 do sprawozdania rocznego za rok 2009 (SEC (2009)1002), dotyczący stosowania art. 280 traktatu WE przez państwa członkowskie, zawiera luki dotyczące zarówno sposobu, w jaki państwa członkowskie odpowiadają na kwestionariusz Komisji, jak i rodzaju pytań stawianych przez Komisję, nie prowadzących do udzielenia możliwej do oceny odpowiedzi lub dających się łatwo ominąć przez państwo członkowskie; w związku z tym wzywa Komisję do rozważenia konieczności zmiany przedmiotowego kwestionariusza we współpracy z administracjami państw członkowskich celem uczynienia tego zadania zarazem wydajnym i skutecznym;

42. zwraca się do OLAF-u o przedstawienie w następnym sprawozdaniu szczegółowej analizy wprowadzonych przez każde państwo członkowskie strategii i środków mających na celu zwalczanie nadużyć finansowych oraz zapobieganie nieprawidłowościom w wydatkowaniu funduszy UE oraz wykrywanie ich, w tym nieprawidłowości spowodowanych korupcją; uważa, że ze szczególną uwagą trzeba podejść do wdrażania funduszy na rolnictwo i funduszy strukturalnych; uważa, że w sprawozdaniu tym, obejmującym 27 profili krajowych, należy zbadać podejście krajowych organów sądowych i dochodzeniowych oraz jakość i liczbę przeprowadzonych kontroli, jak również dane statystyczne i powody w przypadku spraw, w których organy krajowe nie wniosły oskarżenia w następstwie sprawozdań OLAF-u; uważa ponadto, że sprawozdanie powinno dostarczyć podstawowej wiedzy służącej lepszemu zdefiniowaniu strategii OLAF-u oraz priorytetów zalecanych w przypadku specjalnych dochodzeń, uruchamianiu indywidualnych inicjatyw, a także poprawie współpracy z państwami członkowskimi i skuteczności zarówno OLAF-u, jak i lokalnych organów nadzoru finansowego;

43. podkreśla, że na mocy ustawodawstwa UE państwa członkowskie są zobowiązane do zgłaszania wszystkich nieprawidłowości nie później niż dwa miesiące po zakończeniu kwartału, w którym dana nieprawidłowość była przedmiotem wstępnego dochodzenia administracyjnego lub sądowego lub w którym doniesiono o nowych informacjach dotyczących wcześniej zgłoszonych nieprawidłowości; wzywa państwa członkowskie do podjęcia wszystkich niezbędnych wysiłków, w tym usprawnienia krajowych procedur administracyjnych, na rzecz zmniejszenia luki czasowej pomiędzy momentem stwierdzenia nieprawidłowości a momentem jej zgłoszenia;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

44. wzywa Komisję o wznowienie procedury mającej na celu przyjęcie dyrektywy w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot za pomocą prawa karnego (2001/0115(COD)), blokowanej przez Radę od 2002 r. i rozporządzenia w sprawie wzajemnej pomocy administracyjnej na rzecz ochrony interesów finansowych Wspólnot (2004/0172 (COD)), blokowanego przez Radę od 2005 r.;

*

* *

45. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, Komitetowi Nadzoru OLAF-u oraz samemu OLAF-owi.

Roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2008

P7_TA(2010)0156

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2008 (2009/2166(INI))

(2011/C 81 E/23)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) za 2008 r.,
- uwzględniając art. 15, 126, 175, 208-209, 271, 308-309 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Protokół nr 5 ustanawiający statut EBI,
- uwzględniając art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w sprawie roli Trybunału Obrachunkowego,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 kwietnia 2009 r. zawierającą uwagi, które stanowią integralną część decyzji w sprawie absolutorium z wykonania budżetu siódmego, ósmego i dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju na rok budżetowy 2007 ⁽¹⁾,
- uwzględniając wymianę pism między przewodniczącym Parlamentu Europejskiego H.-G. Pötteringem a P. Maystadtem w następstwie przyjęcia rezolucji Parlamentu z dnia 23 kwietnia 2009 r.,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za rok 2007 ⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 kwietnia 2008 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2006 ⁽³⁾,
- uwzględniając decyzję Rady 2006/1016/WE z dnia 19 grudnia 2006 r. w sprawie udzielenia gwarancji wspólnotowej dla Europejskiego Banku Inwestycyjnego na pokrycie strat poniesionych w związku z pożyczkami i gwarancjami udzielonymi na zabezpieczenie pożyczek na potrzeby projektów poza granicami Wspólnoty ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 255 z 26.9.2009, s. 98.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0185.

⁽³⁾ Dz.U. C 259 E z 29.10.2009, s. 14.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 414 z 30.12.2006, s. 95.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 listopada 2008 r. dotyczące podstawy prawnej decyzji 2006/1016/WE ⁽¹⁾,
- uwzględniając politykę publicznego ujawniania informacji EBI ⁽²⁾ z dnia 28 marca 2006 r.,
- uwzględniając Operacyjny plan działalności EBI na lata 2009-2011 w formie zatwierdzonej przez Radę Dyrektorów w dniu 16 grudnia 2008 r.,
- uwzględniając orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości z dnia 10 lipca 2003 r., dotyczące kompetencji dochodzeniowych Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) względem EBI ⁽³⁾,
- uwzględniając porozumienie trójstronne zawarte między Trybunałem Obrachunkowym, Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i Komisją Europejską w sprawie metod kontroli stosowanych przez Trybunał Obrachunkowy, o którym mowa w art. 248 ust. 3 traktatu WE ⁽⁴⁾, a które odnowiono w lipcu 2007 r.,
- uwzględniając protokół ustaleń podpisany w dniu 27 maja 2008 r. między Komisją Europejską a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym w celu zwiększenia koordynacji strategii politycznych w zakresie pożyczek zewnętrznych Unii Europejskiej,
- uwzględniając protokół ustaleń podpisany w dniu 9 lipca 2008 r. między Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich a Europejskim Bankiem Inwestycyjnym, dotyczący informacji w sprawie polityki banku, norm i procedur banku oraz rozpatrywaniu skarg, w tym skarg od osób nie będących obywatelami i rezydentami Unii Europejskiej,
- uwzględniając przejściową zrewidowaną politykę EBI wobec ośrodków offshore,
- uwzględniając roczne sprawozdanie z działalności biura EBI ds. skarg za 2008 r.,
- uwzględniając ostatnie sprawozdanie EBI dla Parlamentu w sprawie wykonania zaleceń Parlamentu,
- uwzględniając sprawozdanie roczne za 2008 r. Komitetu Kontroli i Audytu EBI dla Rady Gubernatorów,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 października 2008 r. zatytułowany „Przezwyciężenie kryzysu finansowego i wyjście na prostą: europejskie ramy działania” (COM(2008)0706),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 26 listopada 2008 r. zatytułowany „Europejski plan naprawy gospodarczej” (COM(2008)0800),
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie UE 2020 ⁽⁵⁾,
- uwzględniając art. 48 i art. 119 ust. 2 Regulaminu,

⁽¹⁾ Sprawa C-155/07, Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej, dotychczas niepublikowana w Zbiorze Orzeczeń.

⁽²⁾ Dz.U. C 332 z 30.12.2006, s. 45.

⁽³⁾ Sprawa C-15/00: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Europejskiemu Bankowi Inwestycyjnemu [2003] ECR I-7281.

⁽⁴⁾ Artykuł 287 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0053.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej oraz opinie Komisji Rozwoju Regionalnego i Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0062/2010),
- A. mając na uwadze, że EBI został ustanowiony na mocy traktatu rzymskiego, zaś jego głównym celem jest przyczynienie się do rozwoju wspólnego rynku i ograniczenie dysproporcji w rozwoju różnych regionów przy wykorzystaniu rynków kapitałowych i zasobów własnych,
- B. mając na uwadze, że operacje finansowe EBI w obrębie Unii Europejskiej skupiają się wokół sześciu priorytetów politycznych: zapewnienia gospodarczej i społecznej spójności; przygotowania na gospodarkę opartą na wiedzy; rozwijania transeuropejskich sieci transportu i dostępu; wspierania małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP); ochronie i poprawie stanu środowiska naturalnego i zapewnianiu trwałej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii,
- C. mając na uwadze, że operacje EBI poza Unią Europejską są prowadzone przede wszystkim w celu wsparcia polityki Unii Europejskiej w zakresie działań zewnętrznych,
- D. mając na uwadze, że zgodnie ze strategią z Lizbony EBI postanowił zwiększyć swój subskrybowany kapitał o 67 mld EUR z kwoty 165 mld EUR do 232 mld EUR, z czego państwa członkowskie pokryły kwotę 8,2 mld EUR,
- E. mając na uwadze, że zgodnie ze swym statutem w wyniku ratyfikacji Traktatu z Lizbony maksymalny wolumen udzielanych przez EBI pożyczek i gwarancji może wynieść 250 % nie tylko jego kapitału subskrybowanego, ale także kapitału zapasowego, nierozwiązanych rezerw oraz nadwyżki rachunku zysku i strat,
- F. mając na uwadze, że z uwagi na kryzys w udzielaniu kredytów wywołany kryzysem gospodarczym i finansowym wzrosło zapotrzebowanie na finansowanie,
- G. mając na uwadze, że EBI poświęca szczególną uwagę MŚP, trwałej, konkurencyjnej i bezpiecznej energii oraz łagodzeniu zmiany klimatu, a także inwestycjom w regionach konwergencji UE szczególnie dotkniętych ostatnim spowolnieniem gospodarczym,
- H. mając na uwadze, że nie da się zrealizować strategii UE 2020 bez odpowiednich nakładów finansowych, a w ust. 35 swojej rezolucji w sprawie UE 2020 Parlament Europejski stwierdza, że „Europejski Bank Inwestycyjny i Europejski Bank Odbudowy i Rozwoju powinny odgrywać większą rolę we wspieraniu inwestycji infrastrukturalnych, zielonych technologii, innowacji i MSP”,
- I. mając na uwadze, że wolumen przyznanych przez EBI kredytów znacznie wzrósł w 2008 r., ilość przyznanych pożyczek wykazanych w umowach zbliżyła się do 57,6 mld EUR, a wydatkowana kwota wyniosła 48,6 mld EUR, czyli o 10 mld EUR więcej, niż przypuszczano,
- J. mając na uwadze, że wartość podpisanych projektów wzrosła o 20,5 % w porównaniu z 2007 r., zaś o 25,9 % w porównaniu z 2006 r.; mając na uwadze, że 89,34 % operacji EBI skupiało się na projektach realizowanych w państwach członkowskich UE w 2008 r., co wskazuje na 2,7 % wzrost w porównaniu z 2007 r. i na 2,25 % wzrost w porównaniu z 2006 r.,
- K. mając na uwadze, że w porównaniu z 2007 r. wartość podpisanych umów dotyczących projektów realizowanych w Europie Środkowej i Wschodniej wzrosła o 17 % do poziomu 6 905 mln EUR, co stanowi prawie podwojenie wartości z 2004 r.,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

L. mając na uwadze, że, przyjmując podział na regiony geograficzne, w 2008 r. EBI udzielił następujących pożyczek poza terytorium UE: w Azji i Ameryce Łacińskiej – 469 mln EUR, w Europie Wschodniej, na Południowym Kaukazie i w Rosji – 170 mln EUR, w państwach basenu Morza Śródziemnego – 1 290 mln EUR, w państwach ubiegających się o członkostwo – 3 453 mln EUR; w krajach AKP – 561 mln EUR; a w Afryce Południowej – 203 mln EUR,

Uwagi do sprawozdania rocznego EBI za 2008 r.

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie z działalności EBI za 2008 r. i zachęca EBI do kontynuowania działań na rzecz rozwoju gospodarki europejskiej i zapewnienia wzrostu gospodarczego, stymulowania zatrudnienia, spójności międzyregionalnej i społecznej;

2. z zadowoleniem odnotowuje, że EBI bezzwłocznie zareagował na kryzys gospodarczy samofinansując podwyższenie swojego kapitału i zwiększając w ten sposób ilość przyznawanych kredytów w ramach wsparcia dla europejskiego planu naprawy gospodarczej; wzywa bank do kontynuowania programów zarządzania kryzysem finansowym w szczególności w tych państwach członkowskich, które poważnie ucierpiały z powodu kryzysu, oraz do dalszego rozszerzania swej działalności kredytowania w tych państwach; oczekuje, że finansowanie EBI w 2009 r., wynoszące 75 mld EUR, wpłynie na zwiększenie inwestycji w gospodarkę realną, które osiągną ogólną kwotę około 225 mld EUR;

3. zwraca uwagę, że w 2008 r. o 42,4 % wzrosła wysokość nowych linii kredytowych dla pośredników finansowych MŚP, osiągając kwotę 8,1 mld EUR, z których 4,7 mln EUR zrealizowano w ostatnim kwartale; w okresie 2008-2011 wyasygnowano 30 mld EUR na „kredyty EBI dla MŚP” w Europie;

Skutki przyjęcia traktatu z Lizbony

4. z zadowoleniem przyjmuje wzmocnienie Komitetu Kontroli i Audytu EBI poprzez zwiększenie liczby jego członków z trzech do sześciu oraz powierzenie mu zadania sprawdzania, czy działalność banku zgodna jest z najlepszą praktyką bankową, oraz prowadzenia audytu jego rachunków; podkreśla konieczność upewnienia się, że członkowie Komitetu Kontroli i Audytu dysponują bogatym doświadczeniem w dziedzinie nadzoru bankowego; podkreśla jednak, że poza owym wzmocnieniem Komitetu Kontroli i Audytu muszą zostać podjęte konkretne kroki, poprzez które EBI zostanie wkrótce poddany odpowiedniemu nadzorowi bankowemu;

5. wzywa EBI i państwa członkowskie do rozważania możliwości, czy Unia Europejska (która zgodnie z traktatem z Lizbony posiada osobowość prawną) nie zostałyby – obok państw członkowskich – udziałowcem banku, co zdaniem Parlamentu doprowadziłby do wzmocnienia współpracy między EBI a Komisją;

Nadzór bankowy

6. odnotowuje, że w lipcu 2009 r. EBI stał się uczestnikiem operacji polityki walutowej Eurosystemu wraz z Europejskim Bankiem Centralnym (EBC), a status ten wiąże się z pewnymi wymaganiami w dziedzinie sprawozdawczości wobec EBC za pośrednictwem „Banque Centrale du Luxembourg” (BCL), w szczególności w sprawie ram EBI dotyczących zarządzania ryzykiem płynności;

7. jest mimo to przekonany o konieczności przyjęcia europejskiego systemu nadzoru ostrożnościowego, w ramach którego EBI podlegać będzie tym samym zasadom ostrożnościowym, jakie obowiązują instytucje kredytowe, oraz rzeczywistej kontroli ostrożnościowej, nadzorującej jakość sytuacji finansowej EBI oraz gwarantującej rzetelną ocenę jego wyników oraz przestrzeganie zasad prawidłowego postępowania zawodowego;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

8. z tego względu popiera pomysł, by Komitet Europejskich Organów Nadzoru Bankowego (CEBS) został przekształcony w bardziej kompetentny Europejski Organ Nadzoru Bankowego (EBA) w ramach Europejskiego Organu Nadzoru Finansowego; zaleca, by wszystkie instytucje i grupy finansowe, które prowadzą działalność w więcej niż jednym państwie członkowskim, w tym EBI, podlegały kompetencjom EBA; zwraca się do Komisji i państw członkowskich o podjęcie wszelkich wysiłków, aby umożliwić jak najszybsze rozpoczęcie działania przez ten nowy system organów nadzoru finansowego;

Kontrola budżetowa i zarządzanie

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że bank zdołał zachować dobre wyniki w zakresie pozyskiwania funduszy pomimo wysokiej niestabilności i niepewności na rynkach finansowych; z zadowoleniem przyjmuje także fakt, że bank zwiększył swój pułap pozyskiwania środków z 55 mld EUR do 60 mld euro i zdołał pozyskać w sumie 59,5 mld EUR, co stanowi znaczący (o 8,8 %) wzrost w porównaniu z 2007 r. (54,7 mld EUR);

10. wzywa EBI do podjęcia wszelkich wysiłków celem utrzymania oceny AAA, co jest kluczowe dla zagwarantowania najlepszych warunków dla jego kredytów;

Upoważnienie banku do prowadzenia zewnętrznej działalności a instrument inwestycyjny

11. oczekuje przeglądu śródkresowego finansowania zewnętrznego EBI do dnia 30 kwietnia 2010 r. oraz wniosku Komisji dotyczącego nowej decyzji w sprawie zastąpienia decyzji nr 633/2009/WE; uważa, że zarówno przegląd śródkresowy, jak i nowy wniosek Komisji powinny uwzględniać nie tylko zalecenia komitetu pilotażowego pod przewodnictwem Michela Camdessus, ale również poprzednie zalecenia Parlamentu; zwraca się szczególnie o większą spójność odnośnie do upoważnienia banku do prowadzenia zewnętrznej działalności, zarówno jeżeli chodzi o wystarczalność środków na cały okres nowego mandatu, jak i podział tych środków według regionów geograficznych;

12. podkreśla fakt, że działania zewnętrzne EBI powinny być zgodne z celami polityki UE określonymi w Traktacie o Unii Europejskiej oraz Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; stoi na stanowisku, że EBI – jako bank oparty na polityce UE – powinien zachowywać równowagę w zakresie udzielania kredytów poszczególnym regionom sąsiadującym z UE; jest zdania, że w odniesieniu do regionów, w których działalność EBI może pokrywać się z działalnością innych regionalnych lub międzynarodowych instytucji finansowych finansowanych ze środków publicznych, może być konieczny wyraźny podział pracy; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje ramy inwestycyjne dla Bałkanów Zachodnich; zaznacza jednak, że należy dokonać przeglądu aktualnego porozumienia w sprawie współpracy pomiędzy Komisją, EBI oraz EBOR dotyczącego finansowania operacji w państwach sąsiedzkich Unii na wschodzie, w Rosji i Azji Środkowej; dlatego też z zadowoleniem przyjmuje fakt, że komitet pilotażowy składający się z ekspertów zgadza się z zaleceniami przyjętymi przez Parlament Europejski w marcu 2009 r. dotyczącymi lepszego wzajemnego porozumienia pomiędzy EBI i EBOR;

13. przypomina, że w ust. 24 rezolucji z dnia 22 kwietnia 2008 r.⁽¹⁾ w sprawie absolutorium z wykonania budżetu szóstego, siódmego, ósmego i dziewiątego Europejskiego Funduszu Rozwoju na rok budżetowy 2006 Parlament zaproponował, aby podczas procedury udzielania absolutorium EBI przedkładał sprawozdanie roczne i składał wyjaśnienia dotyczące wdrażania instrumentu inwestycyjnego bezpośrednio Komisji Kontroli Budżetowej; przypomina ponadto, że środki w ramach EFR są środkami publicznymi pochodzącymi od podatników europejskich, a nie z rynków finansowych;

14. ponownie wyraża ubolewanie, że sprawozdanie roczne EBI w sprawie instrumentu inwestycyjnego zawiera głównie informacje finansowe i bardzo niewiele – jeśli w ogóle – informacji dotyczących wyników różnych finansowanych programów;

15. zauważa, że nadchodzący przegląd rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich⁽²⁾ stanowi okazję do objęcia projektów i wyników instrumentu inwestycyjnego procedurą udzielenia absolutorium z wykonania budżetu; wzywa Komisję, by składając wniosek, zaproponowała możliwe rozwiązanie służące osiągnięciu tego celu;

⁽¹⁾ Dz.U. L 88 z 31.3.2009, s. 253.

⁽²⁾ Dz.U. L 248, z 16.9.2002, s. 1.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Przejrzystość i zwalczanie nadużyć finansowych

16. z zadowoleniem zauważa systematycznie prowadzone w ostatnich latach działania EBI w odpowiedzi na zalecenia Parlamentu;

17. przypomina, że EBI zobowiązał się do oficjalnych przeglądów polityki publicznego ujawniania informacji (PDP) co trzy lata, i z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie przez EBI w maju 2009 r. publicznych konsultacji w sprawie swego mechanizmu rozpatrywania skarg, PDP oraz polityki przejrzystości; ubolewa, że nie dokonano przeglądu PDP przewidzianego na 2009 r., i oczekuje, że EBI jak najszybciej dokona przeglądu tych trzech obszarów polityki;

18. domaga się, by EBI w swych przyszłych nowych PDP wyraźnie określił warunki, pod jakimi nie ujawnia się informacji, w celu określenia wysokich standardów w zakresie przejrzystości;

19. odnotowuje z satysfakcją, że prowadzenie publicznych konsultacji stanowi od paru lat integralną część polityki przejrzystości EBI, wzywa jednak do zwrócenia większej uwagi na zaangażowanie udziałowców poprzez udostępnienie im jasnych wytycznych dotyczących ich ewentualnego udziału w konsultacjach lub ocenach;

20. z zadowoleniem przyjmuje, że EBI, a w szczególności kierownik Biura ds. Zgodności, zajęł się rozwijaniem nowego zestawu przepisów w sprawie ochrony informatorów o nieprawidłowościach, który opublikowano w kwietniu 2009 r., a który zapewnia pełną ochronę wszystkim pracownikom EBI i jakimkolwiek osobom świadczącym usługi dla banku; zwraca jednak uwagę, że EBI nie udziela żadnej ochrony w przypadku odwetu za skargi zewnętrzne, zwraca się zatem do banku o rozpatrzenie możliwości wypełnienia tej luki;

21. popiera prowadzoną przez EBI politykę „zerowej tolerancji” wobec nadużyć finansowych i korupcji i zwraca się do banku o przyspieszenie – we współpracy z Komisją – tworzenia czarnej listy przestępców gospodarczych oraz rozwijania i wdrażania mechanizmu wykluczania przedsiębiorstw, które zostały uznane za winne korupcji przez EBI oraz inne banki rozwoju wielostronnego;

22. z zadowoleniem przyjmuje, że PDP zostało przetłumaczone na wszystkie języki UE, i wzywa EBI do opublikowania dokumentów dotyczących dostępu do informacji na temat środowiska naturalnego, mechanizmu rozpatrywania skarg EBI oraz polityki przejrzystości EBI we wszystkich językach UE;

Polityka wobec ośrodków offshore (OFCs)

23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że EBI zrobił kolejny krok, dokonując rewizji swojej polityki wobec OFCs w sposób, który wykracza poza istniejący zakaz finansowania promotorów, mających swą siedzibę w rajach podatkowych;

24. zauważa z zadowoleniem, że bank dostosował swoją politykę wobec OFCs, która wykracza poza zwykle utrzymywanie istniejącego dotychczas zakazu finansowania promotorów umieszczonych na indeksie OFC, zwłaszcza poprzez nowe zobowiązanie nałożone przez EBI na wszystkich partnerów działających w ośrodkach offshore, które nie znajdują się na indeksie, ale regulacja w ich zakresie jest słaba, do przeniesienia działalności do kraju niebędącego OFC przed podpisaniem odpowiednich umów, gwarantując w ten sposób, że po 31 marca 2010 r. żaden z pożyczkobiorców EBI nie będzie znajdował się w słabo uregulowanych OFC;

25. domaga się od EBI sprawdzenia, czy ta odnowiona polityka wobec OFCs obejmuje fundusze, które EBI wykorzystuje na udzielania pożyczek na projekty; jest ponadto zdania, że EBI powinien zapewnić, iż dochód wyprodukowany przez te fundusze nie może zostać przeniesiony do rajów podatkowych po zakończeniu projektów;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

26. wyraża zaniepokojenie z powodu braku przejrzystości pod względem zarządzania podatkami w zakresie sposobu rozdzielania i monitorowania „globalnych kredytów”; przypomina, że EBI powinien dopilnować, aby jego kredytobiorcy nie korzystali z rajów podatkowych ani nie stosowali innych praktyk, takich jak nadużywanie cen transferowych, które mogą prowadzić do uchylania się od opodatkowania lub unikania opodatkowania; w tym kontekście wzywa EBI, aby wymagał od pośredników finansowych podawania do wiadomości publicznej informacji na temat wszelkich sposobów wykorzystywania otrzymanych kredytów globalnych i ramowych wraz ze sprawozdaniami z działalności we wszystkich krajach, w których działają;

27. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie grupy EBI w sprawie swojej działalności i społecznej odpowiedzialności, które przedstawia działania podjęte w celu realizacji strategicznych celów banku uzupełniających i wzmacniających polityczne cele UE;

Strategia i cele

28. z radością przyjmuje Operacyjny plan działań (COP) EBI na lata 2009-2011, w którym bank znacząco podniósł swe cele operacyjne w porównaniu do kierunków wyznaczonych w COP 2008-2010;

29. podkreśla, że EBI powinien odgrywać ważną rolę w osiągnięciu celów strategii UE 2020; w związku z tym wzywa bank do zagwarantowania, by jego pożyczki przyczyniły się do osiągnięcia celów strategii;

30. zaznacza, że główny cel EBI stanowią spójność gospodarcza i społeczna oraz konwergencja, a w szczególności filar konwergencji w ramach polityki spójności UE;

31. docenia wkład EBI w docelową konwergencję, polegający na udzieleniu na projekty z zakresu konwergencji pożyczek w wysokości 21 mld EUR, co stanowi 41 % wszystkich pożyczek udzielonych przez EBI w UE;

32. podkreśla wartość dodaną płynącą z podejmowania działań we współpracy z Komisją oraz podejście banku polegające na zapewnieniu dodatkowego wsparcia i dźwigni finansowej dla interwencji w ramach funduszy strukturalnych;

33. wzywa do zwiększenia łącznego wykorzystania dotacji UE i instrumentów finansowych EBI, zwłaszcza w tych regionach objętych polityką spójności, w których mobilizacja funduszy własnych napotyka szczególne trudności, w celu wspierania spójności oraz powstrzymania dalszego pogarszania się sytuacji w krajach najbardziej dotkniętych kryzysem;

34. domaga się, aby w przyszłości EBI podawał w swoim sprawozdaniu dane dotyczące największych pożyczek uzupełniających dotacje z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego dla regionów realizujących programy zaawansowane technologicznie lub programy dotyczące energii z odnawialnych lub czystych źródeł;

35. podkreśla istotną rolę EBI we wspieraniu małych i średnich przedsiębiorstw podczas kryzysu finansowego, biorąc pod uwagę, że MŚP prowadzą 99 % interesów w UE i zatrudniają 100 milionów osób, a tym samym są motorem europejskiej gospodarki;

36. uznaje skutki wbudowanego mechanizmu dźwigni oznaczającego, że pośrednicy finansowi muszą odstąpić MŚP przynajmniej podwojoną wysokość kwoty, którą otrzymali od EBI, i uznaje, że nowa inicjatywa „kredyty EBI dla MŚP” poprawia finansowe warunki MŚP; zwraca się ponadto do EBI, by w kolejnym sprawozdaniu z działalności dodał szczegóły odnoszące się do skutecznego wykorzystania tych pożyczek, tak aby zagwarantować, że część korzyści wynikających z finansowania EBI jest przekazywana MŚP w odpowiedni sposób, oraz dostarczyć informacje o pochodzeniu środków;

37. zauważa w tym kontekście, że – na wniosek akcjonariuszy EBI – na pożyczki dla MŚP w latach 2008-2011 przeznaczono 30 mld EUR i że połowę tej kwoty udostępniono w latach 2008-2009; podkreśla znaczenie utrzymania wysokiego poziomu nadzoru, aby zapewnić, iż jego partnerzy finansowi nie gromadzą kredytów EBI w celu ustabilizowania własnego bilansu;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

38. biorąc pod uwagę fakt, że kryzys gospodarczy jeszcze się nie skończył, a stopa bezrobocia stale rośnie, wzywa EBI do podejmowania większego ryzyka w swojej polityce udzielania kredytów małym i średnim przedsiębiorstwom bez narażania na szwank statusu banku ocenianego na AAA; sugeruje, aby EBI dostosował upoważnienie w zakresie kapitału ryzyka na 2006 r. dla Europejskiego Funduszu Inwestycyjnego w celu lepszego uwzględnienia obecnych zawirowań gospodarczych oraz konieczności poprawy dostępu MŚP do kapitału w przypadku ryzykownych projektów; domaga się co najmniej dwukrotnego zwiększenia udziału EBI w programie JASMINE, obecnie sytuującego się na poziomie 20 mln EUR;

39. przypomina zalecenia zawarte w swej rezolucji z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie rocznych sprawozdań Europejskiego Banku Inwestycyjnego i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju za 2007 r. ⁽¹⁾, której ust. 8 wezwał EBI do: „lepszego monitorowania oraz wyjaśniania charakteru i docelowego przeznaczenia globalnych pożyczek udzielanych przezeń na wsparcie MŚP”; wzywa EBI do kontynuowania poprawy przejrzystości w zakresie kredytowania przez pośredników finansowych i do ustanowienia jasnych warunków finansowych dla pośredników finansowych oraz kryteriów skuteczności kredytowej;

40. wzywa EBI do zharmonizowania kredytowania MŚP z przydziałami środków z funduszy strukturalnych w regionach konwergencji oraz do zapewnienia równowagi w udzielaniu wsparcia różnym typom MŚP;

41. wzywa EBI do lepszego monitorowania oraz wyjaśniania charakteru i docelowego przeznaczenia globalnych pożyczek udzielanych przezeń na wsparcie MŚP; proponuje utworzenie tablicy wyników dla efektu mnożnikowego operacji udzielania kredytów EBI;

42. wzywa EBI do opracowania w swoich rocznych sprawozdaniach bardziej szczegółowej i metodologicznie zharmonizowanej analizy dotyczącej realizacji instrumentów finansowych uzupełniających operacje funduszy strukturalnych; w związku z tym bank mógłby wyjaśnić Parlamentowi funkcjonowanie wprowadzonego wraz z Komisją Finansowego Instrumentu Podziału Ryzyka; jest zdania, że szczególnie istotna jest zależność pomiędzy tym instrumentem, finansowaniem w ramach siódmego programu ramowego na rzecz badań i rozwoju oraz funduszami strukturalnymi;

43. odnotowuje, że zgodnie ze sprawozdaniem rocznym EBI etap oceny inicjatywy JEREMIE (*Joint European Resources to Medium Enterprises*) został zakończony w 2008 r.; ubolewa, że sprawozdanie nie zawiera oceny tej inicjatywy;

44. domaga się, by w swym następnym sprawozdaniu rocznym EBI zawarł szczegóły dotyczące pierwszych wyników dwóch strategii prowadzonych od 2009 r.: inicjatywy JASMINE (*Joint Action to Support Microfinance Institutions in Europe*) oraz wdrożenia instrumentu na rzecz wzrostu typu „mezzanine”;

45. apeluje do EBI o dołożenie wszelkich starań, by uprościć skomplikowane i biurokratyczne przepisy odnoszące się do niektórych projektów, wszędzie, gdzie to konieczne, w celu przyspieszenia i usprawnienia finansowania projektów, ze szczególnym uwzględnieniem kryzysu światowego;

46. podkreśla, że powodzenie nowych programów dla europejskich makroregionów zależy od koordynacji działań prowadzonych we wszystkich dziedzinach polityki mających wpływ na dany obszar oraz od znalezienia długotrwałych rozwiązań w zakresie finansowania makroregionów; nawołuje zatem bank do przeanalizowania możliwości zapewnienia finansowania tego celu przez EBI i EFI jako uzupełnienia finansowania unijnego w ramach następnego programowania finansowego począwszy od 2014 r.;

47. wzywa EBI, aby dołożył wszelkich starań na rzecz uniknięcia powielania prac Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOiR) poza UE; w celu osiągnięcia lepiej zorganizowanej współpracy między EBI a EBOiR w krajach wspólnej aktywności ponawia swe zalecenia z ust. 28 ww. rezolucji z 25 marca 2009 r.;

*

* * *

48. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Inwestyjnemu oraz rządów i parlamentom państw członkowskich.

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P6_TA(2009)0185.

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Masowe okrucieństwo w Jos, Nigeria

P7_TA(2010)0157

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie masowych aktów okrucieństwa w Jos w Nigerii

(2011/C 81 E/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie łamania praw człowieka w Nigerii,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych z 1966 r., ratyfikowany przez Nigerię w dniu 29 października 1993 r.,
 - uwzględniając Afrykańską kartę praw człowieka i ludów z 1981 r., ratyfikowaną przez Nigerię w dniu 22 czerwca 1983 r.,
 - uwzględniając Konstytucję Federalnej Republiki Nigerii, a w szczególności zapisy dotyczące ochrony wolności wyznania zawarte w rozdziale IV – Prawo do wolności myśli, sumienia i religii,
 - uwzględniając art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. wstrząśnięty wybuchami przemocy w styczniu i marcu bieżącego roku w Jos i jego okolicach – leżącym na styku zamieszkiwanej przez muzułmanów północy Nigerii i chrześcijańskiego południa kraju – w trakcie których w starciach na tle etnicznym i religijnym zginęły setki ludzi,
- B. mając na uwadze, że wojsko odgrywało kluczową rolę w interwencjach mających na celu przywrócenie kontroli nad sytuacją, ale że jednocześnie dochodziło do pozasądowych egzekucji wykonywanych przez wojsko, a także policję,
- C. mając na uwadze, że w Jos regularnie dochodzi do konfliktów między wspólnotami, a do najpoważniejszych zdarzeń doszło w latach 2001, 2004 i 2008,
- D. mając na uwadze, że według raportów organizacji praw człowieka od momentu upadku wojskowych rządów w 1999 r. w starciach na tle religijnym bądź etnicznym zginęło ponad 14 000 ludzi,
- E. mając na uwadze, że według informacji przekazanych przez jednego z pracowników Czerwonego Krzyża na obszarze położonym w pobliżu miejsca, gdzie w styczniu zginęły setki ludzi w wyniku starć na tle religijnym, zaatakowane zostały jeszcze co najmniej dwie sąsiednie miejscowości,
- F. mając na uwadze, że według danych Czerwonego Krzyża w wyniku tej przemocy co najmniej 5 600 osób ucieka z tego obszaru w obawie o swoje życie,
- G. mając na uwadze, że problemy w Jos i jego okolicach są rezultatem braku rozwoju gospodarczego, negatywnych skutków zmian klimatu oraz ciągnących się od dziesięcioleci konfliktów między grupami ludności tubylczej, głównie chrześcijanami lub animistami, rywalizującymi o kontrolę nad żyznymi obszarami uprawnymi z migrantami i osadnikami z mówiącej językiem hausa muzułmańskiej północy,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- H. mając na uwadze, że niemożliwe jest schematyczne przypisanie muzułmanom lub chrześcijanom roli agresora czy też ofiary, gdyż na przestrzeni lat występowali w obu tych rolach,
- I. mając na uwadze, że obecna niestabilna sytuacja podkreśla słabość najliczniejszego narodu Afryki w obliczu nadchodzącego okresu kampanii przed wyborami w 2011 r., któremu towarzyszy niepewność dotycząca przywództwa politycznego, wynikająca z choroby prezydenta Yar'Adua,
- J. mając na uwadze, że stabilność i demokracja Nigerii mają ogromne znaczenie poza granicami tego kraju ze względu na wiodącą rolę Nigerii w regionie i w Afryce subsaharyjskiej (Nigeria jest członkiem Rady Bezpieczeństwa ONZ, światowym producentem ropy, liderem w ECOWAS, jednym z najważniejszych krajów przyczyniających się do utrzymania pokoju oraz siłą stabilizującą w Afryce Zachodniej),
- K. mając na uwadze, że UE jest ważnym darczyńcą finansowym Nigerii oraz mając na uwadze, że 12 listopada 2009 r. Komisja Europejska oraz rząd federalny Nigerii podpisały krajowy dokument strategiczny i krajowy program orientacyjny WE-Nigeria na lata 2008-2013, zgodnie z którymi UE będzie finansować projekty dotyczące m.in. zapewniania pokoju, bezpieczeństwa i praw człowieka,
- L. mając na uwadze, że pokojowe rozwiązanie konfliktów oznacza również sprawiedliwy dostęp do zasobów i sprawiedliwy podział dochodów w kraju bogatym w złoża ropy naftowej, którym jest Nigeria,
- M. mając na uwadze, że mimo iż Nigeria jest ósmym co do wielkości producentem ropy naftowej w świecie, większość z jej 148 milionów mieszkańców żyje poniżej progu ubóstwa,
- N. mając na uwadze, że zgodnie z art. 8 zmienionej umowy z Kotonu UE prowadzi regularny dialog polityczny z Nigerią w kwestiach związanych z prawami człowieka i zasadami demokracji, w tym na temat dyskryminacji na tle etnicznym, religijnym i rasowym,
1. stanowczo potępia niedawne akty przemocy i fakt tragicznych ofiar śmiertelnych w Jos i w jego okolicach oraz solidaryzuje się z rodzinami ofiar i rannymi;
 2. wzywa wszystkie strony do zachowania powściągliwości i poszukiwania pokojowych środków rozwiązania sporów między grupami religijnymi i etnicznymi w Nigerii;
 3. wzywa rząd federalny Nigerii do zadbania o to, aby zbadano przyczyny niedawnych aktów przemocy i aby sprawcy tych aktów zostali pociągnięci do odpowiedzialności w sposób sprawiedliwy i przejrzysty;
 4. wzywa rząd federalny Nigerii do podjęcia konkretnych i pilnych środków na rzecz wspierania dialogu między grupami etnicznymi i religijnymi i z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę p.o. prezydenta Goodlucka Jonathana dotyczącą zgromadzenia przywódców religijnych i społecznościowych;
 5. wzywa do kompleksowego zbadania podstawowych przyczyn konfliktu, w tym napięć na tle społecznym, gospodarczym i etnicznym, oraz do zwrócenia uwagi, aby unikać formułowania uogólniających i uproszczonych wyjaśnień opartych jedynie na religii, ponieważ nie stanowi to podstawy do długofalowego i trwałego rozwiązania problemów tego regionu;
 6. wzywa władze nigeryjskie do uchylecia niedawnych decyzji niektórych nigeryjskich gubernatorów stanowych zmierzających do dokonywania egzekucji na więźniach skazanych na śmierć w celu rozładowania przepełnienia w więzieniach, co stanowi rażące naruszenie praw człowieka; wzywa gubernatorów stanowych do zachowania powściągliwości i kontynuowania stosowania faktycznego moratorium; przypomina, że stosowanie kary śmierci jest sprzeczne ze zobowiązaniami Nigerii na poziomie międzynarodowym;

Czwartek, 6 maja 2010 r.

7. wzywa rząd federalny Nigerii, aby chronił ludność poprzez prowadzenie regularnych patroli w całym regionie oraz aby zajął się przyczynami leżącymi u podstaw przemocy poprzez zagwarantowanie wszystkim obywatelom równych szans oraz zajęcie się problemem kontroli nad żyznymi obszarami uprawnymi, problemem dostępu do zasobów, bezrobocia, ubóstwa i łagodzenia zmian klimatu; apeluje o to, aby ludziom zmuszonym do ucieczki w wyniku masakry umożliwiono bezpieczny powrót do domów;
 8. wzywa UE do kontynuowania politycznego dialogu z Nigerią zgodnie z art. 8 zmienionej umowy z Kotonu oraz w tym kontekście do pilnego zajęcia się kwestiami wolności myśli, sumienia, religii i przekonań, ujętymi w powszechnych, regionalnych i krajowych instrumentach praw człowieka;
 9. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącemu/Wysokiemu Przedstawicielowi Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa, rządów i parlamentom państw członkowskich, federalnemu rządowi Nigerii, instytucjom Unii Afrykańskiej, Sekretarzowi Generalnemu ONZ, Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ, współprzewodniczącym Wspólnego Zgromadzenia Parlamentarnego AKP-UE oraz Parlamentowi Panafrykańskiemu.
-

Środa, 5 maja 2010 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego Miroslava Ransdorfa

P7_TA(2010)0093

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Miroslava Ransdorfa (2009/2208(IMM))

(2011/C 81 E/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając przekazany przez właściwe władze Republiki Czeskiej wniosek o uchylenie immunitetu Miloslava Ransdorfa z dnia 16 września 2009 r., ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 23 listopada 2009 r.,
 - po wysłuchaniu wyjaśnień Miloslava Ransdorfa zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r. oraz art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając orzeczenia Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich z dnia 12 maja 1964 r. i z dnia 10 lipca 1986 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 i art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0107/2010),
- A. mając na uwadze fakt, że Miroslav Ransdorf jest posłem do Parlamentu Europejskiego,
- B. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Wspólnot Europejskich z dnia 8 kwietnia 1965 r., w czasie sesji Parlamentu Europejskiego posłowie korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych posłom do parlamentu ich państwa, na który to immunitet nie można powoływać się w przypadku, gdy poseł został ujęty na gorącym uczynku; mając na uwadze, że nie może to stanowić przeszkody w wykonywaniu przez Parlament Europejski prawa uchylenia immunitetu w odniesieniu do któregośkolwiek z jego posłów,

⁽¹⁾ Sprawa 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier, Zbiór Orzeczeń 1964, s. 195 i sprawa 149/85, Wybot/Faure i inni, Zbiór Orzeczeń 1986, s. 2391.

Środa, 5 maja 2010 r.

C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 27 ust. 4 Konstytucji Republiki Czeskiej wobec posłów ani senatorów nie może zostać wszczęte postępowanie karne bez zgody izby, do której należą, oraz w przypadku gdy odnośna izba odmawia wydania zgody, postępowanie karne zostaje raz na zawsze wykluczone,

1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Miloslava Ransdorfa;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do natychmiastowego przekazania odpowiednim władzom Republiki Czeskiej niniejszej decyzji wraz ze sprawozdaniem właściwej komisji PE.
-

Środa, 5 maja 2010 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

Współpraca administracyjna oraz zwalczanie oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (przekształcenie) *

P7_TA(2010)0091

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (przekształcenie) (COM(2009)0427 – C7-0165/2009 – 2009/0118(CNS))

(2011/C 81 E/26)

(Specjalna procedura ustawodawcza – procedura konsultacji – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Radzie (COM(2009)0427),
 - uwzględniając art. 93 traktatu WE, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0165/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych ⁽¹⁾,
 - uwzględniając pismo z dnia 12 listopada 2009 r. skierowane przez Komisję Prawną do Komisji Gospodarczej i Monetarnej zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 87 i 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0061/2010),
- A. mając na uwadze, że konsultacyjna grupa robocza służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz mając na uwadze, że w odniesieniu do kodyfikacji niezmiennych przepisów wcześniejszych aktów z tymi zmianami merytorycznymi wniosek zawiera prostą kodyfikację istniejących tekstów, bez zmian merytorycznych,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 5 maja 2010 r.

1. zatwierdza wniosek Komisji w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, z uwzględnieniem poniższych poprawek;
2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 3 a preambuły (nowy)**

(3a) W swojej rezolucji z dnia 2 września 2008 r. w sprawie skoordynowanej strategii w celu poprawy walki z oszustwami podatkowymi⁽¹⁾ Parlament Europejski ponownie przypomniał, że obecny system zarządzania podatkiem VAT wymaga radykalnych zmian, i w związku z tym zwrócił się do Komisji o przedłożenie wniosków mających na celu ujednoczenie procedur rejestracji i wykreślenia z rejestru osób podlegających VAT oraz umożliwienie państwom członkowskim zautomatyzowanego dostępu do niesensytywnych danych, które dotyczą osób podlegających opodatkowaniu w danym państwie, a które są w posiadaniu innego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 295 E z 4.12.2009, s. 13.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 3b preambuły (nowy)**

(3b) Podczas otrzymywania takiego automatycznego dostępu do danych niesensytywnych należy zapewnić stosowny poziom ochrony, ograniczony okres przechowywania wymienianych danych oraz należytą odpowiedzialność instytucji lub organu przechowującego dane, aby zapobiec niewłaściwemu zarządzaniu danymi bądź ich przeciekowi.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 5 a preambuły (nowy)**

(5a) W rezolucji z dnia 4 grudnia 2008 r. w sprawie sprawozdania specjalnego Europejskiego Trybunału Obrachunkowego nr 8/2007 w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie podatku od towarów i usług⁽¹⁾ Parlament Europejski wyraził przekonanie, że wprowadzenie systemu Eurofisc może przynieść wartość dodaną tylko wtedy, gdy udział państw członkowskich będzie obowiązkowy, aby uniknąć problemów, jakie napotkała sieć Eurocanet, oraz jedynie gdy Komisja będzie w pełni uczestniczyć w jego działalności i odgrywać rolę koordynatora.

⁽¹⁾ Dz.U. C 21 E z 28.1.2010, s. 3.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 5

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 5 b preambuły (nowy)

(5b) *Parlament Europejski w swojej rezolucji z dnia 4 grudnia 2008 r. wezwał także do wprowadzenia systemu Eurofisc i przypomniał o nadrzędnej konieczności dzielenia się istniejącymi krajowymi najlepszymi praktykami w dziedzinie zwalczania transgranicznych oszustw w zakresie podatku VAT z myślą o wprowadzeniu zarówno odpowiednich zachęt dotyczących należytej staranności państw członkowskich w odniesieniu do VAT, jak i nagród dla uczciwych podatników.*

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 14 preambuły

(14) Mając na celu umożliwienie sprawniejszego rozpatrywania wniosków o udzielenie informacji, zważywszy na powtarzalność pewnych wniosków oraz na różnorodność językową Wspólnoty, istotne znaczenie ma upowszechnienie stosowania wzorów formularzy w ramach wymiany informacji.

(14) Mając na celu umożliwienie sprawniejszego rozpatrywania wniosków o udzielenie informacji, zważywszy na powtarzalność pewnych wniosków oraz na różnorodność językową Wspólnoty, istotne znaczenie ma upowszechnienie **i promowanie** stosowania wzorów formularzy w ramach wymiany informacji.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 20 preambuły

(20) Należy jasno określić warunki wymiany danych przechowywanych elektronicznie w każdym państwie członkowskim oraz zautomatyzowanego dostępu państw członkowskich do tych danych.

(20) Należy jasno określić warunki wymiany danych przechowywanych elektronicznie w każdym państwie członkowskim oraz zautomatyzowanego dostępu państw członkowskich do tych danych **i sposoby przechowywania takich danych**.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 29 preambuły

(29) Praktyczne doświadczenie z ostatniego czasu, obejmujące stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 w ramach zwalczania „oszustw karuzelowych” wykazuje, że w niektórych przypadkach wprowadzenie mechanizmu znacznie przyspieszającego wymianę informacji, rozszerzającego jej zakres i zwiększającego jej ukierunkowanie jest nieodzowne dla skutecznego zwalczania oszustw, a mechanizm *ten* powinien się wpisywać w ramy niniejszego rozporządzenia, zachowując jednocześnie dostateczną elastyczność pozwalającą na dostosowanie go do nowych form oszustw. Utworzona z inicjatywy Belgii, wspomagana przez Komisję sieć EUROCANET (z ang. European Carrousel Network) to przykład tego rodzaju współpracy.

(29) Praktyczne doświadczenie z ostatniego czasu, obejmujące stosowanie rozporządzenia (WE) nr 1798/2003 w ramach zwalczania „oszustw karuzelowych” wykazuje, że w niektórych przypadkach wprowadzenie mechanizmu znacznie przyspieszającego wymianę informacji, rozszerzającego jej zakres i zwiększającego jej ukierunkowanie jest nieodzowne dla skutecznego zwalczania oszustw, a mechanizm *taki* powinien się wpisywać w ramy niniejszego rozporządzenia, zachowując jednocześnie dostateczną elastyczność pozwalającą na dostosowanie go do nowych form oszustw. **Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie takiego mechanizmu, należy przyjąć podejście na szczeblu Unii.** Utworzona z inicjatywy Belgii, wspomagana przez Komisję sieć EUROCANET to przykład tego rodzaju współpracy.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 9**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 35 preambuły**

(35) Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe staje się rozważenie ograniczeń niektórych praw i obowiązków ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych w celu zabezpieczenia interesów określonych w art. 13 ust. 1 lit. e) wspomnianej dyrektywy. **Ograniczenie to jest konieczne i proporcjonalne, zważywszy na potencjalną utratę przychodów przez państwa członkowskie oraz na żywotne znaczenie przedmiotowych informacji dla skutecznego zwalczania oszustw.**

(35) Do celów niniejszego rozporządzenia właściwe staje się rozważenie ograniczeń niektórych praw i obowiązków ustanowionych w dyrektywie 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych oraz swobodnego przepływu tych danych w celu zabezpieczenia interesów określonych w art. 13 ust. 1 lit. e) wspomnianej dyrektywy, **a także w przepisach rozporządzenia (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych** ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

Poprawka 10**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Punkt 36a preambuły (nowy)**

(36a) Przeprowadzono konsultacje z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych,

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 1a (nowy)****Artykuł 1a**

W ramach stosowania niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie i Komisja zapewniają przestrzeganie praw i obowiązków przewidzianych w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 15**

Właściwe organy państw członkowskich spontanicznie przekazują właściwym organom pozostałych państw członkowskich znane sobie informacje, o których mowa w art. 1, **a które mogą być tym ostatnim organom użyteczne.**

Właściwe organy państw członkowskich spontanicznie przekazują właściwym organom pozostałych państw członkowskich znane sobie informacje, o których mowa w art. 1, **niezbędne do właściwego wyliczenia podatku VAT, kontrolowania odpowiedniego stosowania prawodawstwa dotyczącego VAT, w szczególności w odniesieniu do transakcji wewnątrzunijnych oraz do zwalczania oszustw w zakresie tego podatku.**

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 18 – ustęp 1 – akapit pierwszy a (nowy)**

Osoby, o których mowa w lit. b), wzywa się do wyrażenia opinii na temat jakości otrzymanywanych informacji.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 18 – ustęp 3

3. Wykaz oraz treść danych określonych w ust. 1 lit. b), c) i d) oraz w ust. 2 niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą wskazaną w art. 60 ust. 2.

4. **Bez nakładania nieproporcjonalnych obciążeń administracyjnych na organ współpracujący**, wykaz oraz treść danych określonych w ust. 1 lit. b), c), d) i e) oraz w ust. 2 niniejszego artykułu ustala się zgodnie z procedurą wskazaną w art. 60 ust. 2.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 22 – ustęp 1 – wprowadzenie

Każde z państw członkowskich udziela właściwym organom każdego innego państwa członkowskiego zautomatyzowanego dostępu do informacji przechowywanych w bazach danych, o których mowa w art. 18. W odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) wspomnianego artykułu, udostępniane są przynajmniej następujące szczegóły:

W celu zapobiegania naruszeniom ustawodawstwa w zakresie VAT i jeżeli uzna się to za niezbędne do kontroli nabywania wewnątrz Unii towarów lub usług podlegających opodatkowaniu w danym państwie członkowskim, każde z państw członkowskich udziela właściwym organom każdego innego państwa członkowskiego zautomatyzowanego dostępu do informacji przechowywanych w bazach danych, o których mowa w art. 18. W odniesieniu do informacji, o których mowa w ust. 1 lit. a) wspomnianego artykułu, udostępniane są przynajmniej następujące szczegóły:

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 22 – akapit drugi a (nowy)

Jeżeli informacje, o których mowa w art. 18 ust. 1 lit. a), obejmują dane osobowe, zautomatyzowany dostęp do tych baz ogranicza się do kategorii danych wymienionych w niniejszym artykule.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 34 – ustęp 1 – wprowadzenie

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się **wspólny** organ do spraw zwalczania oszustw i uchylania się od podatku VAT. Organ ten pełni w szczególności następujące zadania:

1. Niniejszym rozporządzeniem ustanawia się **na szczeblu Unii** organ do spraw zwalczania oszustw i uchylania się od podatku VAT. Organ ten pełni w szczególności następujące zadania:

Poprawka 19

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 34 – ustęp 2

2. **Właściwe organy państw członkowskich ustalają dziedziny, w których organ ustanowiony w ust. 1 prowadzi dochodzenia.**

2. **Organ na szczeblu Unii, o którym mowa w ust. 1, składa się z urzędników mianowanych przez właściwe organy państw członkowskich.**

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 20

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 34 – ustęp 3

3. Dla każdej z dziedzin dochodzenia właściwe organy państw członkowskich wyznaczają w ramach organu przynajmniej jedno z państw członkowskich odpowiedzialne za nadzorowanie realizacji zadań wymienionych w ust. 1 oraz kierowanie nimi.

3. Organ na szczeblu Unii, o którym mowa w ust. 1, określa dziedziny dochodzenia, w których prowadzi działalność.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 34 – ustęp 3 a (nowy)

3a. W celu skuteczniejszego badania spraw oszustw w zakresie VAT w Unii należy opracować mechanizm zachęt w odniesieniu do odzyskiwania transgranicznych wierzytelności dotyczących podatków poprzez sprawiedliwy podział uzbieranego niezapłaconego VAT pomiędzy państwo członkowskie odzyskujące wierzytelności podatkowe oraz wnioskujące państwo członkowskie.

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 35

W skład organu ustanowionego w art. 34 wchodzi właściwi urzędnicy wyznaczeni przez właściwe organy państw członkowskich. Organ ten korzysta ze wsparcia technicznego, administracyjnego i operacyjnego Komisji.

Komisja koordynuje, prowadzi i nadzoruje realizację zadań, o których mowa w art. 34 ust. 1 oraz udziela właściwym organom państw członkowskich wsparcia technicznego, administracyjnego i operacyjnego.

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 39

Organ ustanowiony w art. 34 przedkłada coroczne podsumowanie ze swojej działalności komitetowi wskazanemu w art. 60.

Organ ustanowiony w art. 34 przedkłada coroczne podsumowanie ze swojej działalności **państwom członkowskim, Parlamentowi Europejskiemu i** komitetowi wskazanemu w art. 60.

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 51 – ustęp 1

1. Państwa członkowskie i Komisja badają i oceniają funkcjonowanie uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności państwa członkowskie prowadzą audyt ich funkcjonowania. Komisja zbiera doświadczenia państw członkowskich w celu usprawnienia funkcjonowania tych uzgodnień.

1. Państwa członkowskie, **Parlament Europejski i** Komisja badają i oceniają funkcjonowanie uzgodnień dotyczących współpracy administracyjnej przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu. W szczególności państwa członkowskie prowadzą audyt ich funkcjonowania. Komisja zbiera doświadczenia państw członkowskich w celu usprawnienia funkcjonowania tych uzgodnień **i regularnie zdaje sprawozdania z wyników państwom członkowskim i Parlamentowi Europejskiemu.**

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 25**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 51 – ustęp 2**

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia.

2. Państwa członkowskie przekazują **Parlamentowi Europejskiemu i** Komisji wszelkie dostępne informacje dotyczące stosowania przez nie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 26**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 51 – ustęp 9**

9. Komisja **może służyć** państwom członkowskim wiedzą ekspercką, pomocą techniczną lub logistyczną, działaniami komunikacyjnymi lub wszelką inną pomocą operacyjną w dążeniu do realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

9. Komisja **służy** państwom członkowskim wiedzą ekspercką, pomocą techniczną lub logistyczną, działaniami komunikacyjnymi lub wszelką inną pomocą operacyjną w dążeniu do realizacji celów niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 27**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 52 – ustęp 2**

2. Pod warunkiem że zainteresowane państwo trzecie zobowiązało się do udzielenia żądanej pomocy w zbieraniu dowodów nieprawidłowego charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że stoją w sprzeczności z prawodawstwem dotyczących podatku VAT, można przekazać temu państwu trzeciemu informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia, za zgodą właściwych organów dostarczających informacje, zgodnie z ich wewnętrznymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych do państw trzecich.

2. Pod warunkiem że zainteresowane państwo trzecie zobowiązało się do udzielenia żądanej pomocy w zbieraniu dowodów nieprawidłowego charakteru transakcji, co do których istnieje podejrzenie, że stoją w sprzeczności z prawodawstwem dotyczących podatku VAT, można przekazać temu państwu trzeciemu informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia, za zgodą właściwych organów dostarczających informacje, zgodnie z ich wewnętrznymi przepisami dotyczącymi przekazywania danych osobowych do państw trzecich **i z dyrektywą 95/46/WE i przepisami wykonawczymi do niej oraz z rozporządzeniem (WE) nr 45/2001 i przepisami wykonawczymi do niego.**

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 57 – ustęp 1 – akapit pierwszy**

1. Informacje przekazane lub zebrane w jakiegokolwiek formie na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym również takie, do których urzędnik uzyskał dostęp w okolicznościach przewidzianych w rozdziale VII, VIII lub X, jak również w przypadkach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i cieszą się taką ochroną, jaką objęte są informacje o podobnym charakterze na mocy zarówno prawa wewnętrznego państwa członkowskiego, które informacje otrzymuje, jak i odpowiednich przepisów mających zastosowanie do władz wspólnotowych. Informacje te mogą być wykorzystywane wyłącznie zgodnie z warunkami, jakie określa niniejsze rozporządzenie.

1. Informacje przekazane lub zebrane w jakiegokolwiek formie na mocy niniejszego rozporządzenia, w tym również takie, do których urzędnik uzyskał dostęp w okolicznościach przewidzianych w rozdziale VII, VIII lub X, jak również w przypadkach, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu objęte są obowiązkiem zachowania tajemnicy służbowej i cieszą się taką ochroną, jaką objęte są informacje o podobnym charakterze na mocy zarówno prawa wewnętrznego państwa członkowskiego, które informacje otrzymuje, jak i odpowiednich przepisów mających zastosowanie do władz wspólnotowych. **Informacje te są także chronione zgodnie z dyrektywą 95/46/WE i rozporządzeniem (WE) nr 45/2001.** Informacje te mogą być wykorzystywane wyłącznie zgodnie z warunkami, jakie określa niniejsze rozporządzenie.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST PROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 29**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 57 – ustęp 5**

5. Kwestie przechowywania i wymiany informacji, do których odnosi się niniejsze rozporządzenie, regulują **przepisy wykonawcze towarzyszące dyrektywie 95/46/WE**. Niemniej jednak państwa członkowskie do celów właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia **ograniczają** zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w takim stopniu, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia interesów określonych w art. 13 lit. e) wspomnianej dyrektywy.

5. Kwestie przechowywania i wymiany informacji, do których odnosi się niniejsze rozporządzenie, regulują **dyrektywa 95/46/WE i przepisy wykonawcze do niej oraz rozporządzenie (WE) nr 45/2001 i przepisy wykonawcze do niego**. Niemniej jednak państwa członkowskie do celów właściwego stosowania niniejszego rozporządzenia **mogą przyjąć środki prawne ograniczające** zakres praw i obowiązków przewidzianych w art. 10, art. 11 ust. 1 oraz w art. 12 i 21 dyrektywy 95/46/WE w takim stopniu, w jakim jest to konieczne do zabezpieczenia interesów określonych w art. 13 lit. e) wspomnianej dyrektywy.

Poprawka 30**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 57 – ustęp 5a (nowy)**

5a. Państwa członkowskie i Komisja dbają o przestrzeganie obowiązków w zakresie przejrzystości i informowania zainteresowanych w przypadku przekazywania danych osobowych określonych w dyrektywie 95/46/WE i rozporządzeniu (WE) nr 45/2001.

Poprawka 31**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 59 – ustęp 1 – litera ca) (nowa)**

ca) zapewnić najwyższą jakość wymienianych danych, z najwyższym stopniem przejrzystości, w stosownych przypadkach.

Poprawka 32**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 59 – ustęp 2a (nowy)**

2a. Państwa członkowskie co roku informują Komisję o przypadkach, w których inne państwa członkowskie odmówiły wnioskującemu państwu członkowskiemu udzielenia informacji lub uniemożliwiły mu przeprowadzenie dochodzenia administracyjnego, w sytuacji gdy wniosek został złożony w odpowiedniej formie. Wnioskujące państwa członkowskie powinny poinformować Komisję o powodach, dla których odmówiły informacji lub ułatwienia dochodzenia. Komisja ocenia te powody i formułuje odpowiednie zalecenia. Zalecenia te przekazywane są Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Poprawka 33**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 60 – ustęp 2 a (nowy)**

2a. Jeżeli środki podjęte zgodnie z procedurą, o której mowa w ust. 2, pociągają za sobą przetwarzanie danych osobowych lub go dotyczą, należy skonsultować się z Europejskim Inspektorem Ochrony Danych.

Środa, 5 maja 2010 r.

Wspólny system podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania *

P7_TA(2010)0092

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania (COM(2009)0021 – C6-0078/2009 – 2009/0009(CNS))

(2011/C 81 E/27)

(Specjalna procedura ustawodawcza –konsultacja)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2009)0021),
 - uwzględniając art. 93 traktatu WE, zgodnie z którym Rada przeprowadziła konsultacje z Parlamentem (C6-0078/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej oraz opinię Komisji Prawnej (A7-0065/2010),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady, jeśli ta uzna za stosowne odejść od przyjętego przez Parlament tekstu, o poinformowanie go o tym fakcie;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 1

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający Punkt 4 preambuły

(4) Aby pomóc małym i średnim przedsiębiorstwom, które mają trudności z płaceniem VAT odpowiedniemu organowi przed otrzymaniem zapłaty od nabywców, państwa członkowskie **powinny mieć możliwość wprowadzenia systemu rozliczania** VAT przy użyciu metody kasowej, która pozwala dostawcy lub usługodawcy na wpłacenie VAT odpowiedniemu organowi po otrzymaniu zapłaty za dostawę towaru lub usługę oraz która ustanawia jego prawo do odliczenia w momencie zapłaty za dostawę towaru lub usługę. Powinno to umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie fakultatywnej metody kasowej, która nie ma negatywnego wpływu na przepływ pieniężny związany z ich wpływami z VAT.

(4) Aby pomóc małym i średnim przedsiębiorstwom, które mają trudności z płaceniem VAT odpowiedniemu organowi przed otrzymaniem zapłaty od nabywców, państwa członkowskie powinny **wprowadzić** system rozliczania VAT przy użyciu metody kasowej, która pozwala dostawcy lub usługodawcy na wpłacenie VAT odpowiedniemu organowi po otrzymaniu zapłaty za dostawę towaru lub usługę oraz która ustanawia jego prawo do odliczenia w momencie zapłaty za dostawę towaru lub usługę. Powinno to umożliwić państwom członkowskim wprowadzenie fakultatywnej metody kasowej, która nie ma negatywnego wpływu na przepływ pieniężny związany z ich wpływami z VAT.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 7 a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 91 – ustęp 2 – akapit pierwszy a (nowy)

(7a) W art. 91 ust. 2 po pierwszym akapicie dodaje się akapit w brzmieniu:

„W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego państwa członkowskie przyjmują kurs wymiany walut opublikowany przez Europejski Bank Centralny na dzień, w którym podatek staje się wymagalny lub jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, kurs z dnia poprzedzającego dzień w którym podatek staje się wymagalny. Tam gdzie walutą nie jest euro, kurs wymiany jest obliczany w oparciu o kurs wymiany pomiędzy tymi walutami a euro.”

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 8**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 167a – ustęp 2 – część wprowadzająca

2. Państwa członkowskie **mogą** postanowić w ramach fakultatywnego programu, że podatnicy muszą zawiesić prawo do odliczenia do czasu zapłacenia VAT dostawcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:

2. Państwa członkowskie **postanawiają** w ramach fakultatywnego programu, że podatnicy muszą zawiesić prawo do odliczenia do czasu zapłacenia VAT dostawcy, jeżeli spełnione są następujące warunki:

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 9 – podpunkt c)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 178 – litera f)

(c) litera f) otrzymuje brzmienie:

„f) jeśli podatnik jest zobowiązany do zapłaty VAT jako nabywca, w przypadku gdy zastosowanie mają art. 194–197 lub art. 199, musi posiadać fakturę sporządzoną zgodnie z tytułem XI rozdział 3 sekcje 3–6 oraz musi dopełnić formalności określonych przez każde państwo członkowskie.”.

~~skreślony~~

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 14**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 219a

1. Wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, **które wydało danemu podatnikowi numer identyfikacyjny VAT, pod którym dokonał dostawy towaru lub wykonał usługę.**

1. Wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, **w którym należy zapłacić podatek VAT.**

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Jeżeli taki numer nie istnieje, zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym dostawca ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego dokonuje dostaw, lub – w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu, **lub w którym z innych względów ma obowiązek identyfikacji do celów VAT.**

2. W przypadku, *gdy nabywca otrzymujący dostawę towarów lub korzystający z usług ma siedzibę w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie, z którego dokonana została dostawa, i gdy nabywca jest zobowiązany do zapłaty VAT*, wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, **które wydało numer identyfikacyjny VAT, pod którym nabywca otrzymał dostawę lub skorzystał z usługi.**

Jeżeli podatek VAT nie ma być zapłacony w UE, zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym dostawca ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego dokonuje dostaw, lub – w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej – w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu.

Jeżeli dostawca wystawiający fakturę za dostawę towarów lub świadczone usługi podlegające opodatkowaniu nie ma siedziby w państwie członkowskim, w którym należy jest VAT, a do zapłaty VAT zobowiązana jest osoba, której dostarczane są towary lub świadczone usługi, wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, w którym dostawca towarów lub usług ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego wykonuje dostawy.

Jeżeli dostawca nie ma siedziby w UE, wystawienie faktury nie podlega przepisom niniejszej dyrektywy.

2. Jeżeli odbiorca towarów lub usług wystawia fakturę (samofakturowanie) i jest zobowiązany do zapłacenia podatku VAT, wystawienie faktury podlega przepisom obowiązującym w państwie członkowskim, **w którym należy zapłacić podatek VAT.**

Poprawka 6

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 16

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 220a – ustęp 1 – litera a

(a) kiedy podstawa opodatkowania dostawy towarów lub wykonania usług jest niższa niż **200 EUR**;

(a) kiedy podstawa opodatkowania dostawy towarów lub wykonania usług jest niższa niż **300 EUR**;

Poprawka 7

Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający

Artykuł 1 – punkt 17

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 221

Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do wystawienia faktury **uproszczonej** za dostawy towarów lub świadczenie usług, inne niż dostawy lub świadczenie, o których mowa w art. 220, jeżeli to miejsce dostawy towaru lub świadczenia usług znajduje się na ich terytorium.

1. **Państwa członkowskie mogą zobowiązać podatników do wystawienia faktury za dostawy towarów lub świadczenie usług, inne niż dostawy lub świadczenie, o których mowa w art. 220, w oparciu o art. 226 lub 226b, jeżeli to miejsce dostawy towaru lub świadczenia usług znajduje się na ich terytorium.**

2. **Państwa członkowskie mogą zwolnić podatników z obowiązku przewidzianego w art. 220 lub art. 220a dotyczącego wystawienia faktury za dostawy towarów lub świadczenie usług, które wykonali oni na ich terytorium i które są zwolnione, z prawem do odliczenia VAT zapłaconego na poprzednim etapie lub bez tego prawa, zgodnie z art. 110 i 111, art. 125 ust. 1, art. 127, art. 128 ust. 1, art. 132, 135, 136, 375, 376 i 377, art. 378 ust. 2, art. 379 ust. 2 i art. 380–390.**

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 17**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 222

Faktura musi zostać wystawiona w terminie nie później niż 15. dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Faktura musi zostać wystawiona w terminie nie później niż 15. dnia **drugiego** miesiąca następującego po miesiącu, w którym miało miejsce zdarzenie powodujące powstanie obowiązku podatkowego.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 19 – litera a)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 226 – punkt 4

(4) numer identyfikacyjny VAT nabywcy, o którym mowa w art. 214;

(4) numer identyfikacyjny VAT nabywcy, o którym mowa w art. 214, **pod którym otrzymał on towary lub usługi, z tytułu których jest zobowiązany do zapłaty VAT, lub też otrzymał towary, o których mowa w art. 138;**

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 20**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 226b

Faktury uproszczone wystawione zgodnie z przepisami art. 220a i 221 zawierają wyłącznie następujące dane:

- (a) datę wystawienia faktury;
- (b) dane identyfikacyjne podatnika wykonującego dostawę lub świadczącego usługę;
- (c) określenie rodzaju dostarczonych towarów lub wykonanych usług oraz ich wartość;
- (d) należny VAT lub VAT do zwrotu, lub dane potrzebne do jego obliczenia.

1. Faktury uproszczone wystawione zgodnie z przepisami art. 220a i 221 zawierają wyłącznie następujące dane:

- (a) datę wystawienia faktury;
- (b) dane identyfikacyjne podatnika wykonującego dostawę lub świadczącego usługę **zawierające jego numer VAT;**
- (c) określenie rodzaju dostarczonych towarów lub wykonanych usług oraz ich wartość;
- (d) **stawkę podatku VAT i** należny VAT lub VAT do zwrotu, lub dane potrzebne do jego obliczenia;

(da) jeżeli wystawiona faktura jest dokumentem lub wiadomością wprowadzającą zmiany do pierwotnej faktury, zgodnie z art. 219 – szczegółowe i jednoznaczne odniesienie do owej pierwotnej faktury.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby faktury uproszczone, wystawione zgodnie z art. 220a i 221, zawierały następujące dodatkowe informacje dotyczące konkretnych transakcji lub kategorii podatników:

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

- (a) dane identyfikacyjne podatnika wykonującego dostawę lub świadczącego usługę, zawierające jego nazwisko i adres;
- (b) kolejny numer, nadany w ramach jednej lub kilku serii, który jedynie identyfikuje fakturę;
- (c) numer identyfikacyjny nabywcy, zawierający jego numer VAT, nazwisko i adres;
- (d) w przypadku zwolnienia z podatku VAT lub jeżeli nabywca jest zobowiązany do zapłaty podatku VAT – dane szczegółowe wymagane zgodnie z art. 226 i 226a.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 22**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 230

Kwoty wykazywane na fakturze mogą być wyrażone w dowolnej walucie, pod warunkiem że kwota VAT do zapłaty lub zwrotu wyrażona jest w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, przy zastosowaniu kursu wymiany walut **opublikowanego przez Europejski Bank Centralny na dzień, w którym podatek staje się wymagalny, lub, jeżeli w tym dniu kurs wymiany nie został opublikowany, stosując kurs wymiany z poprzedniego dnia publikacji.**

Kwoty wykazywane na fakturze mogą być wyrażone w dowolnej walucie, pod warunkiem że kwota VAT do zapłaty lub zwrotu wyrażona jest w walucie krajowej państwa członkowskiego, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług, przy zastosowaniu **jednego** z kursów wymiany walut, o którym mowa w art. 91.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 25**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuły 233, 234, 235 i 237

(25) Skreśla się art. 233, 234, 235 i 237.

(25) Skreśla się art. 233, 234 i 235.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 25 a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 237

(25a) Artykuł 237 otrzymuje brzmienie:**„Artykuł 237**

Do dnia 31 grudnia 2013 r. każde państwo członkowskie przedkłada Komisji sprawozdanie oceniające dotyczące wdrażania faktur elektronicznych. Sprawozdania te zawierają w szczególności wszelkie trudności techniczne lub braki napotkane przez podatników oraz organy podatkowe, wraz z oceną wpływu wszelkich oszustw powiązanych z fakturami w formie elektronicznej wynikających ze zniesienia wymogu EDI lub elektronicznego podpisu na fakturach w formie elektronicznej. Do 1 lipca 2014 r., Komisja przekaże Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie łącznie ze stosownymi wnioskami na podstawie sprawozdań oceniających państw członkowskich”.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 14**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 29**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 244 –ustęp 3

W odniesieniu do przechowywania faktury zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego lub do którego wykonuje dostawy, lub, w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu lub w którym z innych względów ma obowiązek identyfikacji do celów VAT.

Faktura może być przechowywana w tej samej formie w jakiej ją otrzymano, w formie papierowej lub elektronicznej. Ewentualnie faktura w formie papierowej może być przekształcona w formę elektroniczną. W pozostałych przypadkach do przechowywania faktury zastosowanie mają przepisy obowiązujące w państwie członkowskim, w którym podatnik ma siedzibę działalności lub stałe miejsce prowadzenia działalności gospodarczej, z którego lub do którego wykonuje dostawy, lub, w przypadku braku siedziby działalności lub stałego miejsca prowadzenia działalności gospodarczej, w którym ma stałe miejsce zamieszkania lub zwykłe miejsce pobytu lub w którym z innych względów ma obowiązek identyfikacji do celów VAT.

Poprawka 15**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 32**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 247

Podatnik zapewnia przechowywanie faktur przez okres **sześciu lat**.

Podatnik zapewnia przechowywanie faktur przez okres **pięciu lat. Niniejszy artykuł nie narusza krajowych przepisów w innym zakresie niż podatek VAT określających różne obowiązkowe okresy przechowywania dokumentów towarzyszących włącznie z fakturami.**

Poprawka 16**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 34**

Dyrektywa 2006/112/WE

Artykuł 248 a

(34) W tytule XI rozdział 4 sekcja 3 wprowadza się **skreślony** artykuł 248a w brzmieniu:

„Artykuł 248a

Do celów kontrolnych państwa członkowskie, w których należy jest podatek, mogą wymagać tłumaczenia niektórych faktur na swoje języki urzędowe.”.

Środa, 5 maja 2010 r.

TEKST ZAPROPONOWANY PRZEZ KOMISJĘ

POPRAWKA

Poprawka 17**Wniosek dotyczący dyrektywy – akt zmieniający****Artykuł 1 – punkt 36 a (nowy)**

Dyrektywa 2006/112/WE

Tytuł 3 – rozdział 4a (nowy)

(36a) Po art. 401 dodaje się rozdział w brzmieniu:**„Rozdział 4a****E-administracja****Artykuł 401a**

Aby aktywnie rozwijać skuteczną i niezawodną e-administrację w dziedzinie VAT Komisja przeprowadza ocenę wpływu środków administracji elektronicznej i narzędzi istniejących już w państwach członkowskich oraz intensyfikuje wymianę wzorców w tej dziedzinie między państwami członkowskimi. Ponadto Komisja skorzysta ze wspólnotowego programu poprawy skuteczności systemów podatkowych na rynku wewnętrznym (Fiscalis 2013), utworzonego decyzją 1482/2007/WE Parlamentu Europejskiego i Rady () wraz z innymi istniejącymi unijnymi sposobami finansowania, takimi jak fundusze strukturalne UE w celu zapewnienia pomocy technicznej państwom członkowskim najbardziej potrzebującym aktualizacji ich administracji elektronicznej poprzez dostęp do głównych transeuropejskich systemów informatycznych i korzystanie z nich.*

(*) Dz.U. L 330 z 15.12.2007, s. 1.”

Ciśnieniowe urządzenia transportowe *I**

P7_TA(2010)0122

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych (COM(2009)0482 – C7-0161/2009 – 2009/0131(COD))

(2011/C 81 E/28)

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

— uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0482),

— uwzględniając art. 251 ust. 2 i art. 71 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0161/2009),

— uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady, zatytułowany „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 91 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 lutego 2010 r.,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0101/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. przyjmuje do wiadomości oświadczenia załączone do niniejszej rezolucji legislacyjnej;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do tego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji oraz parlamentom krajowym państw członkowskich.

P7_TC1-COD(2009)0131

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz uchylająca dyrektywy Rady 76/767/EWG, 84/525/EWG, 84/526/EWG, 84/527/EWG oraz 1999/36/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr dyrektywy 2010/35/UE.)

ZAŁĄCZNIK

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji w sprawie art. 290 TFUE

Parlament Europejski, Rada i Komisja oświadczają, że przepisy niniejszej dyrektywy mają zastosowanie bez uszczerbku dla jakichkolwiek przyszłych stanowisk tych instytucji dotyczących wdrażania art. 290 TFUE lub pojedynczych aktów prawnych zawierających takie przepisy.

Środa, 5 maja 2010 r.

Opłaty za ochronę lotnictwa *I**

P7_TA(2010)0123

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. na temat wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opłat za ochronę lotnictwa (COM(2009)0217 – C7-0038/2009 – 2009/0063(COD))

(2011/C 81 E/29)

(Zwykła procedura legislacyjna: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0217),
 - uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 80 ust. 2 Traktatu WE, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0038/2009),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 100 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 5 listopada 2009 r.,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0035/2010),
1. przyjmuje stanowisko w pierwszym czytaniu w wersji przedstawionej poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

Środa, 5 maja 2010 r.

P7_TC1-COD(2009)0063**Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie opłat za ochronę lotnictwa**

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Za ochronę lotnictwa w europejskich portach lotniczych zasadniczo odpowiedzialne jest państwo. Niezbędne jest stworzenie wspólnych ram regulujących najważniejsze czynniki opłat za ochronę oraz sposób ich ustalania, ponieważ przy braku takich ram mogą nie być przestrzegane podstawowe wymogi w stosunkach między **organami ustalającymi takie opłaty** a użytkownikami tych portów.
- (2) Pobieranie opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej i usług obsługi naziemnej jest już przedmiotem odpowiednio rozporządzenia Komisji (WE) nr 1794/2006 z dnia 6 grudnia 2006 r. ustanawiającego wspólny schemat opłat za korzystanie ze służb żeglugi powietrznej ⁽³⁾ oraz dyrektywy Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty ⁽⁴⁾.
- (3) Nieodzowne jest, aby użytkownicy portu lotniczego regularnie otrzymywali od **organu ustalającego lub stosującego opłaty** informacje o tym, w jaki sposób i na jakiej podstawie wyliczane są opłaty za ochronę. Informacje te pozwolą **użytkownikom portu lotniczego** poznać koszty związane z zapewnieniem ochrony, **takie jak koszty, o których mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego** ⁽⁵⁾ oraz jego przepisach wykonawczych, produktywność przeprowadzanych inwestycji, **a także wysokość dotacji i subsydiów przyznanych przez władze na cele związane z ochroną**. Aby umożliwić **właściwemu organowi ustalającemu bądź stosującemu opłaty** właściwą ocenę przyszłych potrzeb inwestycyjnych, należy na użytkowników portu lotniczego nałożyć obowiązek terminowego przekazywania **zarządzającym portami lotniczymi** wszystkich ich prognoz operacyjnych, projektów rozwoju oraz informacji o szczególnych potrzebach i życzeniach.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 18.5.2010, s. 142.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r.⁽³⁾ Dz.U. L 341 z 7.12.2006, s. 3.⁽⁴⁾ Dz.U. L 272 z 25.10.1996, s. 36.⁽⁵⁾ Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72.

Środa, 5 maja 2010 r.

- (4) Ponieważ w Unii stosuje się różne sposoby **finansowania lub** ustalania i pobierania opłat na pokrycie kosztów ochrony, konieczne jest ujednoczenie podstawy pobierania tych opłat w tych portach lotniczych w Unii, w których uwzględnia się koszty ochrony w pobieranych przez nie opłatach za ochronę. W tych portach lotniczych opłata powinna być powiązana z kosztem zapewnienia ochrony, przy czym należy uwzględnić wszelkie środki publiczne na finansowanie kosztów ochrony **w celu uniknięcia jakichkolwiek zysków oraz zapewnienia odpowiednich i cenowo opłacalnych usług i udogodnień związanych z ochroną w tych portach lotniczych.**
- (5) Należy zapewnić przejrzystość co do **wykorzystania** krajowych środków w zakresie ochrony, które są bardziej rygorystyczne od wspólnych podstawowych norm ustanowionych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008.
- (6) **W każdym państwie członkowskim, w którym pobierane są na lotniskach opłaty za ochronę** niezależny organ nadzorczy **■** powinien zapewnić prawidłowe i skuteczne stosowanie niniejszej dyrektywy. Organ ten powinien posiadać wszelkie zasoby niezbędne do realizacji jego zadań, takie jak kadra, wiedza specjalistyczna i środki finansowe.
- (7) **Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania wspólnego systemu opłat obejmującego sieć portów lotniczych lub inne grupy portów lotniczych, w tym te, które obsługują to samo miasto lub konurbację.**
- (8) **W odniesieniu do powiązania kosztów ochrony z wysokością opłat za ochronę jako podstawę wyliczania wysokości tych opłat należy stosować obiektywne kryteria, takie jak te, o których mowa, w odnośnych dokumentach Międzynarodowej Organizacji Lotnictwa Cywilnego, która zaleca stosowanie kryterium dotyczącego liczby pasażerów lub maksymalnej masy startowej lub też połączenie obu tych kryteriów.**
- (9) Ponieważ cel zaproponowanego działania nie może zostać w wystarczający sposób osiągnięty przez państwa członkowskie, jako że nie jest możliwe wprowadzenie w całej Unii jednolitych systemów opłat za ochronę poprzez działania na szczeblu krajowym, natomiast ze względu na skalę i skutek działania cel ten może zostać lepiej osiągnięty na poziomie unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w wymienionym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsza dyrektywa ustala wspólne zasady nakładania opłat za ochronę w portach lotniczych Unii.
2. Niniejsza dyrektywa stosuje się do wszystkich portów lotniczych znajdujących się na terytorium podlegającym postanowieniom Traktatu **oraz otwartych dla ruchu towarowego.**

Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do opłat pobieranych z tytułu wynagrodzenia trasowych i terminalowych służb żeglugi powietrznej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1794/2006, ani do opłat pobieranych z tytułu wynagrodzenia za usługi obsługi naziemnej, o których mowa w załączniku do dyrektywy 96/67/WE.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „port lotniczy” oznacza dowolny obszar lądowy specjalnie dostosowany do lądowania, startu i poruszania się statków powietrznych, wraz z urządzeniami pomocniczymi niezbędnymi do tych czynności w związku z wymogami dotyczącymi ruchu statków powietrznych i ich obsługi, w tym urządzeniami wspomagającymi dla komercyjnych przewozów lotniczych;

Środa, 5 maja 2010 r.

- b) „zarządzający portem lotniczym” oznacza podmiot, który w powiązaniu z inną działalnością lub oddzielnie, ma zgodnie z krajowymi przepisami ustawowymi i wykonawczymi za zadanie administrowanie i zarządzanie infrastrukturą portu lotniczego oraz koordynację i kontrolę działalności różnych podmiotów działających w danym porcie lotniczym;
- c) „sieć portów lotniczych” oznacza szereg portów lotniczych znajdujących się w jednym państwie członkowskim, zarządzanych przez organ zarządzający portem lotniczym, wyznaczony przez właściwą instytucję krajową;
- d) „właściwy organ” oznacza podmiot zarządzający portem lotniczym lub dowolny inny organ odpowiedzialny za stosowanie lub ustalanie wysokości i struktury opłat za ochronę lotnictwa w portach lotniczych Unii;
- e) „użytkownik portu lotniczego” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za przewóz pasażerów, poczty i/lub ładunków drogą powietrzną do lub z danego portu lotniczego;
- f) „opłata za ochronę” oznacza opłatę w różnej postaci pobieraną przez dowolny organ, port lotniczy lub dowolnego użytkownika portu lotniczego i skonstruowaną specjalnie w celu odzyskania kosztów środków w zakresie ochrony służących zabezpieczeniu lotnictwa cywilnego przed aktami bezprawnej ingerencji. Koszty ochrony lotnictwa mogą obejmować koszty wynikające z zagwarantowania stosowania rozporządzenia (WE) nr 300/2008 lub poniesione przez właściwy organ w celu pokrycia kosztów regulacyjnych i kosztów nadzoru;
- g) „ochrona lotnictwa” oznacza połączenie środków oraz zasobów ludzkich i materialnych przeznaczonych do ochrony lotnictwa cywilnego przed aktami bezprawnej ingerencji, które zagrażają bezpieczeństwu lotnictwa cywilnego.

Artykuł 3

Brak dyskryminacji

Państwa członkowskie zapewniają brak dyskryminacji użytkowników portów lotniczych i pasażerów w zakresie opłat za ochronę.

Artykuł 4

Sieć portów lotniczych

Państwa członkowskie mogą zezwolić właściwym organom zarządzającym siecią portów lotniczych na wprowadzenie wspólnego przejrzystego systemu opłat za ochronę obejmującego daną sieć portów lotniczych.

Artykuł 5

Wspólne systemy opłat

Po powiadomieniu Komisji oraz zgodnie z prawem unijnym państwa członkowskie mogą zezwolić właściwemu organowi na zastosowanie wspólnego i przejrzystego systemu opłat w portach lotniczych obsługujących to samo miasto lub konurbację, pod warunkiem, że w każdym z tych portów lotniczych w pełni przestrzegane są wymagania dotyczące przejrzystości, o których mowa w art. 7.

Artykuł 6

Konsultacje i środki odwoławcze

1. Państwa członkowskie zapewniają właściwemu organowi dostęp do wszelkich niezbędnych informacji o kosztach zapewniania ochrony w porcie lotniczym.

Środa, 5 maja 2010 r.

2. Państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie **obowiązkowej** procedury regularnych konsultacji pomiędzy **właściwym organem** a użytkownikami portu lotniczego, **czy też przedstawicielami lub stowarzyszeniami użytkowników portu lotniczego**, dotyczących funkcjonowania systemu opłat za ochronę i ich wysokości. Konsultacje takie odbywają się przynajmniej raz w roku, **o ile strony nie postanowią inaczej w trakcie ostatnich przeprowadzonych konsultacji**. **Jeśli zostało zawarte wieloletnie porozumienie między właściwym organem a użytkownikami portu lotniczego, konsultacje odbywają się zgodnie z postanowieniami takiego porozumienia**. **W każdym przypadku państwa członkowskie zachowują prawo do wystąpienia o częstsze konsultacje**.

3. **Właściwy organ** przedkłada wszelkie propozycje zmian systemu opłat za ochronę lub ich wysokości użytkownikom portu lotniczego, **czy też przedstawicielom lub stowarzyszeniom użytkowników portu lotniczego** nie później niż na 4 miesiące przed ich wejściem w życie, wraz z uzasadnieniem proponowanych zmian. **Właściwy organ** organizuje konsultacje w sprawie proponowanych zmian z udziałem użytkowników portu lotniczego i uwzględni ich opinie przed podjęciem decyzji.

4. **Właściwy organ** publikuje swoją decyzję nie później niż na 2 miesiące przed jej wejściem w życie. **Właściwy organ** uzasadnia swoją decyzję odnośnie do opinii wyrażonych przez użytkowników portu lotniczego, w przypadku gdy pomiędzy nim a użytkownikami nie zostało osiągnięte porozumienie w sprawie proponowanych zmian.

5. **W przypadku sporu w sprawie decyzji o opłatach lotniskowych podjętej przez właściwy organ państwa członkowskie zapewniają każdej ze stron możliwość ubiegania się o interwencję niezależnego organu nadzorującego, wymienionego w art. 10, który bada zasadność zmian systemu opłat za ochronę lub ich wysokości**.

6. **Państwo członkowskie może odstąpić od stosowania ust. 5 w odniesieniu do zmian wysokości lub struktury opłat za ochronę lotnictwa w tych portach lotniczych, dla których:**

- a) **istnieje obowiązkowa procedura na mocy prawa krajowego, zgodnie z którą opłaty za ochronę lub ich maksymalną wysokość ustala lub zatwierdza niezależny organ nadzorujący; lub**
- b) **istnieje obowiązkowa procedura na mocy prawa krajowego, zgodnie z którą niezależny organ nadzorujący bada - regularnie lub w odpowiedzi na wnioski zainteresowanych stron - czy w takich portach ma miejsce skuteczna konkurencja. W każdym uzasadnionym przypadku w wyniku takiego badania państwa członkowskie postanawiają, że opłaty za ochronę lotnictwa lub ich maksymalna wysokość są określone lub zatwierdzane przez niezależny organ nadzorujący. Decyzję tę stosuje się tak długo, jak to konieczne, w oparciu o badanie przeprowadzone przez ten organ.**

Procedury, warunki i kryteria stosowane do celów niniejszego ustępu przez państwa członkowskie powinny być odpowiednie, obiektywne, niedyskryminujące i przejrzyste.

Artykuł 7

Przejrzystość

1. Państwa członkowskie zapewniają – **za każdym razem, kiedy mają się odbyć konsultacje, o których mowa w art. 6 ust. 2** – przekazanie **przez właściwy organ** wszystkim użytkownikom portu lotniczego **lub** przedstawicielom **czy też** stowarzyszeniom użytkowników portu lotniczego **informacji** na temat poszczególnych elementów, na podstawie których określa się **strukturę i wysokość wszystkich** opłat za ochronę pobieranych w **każdym** porcie lotniczym. Informacje te powinny obejmować co najmniej:

- a) wykaz usług i elementów infrastruktury udostępnianych w zamian za pobierane opłaty za ochronę;

Środa, 5 maja 2010 r.

- b) sposób obliczania opłat za ochronę;
- c) **ogólną strukturę kosztów w odniesieniu do urzędzeń i usług, z którymi związane są opłaty za ochronę;**
- d) przychód z opłat za ochronę **i całkowity koszt objętych nimi usług;**
- e) łączną liczbę pracowników zajmujących się usługami, z tytułu świadczenia których pobiera się opłaty za ochronę;
- f) **wszelkie finansowanie przez organy publiczne urzędzeń i usług, których dotyczą opłaty za ochronę;**
- g) prognozy wysokości opłat za ochronę **uwzględniające planowane inwestycje, wzrost natężenia ruchu i zwiększenia poziomu zagrożenia pod względem bezpieczeństwa;**
- h) planowane inwestycje, które mogą mieć znaczący wpływ na wysokość opłat za ochronę.

2. Państwa członkowskie zapewniają przekazywanie przez użytkowników portu lotniczego **właściwemu organowi** – przed każdymi konsultacjami, o których mowa w art. 6 – informacji obejmujących w szczególności:

- a) prognozy dotyczące ruchu;
- b) prognozy dotyczące składu i przewidywanego stopnia wykorzystania własnej floty;
- c) swoje projekty rozwoju w danym porcie lotniczym;
- d) swoje wymagania w danym porcie lotniczym;
- e) **kwotę opłaty za ochronę nałożonej przez użytkowników portu lotniczego na pasażerów odlatających z lotniska oraz informacje na temat elementów kwoty, na podstawie których określa się te opłaty zgodnie z ust. 1 lit. od a) do h).**

3. **Państwa członkowskie zapewniają publiczną dostępność informacji dotyczących wysokości opłat za ochronę pobieranych przez właściwe organy oraz użytkowników portu lotniczego.**

4. **Z zastrzeżeniem przepisów krajowych, informacje przekazywane na podstawie niniejszego artykułu uważa się za poufne lub mające szczególne znaczenie ekonomiczne i w związku z tym traktuje się je w odpowiedni sposób. W przypadku zarządzających portami lotniczymi, którzy są notowani na giełdzie, obowiązują w szczególności przepisy dotyczące obrotu giełdowego.**

Artykuł 8

Bardziej rygorystyczne środki

1. **Dodatkowe koszty wprowadzenia** bardziej rygorystycznych środków zgodnie z art. 6 rozporządzenia (WE) nr 300/2008 **ponoszą państwa członkowskie.**

Środa, 5 maja 2010 r.

2. *Przed przyjęciem środków zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 300/2008 Komisja dokonuje oceny ich wpływu na wysokość opłat za ochronę. W sprawie wyników tej oceny Komisja konsultuje się z grupą doradczą zainteresowanych stron utworzoną na mocy art. 17 rozporządzenia (WE) nr 300/2008.*

Artykuł 9

Powiązanie kosztów z wysokością opłat za ochronę

Opłaty za ochronę wykorzystywane są wyłącznie na pokrycie kosztów ochrony. Koszty te ustala się zgodnie z ogólnie przyjętymi w danym państwie członkowskim zasadami rachunkowości i oceny. **Całkowity przychód z opłat za ochronę nie powinien przekraczać łącznych kosztów związanych z ochroną lotnictwa poniesionych przez dany port lotniczy, sieć lub grupę portów lotniczych.**

Państwa członkowskie dbają jednak o to, by w szczególności pod uwagę brane były:

- koszty finansowania urządzeń i instalacji służących ochronie, w tym realna amortyzacja wartości tych urządzeń i instalacji;
- **krajowy i międzynarodowy poziom zagrożenia bezpieczeństwa;**
- wydatki na personel ochrony i działania z zakresu ochrony;
- granty i dotacje na cele ochrony udzielane przez władze.

Podstawa wyliczania opłat za ochronę nie obejmuje żadnych kosztów związanych z realizacją przez państwa członkowskie bardziej ogólnych zadań dotyczących ochrony, takich jak ogólne działania policji, gromadzenia danych wywiadowczych i zapewnienie bezpieczeństwa narodowego.

Artykuł 10

Niezależny organ nadzorczy

1. Państwa członkowskie wyznaczają lub ustanawiają niezależny podmiot jako swój krajowy niezależny organ nadzorczy w celu zapewnienia prawidłowego stosowania środków podejmowanych w ramach wykonywania niniejszej dyrektywy. Organ ten może być tym samym podmiotem, któremu państwo członkowskie powierzyło stosowanie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych⁽¹⁾.

2. **Niniejsza dyrektywa nie uniemożliwia niezależnemu organowi nadzorującemu przekazywania – pod jego nadzorem i przy jego pełnej odpowiedzialności oraz zgodnie z prawem krajowym – zadania wdrożenia niniejszej dyrektywy innym niezależnym organom nadzorującym, pod warunkiem, że wdrożenie odbywa się zgodnie z takimi samymi normami.**

3. Państwa członkowskie gwarantują niezależność organu nadzorczego, zapewniając jego odrębność prawną i niezależność funkcyjną od **właściwych organów lub** przewoźników lotniczych. Państwa członkowskie, które zachowały własność portów lotniczych, zarządzających portami lotniczymi lub przewoźników lotniczych, bądź sprawują nad nimi kontrolę, zapewniają skuteczny strukturalny rozdział funkcji regulacyjnej od działalności związanej z własnością lub kontrolą. Państwa członkowskie zapewniają bezstronne i przejrzyste wykonywanie uprawnień przez niezależny organ nadzorczy.

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 14.3.2009, s. 11.

Środa, 5 maja 2010 r.

4. Państwa członkowskie przekazują Komisji nazwę i adres niezależnego organu nadzorczego, informacje o przydzielonych mu zadaniach i zakresie odpowiedzialności oraz informacje o środkach podjętych w celu zapewnienia zgodności z ust. 3.
5. Państwa członkowskie zapewniają podjęcie – w odniesieniu do sporów dotyczących opłat za ochronę – środków mających na celu:
- ustanowienie procedury rozstrzygania sporów między **właściwym organem** a użytkownikami portu lotniczego;
 - ustalenie warunków, na jakich spór może zostać przekazany niezależnemu organowi nadzorcemu, a w szczególności umożliwiających temu organowi odrzucenie skarg, które uzna za nieodpowiednio uzasadnione lub niewłaściwie udokumentowane; oraz
 - określenie kryteriów rozpatrywania sporów w celu ich rozstrzygnięcia.

Wspomniane procedury, warunki i kryteria są niedyskryminacyjne, przejrzyste i obiektywne.

6. Niezależny organ nadzorczy publikuje roczne sprawozdanie ze swojej działalności.
7. **Jeżeli państwo członkowskie stosuje na mocy prawa krajowego procedurę regulacyjną lub legislacyjną w celu ustalenia i zatwierdzenia struktury lub wysokości opłat za ochronę na szczeblu krajowym, krajowe organy odpowiedzialne za weryfikację ważności opłat za ochronę wykonują zadania niezależnego organu nadzorującego określone w ust 1-6.**

Artykuł 11

Sprawozdanie i przegląd

- Nie później niż ...⁽¹⁾ Komisja przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie z funkcjonowania dyrektywy oraz, w stosownych przypadkach, odpowiedni wniosek.
- Państwa członkowskie i Komisja współpracują w stosowaniu niniejszej dyrektywy, szczególnie w odniesieniu do zbierania informacji na potrzeby sprawozdania wspomnianego w ust. 1.
- Nie później niż ...⁽²⁾ Komisja przedstawia sprawozdanie na temat finansowania ochrony lotnictwa, w którym bada ewolucję kosztów ochrony lotnictwa oraz metody ich finansowania.**

Artykuł 12

Transpozycja

- Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy **przed ...⁽³⁾**. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów oraz tabelę korelacji pomiędzy tymi przepisami a niniejszą dyrektywą.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ 4 lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.

⁽²⁾ **Dwa lata od dnia wejścia w życie niniejszej dyrektywy.**

⁽³⁾ **Dz.U.: proszę wstawić datę: 2 lata od daty wejścia w życie niniejszej dyrektywy.**

Środa, 5 maja 2010 r.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

3. Od państwa członkowskiego nie wymaga się przestrzegania ust. 1 i 2, o ile w żadnym porcie lotniczym tego państwa członkowskiego nie pobiera się opłat za ochronę oraz bez uszczerbku dla art. 11 ust. 2.

Artykuł 13

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 14

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wspólnotowe wytyczne dotyczące rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (przekształcenie) *I**

P7_TA(2010)0124

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. na temat wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (przekształcenie) (COM(2009)0391 – C7-0111/2009 – 2009/0110(COD))

(2011/C 81 E/30)

(Zwykła procedura ustawodawcza – przekształcenie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2009)0391),
- uwzględniając art. 251 ust. 2 oraz art. 156 ust. 1 traktatu WE, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0111/2009),
- uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 oraz art. 172 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 4 listopada 2009 r.,
- po konsultacjach z Komitetem Regionów,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej uporządkowanego wykorzystania techniki przekształcania aktów prawnych⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1.

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając pismo Komisji Prawnej z dnia 11 grudnia 2009 r. skierowane do Komisji Transportu i Turystyki zgodnie z art. 87 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 87 i art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki (A7-0030/2010),
- A. mając na uwadze, że grupa konsultacyjna służb prawnych złożona z odpowiednich służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji stwierdziła, że przedmiotowy wniosek nie zawiera żadnych zmian merytorycznych innych niż te określone jako takie we wniosku, oraz że w odniesieniu do niezmienionych przepisów istniejących tekstów wniosek ogranicza się do ich zwykłej kodyfikacji bez zmian merytorycznych,
1. zatwierdza stanowisko w wersji uwzględniającej zalecenia grupy konsultacyjnej służb prawnych Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z uwzględnieniem poniższych poprawek;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji.

P7_TC1-COD(2009)0110

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (wersja przekształcona)

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 661/2010/UE.)

Ogólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych wymogów i do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego *I**

P7_TA(2010)0125

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego (COM(2009)0384 – C7-0003/2010 – 2009/0107(COD))

(2011/C 81 E/31)

(Zwykła procedura legislacyjna: pierwsze czytanie)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady (COM(2009)0384),

Środa, 5 maja 2010 r.

- uwzględniając art. 251 ust.2 i art. 161 traktatu WE, zgodnie z którym wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0003/2010),
 - uwzględniając komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Konsekwencje wejścia w życie traktatu lizbońskiego dla trwających międzyinstytucjonalnych procedur decyzyjnych” (COM(2009)0665),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 i art. 177 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 5 listopada 2009 r.,
 - po konsultacji z Komitetem Regionów,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju Regionalnego i opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych (A7-0055/2010),
1. przyjmuje w pierwszym czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji i parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2009)0107

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 539/2010.)

Czwartek, 6 maja 2010 r.

Decyzja o niezwoływaniu konwentu w celu zmiany traktatów w zakresie środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego ***

P7_TA(2010)0147

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wniosku Rady Europejskiej dotyczącego niezwoływania konwentu w celu zmiany traktatów w zakresie środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego (17196/2009 – C7-0002/2010 –2009/0814(NLE))

(2011/C 81 E/32)

(Procedura zgody)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Rady Europejskiej skierowane do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego dnia 18 grudnia 2009 r. w sprawie zmiany protokołu nr 36 w sprawie postanowień przejściowych (17196/2009),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 48 ust. 3 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej (C7-0002/2010),
 - uwzględniając protokół nr 36 w sprawie postanowień przejściowych załączony do Traktatu z Lizbony,
 - uwzględniając art. 14 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
 - uwzględniając akt z dnia 20 września 1976 r. dotyczący wyboru posłów do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich,
 - uwzględniając wnioski ze spotkań Rady Europejskiej w dniach 11–12 grudnia 2008 r., 18–19 czerwca 2009 r. oraz 10–11 grudnia 2009 r.,
 - uwzględniając art. 74a oraz art. 81 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Spraw Konstytucyjnych (A7-0116/2010),
- A. mając na uwadze, że w okresie od 22 lutego 2002 r. do 18 lipca 2003 r. obradował konwent, w którego wyniku opracowany został projekt traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy, którego istota została w całości ujęta w Traktacie z Lizbony obowiązującym od dnia 1 grudnia 2009 r.,
- B. mając także na uwadze, że w okresie od 17 grudnia 1999 r. do 2 października 2000 r. obradował konwent, który przygotował Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
- C. mając na uwadze, że oba konwenty, które po raz pierwszy zgromadziły przedstawiciele parlamentów państw członkowskich, Parlamentu Europejskiego, rządów krajowych i Komisji Europejskiej uczestniczących w pracach nad przygotowaniem wspólnych projektów dla Unii Europejskiej, były synonimem znacznego postępu na rzecz bardziej demokratycznych i skuteczniejszych europejskich mechanizmów decyzyjnych,
- D. mając jednak na uwadze, że oba konwenty zostały zwołane, by stanowiąc o sprawach najwyższej wagi dotyczących przyszłości Unii Europejskiej, czyli o reformie europejskiej struktury instytucjonalnej i sformułowaniu tekstu ujmującego podstawowe zasady i prawa stanowiące dla Europejczyków wspólną podstawę,

Czwartek, 6 maja 2010 r.

- E. mając na uwadze, że w myśl art. 48 ust. 3 akapit pierwszy Traktatu o Unii Europejskiej Rada Europejska skonsultowała się z Parlamentem Europejskim w sprawie zmiany części protokołu nr 36 załączonego do Traktatu z Lizbony, a dotyczącego postanowień przejściowych w sprawie składu Parlamentu Europejskiego,
 - F. mając na uwadze, że Rada Europejska zaproponowała, by nie zwoływać konwentu, lecz przyjąć zmieniony protokół w ramach konferencji międzyrządowej,
 - G. mając na uwadze, że w świetle precedensów zwołanie konwentu w celu zatwierdzenia przejściowych i mających ograniczony zasięg zmian w postanowieniach zawartych w Traktacie UE, a dotyczących składu Parlamentu Europejskiego, nie wydaje się konieczne,
 - 1. wyraża zgodę, by Rada Europejska zmieniła protokół nr 36 w ramach konferencji międzyrządowej bez zwoływania konwentu;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przedstawienia niniejszej decyzji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji i parlamentom państw członkowskich.
-

<u>Powiadomienie nr</u>	Spis treści (ciąg dalszy)	Strona
2011/C 81 E/16	Kirgistan Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie sytuacji w Kirgistanie	80
2011/C 81 E/17	Samochody elektryczne Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie samochodów elektrycznych	84
2011/C 81 E/18	Rozporządzenie w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie rozporządzenia w sprawie wyłączeń grupowych w sektorze motoryzacyjnym	89
2011/C 81 E/19	Walka z rakiem: partnerstwo europejskie Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie komunikatu Komisji pt. „Walka z rakiem: partnerstwo europejskie” (2009/2103 (INI))	95
2011/C 81 E/20	Wykorzystanie technologii informacyjno-komunikacyjnych do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wykorzystania technologii informacyjno-komunikacyjnych (TIK) do ułatwienia przejścia na energooszczędną i niskoemisyjną gospodarkę (2009/2228(INI))	107
2011/C 81 E/21	Biała księga Komisji „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie białej księgi Komisji zatytułowanej „Adaptacja do zmian klimatu: europejskie ramy działania” (2009/2152 (INI))	115
2011/C 81 E/22	Ochrona interesów finansowych Wspólnot i zwalczanie nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot i zwalczania nadużyć finansowych – sprawozdanie roczne za 2008 r. (2009/2167(INI))	128
2011/C 81 E/23	Roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2008 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie rocznego sprawozdania Europejskiego Banku Inwestycyjnego za rok 2008 (2009/2166(INI))	135
2011/C 81 E/24	Masowe okrucieństwo w Jos, Nigeria Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie masowych aktów okrucieństwa w Jos w Nigerii	143

II *Komunikaty*

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Środa, 5 maja 2010 r.

2011/C 81 E/25	Wniosek o uchylenie immunitetu parlamentarnego Mirosława Ransdorfa Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Mirosława Ransdorfa (2009/2208(IMM))	146
----------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

Parlament Europejski**Środa, 5 maja 2010 r.**

2011/C 81 E/26	Współpraca administracyjna oraz zwalczanie oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (przekształcenie) *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady w sprawie współpracy administracyjnej oraz zwalczania oszustw w dziedzinie podatku od wartości dodanej (przekształcenie) (COM(2009)0427 – C7-0165/2009 – 2009/0118(CNS))	148
2011/C 81 E/27	Wspólny system podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania *	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do przepisów dotyczących fakturowania (COM(2009)0021 – C6-0078/2009 – 2009/0009(CNS))	156
2011/C 81 E/28	Ciśnieniowe urządzenia transportowe ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych (COM(2009)0482 – C7-0161/2009 – 2009/0131(COD))	162
	P7_TC1-COD(2009)0131	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie ciśnieniowych urządzeń transportowych oraz uchylająca dyrektywy Rady 76/767/EWG, 84/525/EWG, 84/526/EWG, 84/527/EWG oraz 1999/36/WE	163
	ZAŁĄCZNIK	163
2011/C 81 E/29	Opłaty za ochronę lotnictwa ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. na temat wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie opłat za ochronę lotnictwa (COM(2009)0217 – C7-0038/2009 – 2009/0063(COD))	164
	P7_TC1-COD(2009)0063	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/.../UE w sprawie opłat za ochronę lotnictwa	165
2011/C 81 E/30	Wspólnotowe wytyczne dotyczące rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (przekształcenie) ***I	
	Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. na temat wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnotowych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (przekształcenie) (COM(2009)0391 – C7-0111/2009 – 2009/0110(COD))	172
	P7_TC1-COD(2009)0110	
	Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2010/UE w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej (wersja przekształcona)	173

2011/C 81 E/31

Ogólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego i Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych wymogów i do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego ***I

Rezolucja legislacyjna Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2010 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego (COM(2009)0384 – C7-0003/2010 – 2009/0107(COD)) 173

P7_TC1-COD(2009)0107

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 5 maja 2010 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2010 zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 1083/2006 ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności w odniesieniu do uproszczenia niektórych przepisów oraz w odniesieniu do niektórych przepisów w zakresie zarządzania finansowego 174

Czwartek, 6 maja 2010 r.

2011/C 81 E/32

Decyzja o niezwoływaniu konwentu w celu zmiany traktatów w zakresie środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego ***

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 maja 2010 r. w sprawie wniosku Rady Europejskiej dotyczącego niezwoływania konwentu w celu zmiany traktatów w zakresie środków przejściowych dotyczących składu Parlamentu Europejskiego (17196/2009 – C7-0002/2010 – 2009/0814(NLE)) 175

Skróty i symbole

*	Procedura konsultacji
**I	Procedura współpracy: pierwsze czytanie
**II	Procedura współpracy: drugie czytanie
***	Procedura zgody
***I	Procedura współdecyzji: pierwsze czytanie
***II	Procedura współdecyzji: drugie czytanie
***III	Procedura współdecyzji: trzecie czytanie

(Typ procedury zależy od podstawy prawnej zaproponowanej przez Komisję.)

Poprawki polityczne: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony kursywą i wytłuszczonym drukiem; symbol ■ sygnalizuje skreślenia.

Poprawki lub zmiany techniczne wprowadzone przez służby językowe: tekst nowy lub zmieniony został zaznaczony zwykłą kursywą; symbol || sygnalizuje skreślenia.

CENY PRENUMERATY w 2011 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 100 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie na płycie DVD	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	770 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie na płycie DVD (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, płyta DVD raz w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	300 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczej płycie DVD.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Prenumeratę różnych odpłatnych publikacji wydawanych okresowo, na przykład prenumeratę *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, można zamówić u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa i aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

